

Le Palmier de DÉBORAH

Sommaire de l'ouvrage

Chapitre I : Les treize attributs de la Miséricorde

Chapitre II : Secret de la Couronne Supernelle

Chapitre III : Comment posséder la Sagesse ?

Chapitre IV : Comment acquérir la Compréhension ?

Chapitre V : Comment acquérir la Bonté ?

Chapitre VI : Comment acquérir la Puissance ?

Chapitre VII : Comment acquérir la Beauté ?

Chapitre VIII : Comment acquérir l'Endurance ?

Chapitre IX : Comment acquérir la Souveraineté ?

Chapitre X : Arpenter l'arbre

תומר דבורה

מהדורה מנוקדת מתפרסמת ברשות הוצאת בית אל

מחבר: רבי משה קורדברו

[פרק ראשון](#)

[פרק שני](#)

[פרק שלישי](#)

[פרק רביעי](#)

[פרק חמישי](#)

[פרק ששי](#)

[פרק שביעי](#)

[פרק שמיני](#)

[פרק תשיעי](#)

[פרק עשירי](#)

Chapitre 1 : Les treize attributs de la Miséricorde

Il est approprié pour l'homme d'imiter son Créateur, de Lui ressembler en semblance et en image, selon le secret de la Forme Supernelle. Parce que l'image Supernelle et la semblance sont dans les actes, une ressemblance humaine confinée à l'apparence du corps et non dans les actes avilit cette Forme. De l'homme qui ressemble à cette Forme de corps seulement, il est dit : « Une belle forme dont les actes sont laids. » Car quelle valeur peut-il y avoir dans la ressemblance des membres corporels d'un homme à la Forme Supernelle si ses actes n'ont pas de ressemblances avec ceux de son Créateur ? Par conséquent, il est approprié pour l'homme d'imiter les actes de la Couronne Supernelle, qui sont les treize plus hauts attributs de la miséricorde auxquels font allusions les versets :

Qui est tel un Dieu comme Toi, qui porte l'iniquité

Et passe par la transgression des restes de Son héritage ?

Il ne retient pas Sa colère pour toujours, parce qu'il se réjouit dans la miséricorde.

Il aura à nouveau de la compassion pour nous ;

Il adoucira nos iniquités :

Et Tu jetteras tous leurs péchés dans les profondeurs de la mer.

Tu montreras de la loyauté pour Jacob, de la miséricorde pour Abraham Tel que Tu as juré à nos pères des jours anciens. Ainsi, il est approprié que ces treize attributs, que nous allons maintenant exposer, soient trouvés dans l'homme.

פֶּרֶק ראשון

הָאָדָם רָאוּי שִׁיתְדַּמֶּה לְקוֹנוֹ וְאִזִּי יִהְיֶה בְּסוּד הַצּוּרָה הָעֲלִיוֹנָה, צֶלֶם וְדְמוּת. שְׁאֵלוֹ יְדָמָה בְּגוּפוֹ וּלֹא בַּפְעֻלּוֹת, הֵרִי הוּא מְכַזֵּיב הַצּוּרָה וַיֹּאמְרוּ עָלָיו צוּרָה נָאָה וּמַעֲשִׂים כְּעוֹרִים. שְׁהֵרִי עֶקֶר הַצֶּלֶם וְהַדְּמוּת הָעֲלִיוֹן הֵן פְּעֻלּוֹתָיו, וְמֵה יוֹעִיל לוֹ הֵיּוֹתוֹ כַּצּוּרָה הָעֲלִיוֹנָה, דְּמוּת תְּבִנִית אֲבְרָיו, וּבַפְעֻלּוֹת לֹא יִתְדַמֶּה לְקוֹנוֹ. לְפִיכָךְ רָאוּי שִׁיתְדַּמֶּה אֶל פְּעֻלּוֹת הַפֶּתֶר, שֶׁהֵן שְׁלֹשׁ עֶשְׂרֵה מַדּוֹת שֶׁל רַחֲמִים עֲלִיוֹנוֹת, וּרְמוּזוֹת בְּסוּד הַפְּסוּקִים [מִיכָה ז', י"ח-כ] "מִי אֵל כְּמוֹךָ נִשְׂא עוֹן וְעֵבֶר עַל פֶּשַׁע לְשֹׂאֲרִית נִחַלְתּוֹ לֹא הִחֲזִיק לְעַד אָפוּ כִּי חָפֵץ חֶסֶד הוּא; יָשׁוּב יִרְחַמְנוּ יִכְבֹּשׁ עוֹנוֹתֵינוּ וְתִשְׁלִיךְ בַּמַּצּוּלּוֹת יָם כָּל חַטָּאתָם; תִּתֵּן אֶמֶת לִיעֲקֹב חֶסֶד לְאַבְרָהָם אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתָּ לְאַבְתֵּינוּ מִיָּמֵי קֶדֶם". אִם כֵּן, רָאוּי שֶׁתִּמְצָאנָה בּוֹ שְׁלֹשׁ עֶשְׂרֵה מַדּוֹת אֵלּוּ. וְעַכְשָׁיו נִפְרֹשׁ אוֹתָן הַפְּעֻלּוֹת שֶׁלשׁ עֶשְׂרֵה, שֶׁרָאוּי שֶׁתִּהְיֶינָה בּוֹ.

I. Qui est tel un Dieu comme Toi ?

Ceci se réfère au Saint, Béni soit-Il, comme un Roi patient qui supporte l'affront d'une manière au-delà de la compréhension humaine. Car vois, sans aucun doute, qu'il n'y a rien qui soit caché à Sa providence. De plus, il n'y a pas de moments où l'homme n'est pas nourri et n'existe pas par vertu de la puissance divine qui s'écoule en lui. Il s'ensuit qu'aucun homme ne pèche jamais contre Dieu sans que l'affluence divine ne s'écoule en lui à cet instant précis, lui permettant d'exister et de bouger ses membres. Malgré le fait qu'il l'utilise pour le péché, cette puissance ne lui est retirée d'aucune façon. Mais le Saint, Béni soit-Il, supporte cet affront et continue à lui donner le pouvoir de bouger ses membres, même s'il utilise la puissance à cet instant pour le péché et la perversité offensant le Saint, Béni soit-Il, qui, pourtant, le tolère. Tu ne dois pas non plus dire qu'Il ne peut retenir ce bien, Dieu nous en garde, car il est en Son pouvoir, le temps qu'il faut pour dire le mot 'moment', de faner la main ou le pied du pécheur, ainsi qu'il fit à Jeroboam. Et bien qu'il soit en Son pouvoir d'arrêter le flot divin – et Il aurait pu avoir dit : 'Si tu pêches contre Moi, fais-le avec ta propre puissance, pas la Mienne' – Il ne retire pas, pour cela, Sa bonté de l'homme, soutenant l'affront, déversant Sa puissance et allouant Sa bonté. Cela est être insulté et soutenu l'affront, au-delà des mots. C'est pourquoi les [anges](#) réfèrent au Saint, Béni soit-Il, comme 'le Roi patient.' Et c'est la signification des mots du prophète : « Qui est tel un Dieu comme Toi ? » Il signifie : 'Toi, le bon et miséricordieux, est Dieu, avec le pouvoir de venger et de réclamer Ta dette, bien que tu sois patient et supporte l'affront jusqu'à ce que l'homme se repente ;' Contemple cette vertu que l'homme devrait faire sienne, c'est-à-dire, être patient et permettre d'être offensé jusqu'à ce point, et pourtant, ne pas refuser sa bonté aux destinataires.

הא' - מי אל כמוך.

מורה על היות הקב"ה מלך נעלב, סובל עלבון, מה שלא יכולהו רעיון, הרי אין דבר נסתר מהשגחתו בלי ספק. ועוד, אין רגע שלא יהיה האדם נזון ומתקיים מפח עליון השופע עליו, והרי תמצא שמעולם לא חטא אדם נגדו שלא יהיה הוא באותו הרגע ממש שופע שפע קיומו ותנועת אבריו, ועם היות שהאדם חוטא בפח ההוא לא מנעו ממנו כלל, אלא סובל הקב"ה עלבון כזה להיות משפיע בו כח ותנועות אבריו, והוא מוציא אותו כח באותו רגע בחטא ועון ומכעיס והקב"ה סובל. ולא תאמר שאינו יכול למנע ממנו הטוב ההוא, חס וחלילה, שהרי בלחו ברגע כמימרה ליבש ידיו ורגליו, כעין שעשה לירבעם [מלכים-א י"ג, ד]. ועם כל זה, שהכח בידו להחזיר הכח הנשפך ההוא, והיה לו לומר כיון שאתה חוטא נגדי תחטא בשלך ולא בשלי, לא מפני זה מנע טוב מן האדם ולא סבל עלבון, והשפיע הכח והטיב לאדם טובו. הרי זה עלבון וסבלנות מה שלא יספר. ועל זה קוראים מלאכי השרת להקב"ה מלך עלוב [פרקי היכלות פכ"ה]. והינו אמרו "מי אל כמוך", אתה אל בעל חסד המטיב, אל בעל כח לנקם ולאסוף את שלך, ועם כל זה אתה סובל ונעלב עד ישוב בתשובה.

הרי זו מדה שצריך האדם להתנהג בה, רצוני, הסבלנות, וכן היותו נעלב

אָפּלוּ לַמַּדְרָגָה זֶה, וְעַם כָּל זֶה לֹא יֵאָסֵף טוֹבָתוֹ מִן הַמַּקְבֵּל.

הב' - נושא עון.

וְהָרִי זֶה גָדוֹל מֵהַקּוֹדֵם, שֶׁהָרִי לֹא יַעֲשֶׂה הָאָדָם עוֹן שֶׁלֹּא יִבְרָא מִשְׁחִית, כְּדַתְנֵן [אבות פ"ד, י"ג] "הַעוֹבֵר עֲבָרָה אַחַת קוֹנֶה לוֹ קִטְיָגוֹר אֶחָד": וְהָרִי אוֹתוֹ קִטְיָגוֹר עוֹמֵד לִפְנֵי הַקָּב"ה וְאוֹמֵר פְּלוֹנִי עָשָׂאֲנִי; וְאֵין בְּרִיָּה מִתְקַיֶּמֶת בַּעוֹלָם אֲלֵא בְשִׁפְעוֹ שֶׁל הַקָּב"ה, "אֵינִי זֶן מִשְׁחִיתִים, יֵלֶךְ אֲצֵל מִי שֶׁעָשָׂא וַיִּתְּפָרֵס מִמֶּנּוּ", וְהָיָה הַמִּשְׁחִית יוֹרֵד מִיָּד וְנוֹטֵל נִשְׁמָתוֹ, אוֹ כּוֹרֶתוֹ, אוֹ נֶעֱנַשׁ עָלָיו כְּפִי עֲנָשׁוֹ, עַד שֶׁיִּתְבַּטֵּל הַמִּשְׁחִית הַהוּא. וְאֵין הַקָּב"ה עוֹשֶׂה כֵּן, אֲלֵא נוֹשֵׂא וְסוֹבֵל הָעוֹן, וְכֵמוֹ שֶׁהוּא זֶן הָעוֹלָם כֻּלּוֹ, זֶן וּמִפְרָגִס הַמִּשְׁחִית הַזֶּה, עַד שֶׁיְהִיָּה אֶחָד מִשְׁלֶשֶׁה דְּבָרִים, אוֹ יָשׁוּב הַחוּטָא בְּתִשׁוּבָה וַיְכַלְהוּ וַיִּבְטְלוּ בְּסוּגוֹפִיו, אוֹ יִבְטְלוּ שׁוֹפֵט צֶדֶק בְּיִסּוּרִים וּמִיתָה, אוֹ יֵלֶךְ בְּגִיהָנָם וְשֵׁם יִפְרַע חוּבוֹ. וְהֵינּוּ שְׁאֵמֵר קִין [בראשית ד', י"ג] "גָּדוֹל עוֹנִי מִנִּשְׁוֹא", וּפְרָשׁוֹ רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרֵנוֹם לְבִרְכָּהּ [תנחומא בראשית סי' ט] "כָּל הָעוֹלָם כֻּלּוֹ אֶתָּה סוֹבֵל", יִרְצָה, זֶן וּמִפְרָגִס, "וְעוֹנִי כְּבֵד, שְׂאִין אֶתָּה יָכוֹל לְסַבֵּל", פְּרוּשׁ, לְפָרִנְסוֹ, עַד שֶׁאֲשׁוּב וְאֶתְקַן. אִם כֵּן הָרִי זֶה מֵדַת סִבְלָנוֹת גְּדוּלָּה, שֶׁיִּזוֹן וַיִּפְרָגִס בְּרִיָּה רָעָה שֶׁבְּרָא הַחוּטָא עַד שֶׁיִּשְׁוּב.

יְלַמֵּד הָאָדָם, כִּמָּה צָרִיךְ שֶׁיְהִיָּה סִבֵּל לְסַבֵּל עַל חֲבֵרוֹ וְרַעוּתָיו שֶׁהָרַע, עַד שֶׁעוֹר כְּזֶה שֶׁעֲדִין רָעָתוֹ קִיָּמַת שֶׁחֲטָא נִגְדּוֹ, וְהוּא יִסְבֵּל עַד יִתְקַן חֲבֵרוֹ אוֹ

II. Qui porte l'iniquité

Ceci est plus grand que la qualité précédente. Car un ange destructeur est créé chaque fois qu'un homme pèche, ainsi qu'il nous est enseigné : 'Celui qui commet un péché se gagne un persécuteur pour lui-même,' qui se tient devant le Saint, Béni soit-Il, disant : 'Ceci-cela me créa.' Comme aucune créature ne peut exister sans le flot de puissance divine, comment l'ange destructeur peut exister et se tenir devant Lui ? Cela serait exact uniquement si le Saint, Béni soit-Il, disait : 'Je ne nourrirai pas cet ange destructeur, qu'il aille à celui qui l'a fait pour se sustenter.' S'il disait cela, le destructeur descendrait immédiatement se saisir de l'âme du pécheur ou l'ôter, ou le pécheur serait obligé d'expier son affront en créant le destructeur par une punition adéquate jusqu'à ce que celui-ci soit réduit au néant. Le Saint, Béni soit-Il, ne se comporte pas ainsi. Il supporte le péché et l'endure. Il nourrit le destructeur et le sustente comme Il fait pour le monde entier, jusqu'à ce qu'une de ces trois choses se produise ; soit le pécheur se repent et met fin à l'ange destructeur par la sévérité de la pénitence qu'il s'inflige. Ou le Juge juste réduit le destructeur à néant en amenant la souffrance ou la mort sur le pécheur. Ou le pécheur descend en Enfer pour payer sa dette.

Ceci est la signification de la plainte de [Caïn](#) : 'Mes péchés sont trop grands pour être portés,' interprétés par nos Rabbins de mémoire bénie par : 'Tu portes (c'est-à-dire, tu nourris et sustente) le monde entier ; est-ce que mon péché est si lourd que Tu ne puisses le porter (c'est-à-dire, le sustenter jusqu'à ce que je me repente) ?

Ceci est la plus grande qualité de tolérance, qu'Il nourrisse et sustente la créature mauvaise enfantée, par laquelle un homme devrait apprendre jusqu'à ce qu'il se repente. De laquelle un homme devrait apprendre le degré de la patience en supportant le joug de son voisin, et les maux accomplis par son voisin, même lorsque ces maux existent toujours. Pour que même lorsque son voisin l'offense, il le supporte jusqu'à ce que l'incorrect soit corrigé, ou jusqu'à ce qu'il disparaisse de son propre accord et ainsi de suite.

עד שיתבטל מאליו, וכיוצא.

III. Et passe par la transgression

Ceci est une grande qualité. Car le pardon du péché n'est pas accordé par un député, mais par la main du Saint, Béni soit-Il, lui-même. Ainsi qu'il est écrit : 'Car en Toi est le pardon.' Le pardon étant qu'il lave le péché. Ainsi qu'il est écrit : 'Lorsque le Seigneur pourra avoir lavé le fiel des filles de Sion.' Et il est aussi écrit : 'Et j'aspergerai de l'eau claire sur toi.' C'est la signification de 'Et passe par la transgression' : Il verse de l'eau claire pour laver les péchés. L'homme doit également se comporter comme tel. Il ne devrait pas dire : 'Devrai-je redresser ce qu'un autre a perverti ou qui est le résultat de son péché ? ' Il ne devrait pas parler ainsi. Car lorsque l'homme pêche, le Saint, Béni soit-Il, lui-même (et pas par un député) redresse le péché et en lave la tache. Par cela, on peut apprendre la profonde honte du péché, car le Roi est obligé de laver les vêtements sales.

הג' - ועובר על פשע.

זו מדה גדולה. שהרי אין המחילה על ידי שליח, אלא על ידו ממש של הקב"ה, כדכתיב [תהלים ק"ל, ד'] "כי עמך הסליחה וגו'". ומה היא הסליחה, שהוא רוחץ העון, כדכתיב [ישעיהו ד' ד'] "אם רחץ ה' את צואת בנות ציון וגו'", וכן כתיב יחזקאל ל"ו, כ"ה] "וזרקתי עליכם מים טהורים וגו'". והינו "עובר על פשע", שולח מימי רחיצה ועובר ורוחץ הפשע.

והנה ממש כדמות זה צריך להיות האדם, שלא יאמר, וכי אני מתקן מה שפלוני חטא או השחית. לא יאמר כך, שהרי האדם חוטא, והקב"ה בעצמו שלא על ידי שליח, מתקן את מעותיו ורוחץ צואת עונו. ומכאן יתבאר האדם לשוב לחטוא, שהרי המלך בעצמו רוחץ לכלוך בגדיו.

IV. Des restes de Son héritage

Vois comment le Saint, Béni soit-Il, se comporte envers Israël : Il dit : ‘Que puis-je faire à Israël puisqu’ils sont Mes proches avec lesquels j’ai une relation dans la chair ?’ Car ils (la communauté d’Israël) sont l’épouse du Saint, Béni soit-Il. Il l’appelle ‘Ma fille,’ ‘Ma sœur,’ ‘Ma mère,’ comme nos Rabbins de mémoire bénie ont expliqué. Il est écrit : ‘ Israël, le peuple proche de Lui’ (littéralement : apparenté à Lui) car ils sont Ses enfants. C’est pourquoi le verset dit ‘She’erith de Son héritage’ – du terme ‘she’er basar (relation de la chair). Car quoi qu’il advienne, ils sont Son héritage. Dieu dit : ‘Que puis-Je faire pour les punir, puisque leur douleur sera Mienne ?’ Comme il est écrit : ‘ Dans tous leurs chagrins, Il était affligé.’ Le mot Lo (‘Il’) est écrit avec un Aleph (pour signifier non). Car leurs souffrances s’étendent à la Plus haute Merveille, et combien plus aux Deux Visages où la Providence divine est concentrée. Et le mot LO est lu avec un Vav (pour signifier ‘Il’). Il est écrit : ‘Et Son âme était chagrinée par la misère d’Israël.’ Car Il ne peut supporter leur douleur et leur disgrâce car ils sont she’erith de Son héritage.

Il en est ainsi avec les voisins. Tout Israël est relié l’un à l’autre, car leurs âmes sont unies et dans chaque âme est une portion de toutes les autres. C’est la raison pour laquelle une multitude exécutant les commandements divins ne peut pas se comparer avec le peu qui les font, car la multitude possède la force combinée. C’est également la raison pour l’explication du Rabbi, que ceux comptés dans les dix premiers à la synagogue reçoivent un dû égal à ceux qui viennent plus tard, même si les retardataires sont une centaine. Le nombre ‘une centaine’ est signifié littéralement, car les âmes des

הדי' - לשאריט נחלתו.

הנה הקב"ה מתנהג עם ישראל בדרך זה, לומר, מה אעשה לישראל והם קרובי, שאר בשר לי עמם, שהם בת זוג להקב"ה, וקורא לה בתי, אחותי, אמי, כדפרשו ז"ל [שיר השירים רבה סוף פ"ג], וכתוב [תהלים קמ"ח, י"ד] "ישראל עם קרובי", ממש קרבה יש לו עמם ובניו הם, והינו "לשאריט נחלתו", לשון שאר בשר. וסוף סוף הם נחלתו, ומה אומר, אם אענישם הרי הכאב עלי, כדכתיב [ישעיה ס"ג, ט'] "בכל צרתם לו צר", כתיב באל"ף, לומר שצערם מגיע לפלא העליון וכל שכן לדו פרצופיו, שבהן עקר ההנהגה, וקרינו בוא"ו "לו צר", וכתוב [שופטים י', ט"ז] "ותקצר נפשו בעמל ישראל", לפי שאינו סובל צערם וקלונם, מפני שהם שאריט נחלתו.

כך האדם עם חברו, כל ישראל הם שאר בשר אלו עם אלו, מפני שהנשמות כלולות יחד, יש בזה חלק זה ובזה חלק זה, ולכך אינו דומה מרבם העושים את המצוה [ספרא בחקותי פרק ב], וכל זה מפני כללותם. ולכך פרשו רבותינו זכרם לברכה [ברכות מ"ז:] על הנמנה מעשרה ראשונים בבית הכנסת, אפלו מאה באים אחריו, מקבל שכר כנגד כלם,

dix premiers sont unies dans sa propre âme. Pour cette raison, tout Israël est la sûreté l'un de l'autre, puisque chacun possède littéralement une portion de tous les autres ; et lorsque qu'un Israélite pèche, il agit non seulement contre sa propre âme, mais contre la portion que tous les autres possèdent en lui. De cela, il découle que son voisin est une sûreté pour cette portion.

Et puisque tous les Israélites sont liés l'un à l'autre, il est juste qu'un homme désire le bien-être de son voisin, qu'il regarde avec bienveillance la bonne fortune de son voisin, et que l'honneur de son voisin lui soit aussi cher que le sien ; car lui et son voisin sont un. C'est pourquoi nous sommes commandés d'aimer nos voisins comme nous-mêmes. Il est approprié qu'un homme désire le bien-être de son voisin, et ne dise pas de mal de lui, ou ne désire qu'un mal ne lui arrive. Tout comme le Saint, Béni soit-Il, ne désire ni notre disgrâce, ni notre souffrance, parce que nous sommes Ses proches, un homme ne devrait pas désirer voir le mal s'abattre sur son voisin ni voir son voisin souffrir ou être disgracié. Et ces choses devraient lui causer la même douleur que s'il en était la victime. Cela s'applique également à la bonne fortune de son voisin.

מֵאָה מִמֶּשׁ כְּמִשְׁמֵעוֹ, מִפְּנֵי שֶׁהָעֲשָׂרָה הֵם כְּלוּלִים אִלּוּ בְּאֵלּוּ, הֲרִי הֵם עֹשֶׂר פְּעָמִים עֲשָׂרָה – הֵם מֵאָה, הוּא יֵשׁ לוֹ שְׂכָר מֵאָה. וְכֵן מִטַּעַם זֶה יִשְׂרָאֵל עֲרָבִים זֶה לָזֶה [שבועות, ל"ט.], מִפְּנֵי שֶׁמִּמֶּשׁ יֵשׁ בְּכָל אֶחָד חֵלֶק אֶחָד מִחֲבֵרוֹ, וְכִשְׁחוּטָא הָאֶחָד פּוֹגֵם עַצְמוֹ וּפּוֹגֵם חֵלֶק אֲשֶׁר לְחֲבֵרוֹ בּוֹ, נִמְצָא מִצַּד הַחֵלֶק הַהוּא חֲבֵרוֹ עָרֵב עָלָיו, אִם כֵּן הֵם שְׂאֵר זֶה עִם [זֶה].

וְלִכְךָ רְאוּי לְאָדָם לְהִיּוֹת חָפֵץ בְּטוֹבָתוֹ שֶׁל חֲבֵרוֹ, וְעֵינּוֹ טוֹבָה עַל טוֹבַת חֲבֵרוֹ, וְכְבוֹדוֹ יִהְיֶה חָבִיב עָלָיו כְּשֵׁלוֹ, שֶׁהֲרִי הוּא – הוּא מִמֶּשׁ. וּמִטַּעַם זֶה נִצְטַוִּינוּ [ויקרא י"ט, י"ח] "וְאַהֲבַת לְרֵעֶךָ כְּמוֹךָ". וְרְאוּי שְׂיִרְצָה בְּכַשְׁרוֹת חֲבֵרוֹ וְלֹא יִדְבֹּר בְּגִנּוּתוֹ כָּלֵל וְלֹא יִרְצָה בּוֹ, כְּדֶרֶךְ שְׂאִין הַקֵּב"ה רוֹצֵה בְּגִנּוּתוֹ וְלֹא בְּצַעֲרָנוּ, מִטַּעַם הַקְּרִבָּה, אֵף הוּא לֹא יִרְצָה בְּגִנּוּת חֲבֵרוֹ וְלֹא בְּצַעֲרוֹ וְלֹא בְּקִלְקוּלוֹ, וְיִרַע לוֹ מִמֶּנּוּ כְּאֵלּוּ הוּא מִמֶּשׁ הִיא שְׂרוּי בְּאוֹתוֹ צֶעַר, אוּ בְּאוֹתָהּ טוֹבָה.

V. Il ne retient pas sa colère pour toujours

C'est une autre qualité divine, que, même lorsque l'homme persiste à pécher contre Lui, le Saint, Béni soit-Il, ne persiste pas en retenant Sa colère, et même lorsqu'Il ne le fait pas pour toujours, Il permet à Sa colère de s'apaiser même lorsque l'homme ne se repent pas ; comme nous le trouvons dans les jours de Jeroboam, fils de Joash, que le Saint, Béni soit-Il, restaura la frontière d'Israël. Bien qu'ils soient des adorateurs de veaux sans repentir, Il eut pitié d'eux. Pourquoi a-t-Il eu pitié d'eux ? À cause de cette qualité de ne pas retenir Sa colère pour toujours. Au contraire, Il permet à Sa colère de perdre de sa force et bien que le péché subsiste toujours, Il ne punit pas mais attends toujours, avec compassion, le repentir de l'homme. Ainsi, il est écrit : 'Car je ne souffrirai cela pour toujours, pas plus que je ne garderai rancune ;' Car le Saint, béni soit-Il, montre à la fois de la sévérité et de la tendresse à Israël, pour leur profit.

Ceci est la qualité qu'un homme devrait faire sienne en ayant affaire avec son voisin ou ses propres enfants, et il ne devrait pas persister dans sa réprimande ni s'attarder dans sa colère, mais y mettre un terme et ne pas retenir son courroux pour toujours. Cela s'applique même quand la colère est permise : par exemple, dans le cas exposé par les Rabbins dans le verset : 'Lorsque tu vois l'âne de ton ennemi...' ils expliquent que cette inimité se réfère à l'homme qui voit son voisin commettre un péché, mais lorsqu'il n'y a pas d'autres personnes présentes, de sorte que cela ne puisse être prouvé devant une Court de Loi. Dans ce cas, il est permis de haïr le pécheur pour cette offense qu'il a commis mais, néanmoins, la [Torah](#) dit : 'AZOBH TA'AZOBH 'IMMO ('Tu peux sûrement l'aider'), expliqué par les rabbins :

הה' - לא תחזיק לעד אפו.

זו מדה אחרת, שאפלו האדם מחזיק בחטא, אין הקב"ה מחזיק אף. ואם מחזיק, לא לעד, אלא יבטל כעסו אפלו שלא ישוב האדם, כמו שמצינו בימי ירבעם בן יואש [מלכים-ב י"ד, כ"ה] שהחזיר הקב"ה גבול ישראל, והם היו עובדי עגלים, ורחם עליהם ולא שבו. אם כן למה רחם, בשביל מדה זו שלא תחזיק לעד אפו, אדרבה מחליש אפו, עם היות שעדין החטא קיים, אינו מעניש, אלא מצפה ומרחם אולי ישובו, והינו [תהלים ק"ג, ט'] "לא לנצח יריב ולא לעולם יטור", אלא הקב"ה מתנהג ברכות ובקשות, הכל לטובת ישראל.

וזו מדה ראויה לאדם להתנהג בה עם חברו. אפלו שהוא רשאי להוכיח ביסורים את חברו או את בנו, והם מתיסרים, לא מפני זה ירבה תוכחתו, ולא יחזיק כעסו, אפלו שפעס, אלא יבטלנו. ולא יחזיק לעד אפו, גם אם אף הוא המתיר לאדם, כעין שפרשו "כי תראה חמור שונאך רובץ תחת משאו" [שמות כ"ג, ה'] ופרשו [פסחים ק"ג:] מה היא השנאה הזאת, שראה אותו עובר עברה, והוא יחיד אינו יכול להעיד, ושונא אותו על דבר עברה, ואפלו הכי אמרה תורה "עזב תעזב עמו", שבוק ית דבלבד, אלא מצוה

לְקָרֵב אוֹתוֹ בְּאַהֲבָה, אוֹלֵי יוֹעִיל בְּדֶרֶךְ זֶה. וְהִינוּ מִמֶּשׁ מִדָּה זֹה, "לֹא הִחֲזִיק לַעֲד אָפוֹ".

‘Tu peux laisser de coté ce qui est dans ton cœur.’ C’est un devoir religieux de l’encourager avec amour, et, peut-être que cette façon de faire avec lui réussira. C’est la qualité même de laquelle il est dit : ‘Il ne retient pas Sa colère pour toujours.’

VI. Parce qu’Il se réjouit dans la Miséricorde

Vois, j’ai expliqué ailleurs qu’il y a des anges dans un certain palais céleste dont la fonction est de recevoir la gentillesse faite par l’homme, et lorsque la qualité divine de justice déplaît à Israël, ces anges amènent immédiatement cette gentillesse devant le Saint, Béni soit-Il, Qui a pitié d’Israël, car Il se réjouit dans la miséricorde. Même lorsqu’ils sont coupables, Il a pitié d’eux s’ils sont gentils l’un envers l’autre. Comme il en était au temps de la destruction du Temple, lorsqu’il fut dit à Gabriel : ‘ Va entre les rouages.’ Car Gabriel est le prince de la justice et de la puissance, et la permission lui fut donnée de recevoir le pouvoir de la justice d’entre les rouages, de sous les chérubins, du feu de l’autel – à savoir, le jugement de la puissance de la Souveraineté – de sorte que la force de jugement devienne si forte qu’elle cherche uniquement à détruire, à exterminer le germe d’Israël, car ils méritaient l’annihilation. Mais il est écrit : ‘Et là apparut dans le chérubin la forme d’une main d’homme sous leurs ailes.’ Le Saint, béni soit-Il, dit à Gabriel : ‘ Ils se font des gentillesse l’un à l’autre, alors même s’ils sont coupables, ils peuvent être épargnés et avoir un délai.’ La raison en est qu’Il se réjouit dans la miséricorde. Il se réjouit dans la miséricorde qu’Israël se fait l’un à l’autre, et se souvient de cet aspect même quand ils sont coupables d’un autre point de vue. Il convient donc que l’homme fasse sienne cette qualité. Même lorsqu’il est offensé ou provoqué, si l’offensant a ses bons points, qu’il est gentil envers les autres ou qu’il possède une autre bonne qualité, cela devrait être suffisant pour adoucir sa colère, de sorte que son cœur soit satisfait de lui, et qu’il se réjouisse de la gentillesse qu’il fait. Et il devrait dire : ‘Il me suffit qu’il possède cette bonne qualité.’ Encore plus

הו' - כִּי חֲפֵץ חֶסֶד הוּא.

הֲלֹא פָּרְשָׁנוּ בְּמִקְוֵמו [פרדס רימונים, שער ההיכלות, סוף פרק ה'], שֵׁישׁ בְּהִיכָל יְדוּעַ מְלָאכִים מְמַנִּים לְקַבֵּל גְּמִילוֹת חֲסָדִים שְׁאֵדָם עוֹשֶׂה בְּעוֹלָם הַזֶּה, וְכֹאשֶׁר מִדַּת הַדִּין מְקַטְרֶגֶת עַל יִשְׂרָאֵל, מִיָּד אוֹתָם הַמְּלָאכִים מְרָאִים הַחֶסֶד הַהוּא וְהַקֶּב"ה מְרַחֵם עַל יִשְׂרָאֵל, מִפְּנֵי שֶׁהוּא חֲפֵץ בְּחֶסֶד. וְעַם הַיִּוֹת שֶׁהֵם חֲבִיבִים, אִם הֵם גּוֹמְלִים חֶסֶד זֶה לָזֶה מְרַחֵם עֲלֵיהֶם. וְכֵמוּ שֶׁהִיא בְּזִמָּן הַחֲרָבָה, שְׁנֶאֱמַר לְגַבְרִיאֵל [יחזקאל י', ב'] "בֹּא אֶל בֵּינוֹת לְגִלְגָּל וְגו'", כִּי הוּא שֶׁר הַדִּין וְהַגְבוּרָה וְנָתַן לוֹ רְשׁוֹת לְקַבֵּל כְּחוֹת הַדִּין בֵּינוֹת לְגִלְגָּל מִתַּחַת לְכְּרוֹבִים מֵאֵשׁ הַמִּזְבֵּחַ, דִּהְיֵנוּ דִּין גְּבוּרַת הַמַּלְכוּת, וְהִיא הַדִּין מִתְחַזֵּק עַד שֶׁבִקֵּשׁ לְכָלּוֹת אֶת הַכֹּל, לְקַעֲקַע בִּיצְתָן שֶׁל יִשְׂרָאֵל, מִפְּנֵי שֶׁנִּתְחַיְבוּ כָּלֶיהָ, וְכָתִיב [שם שם, ח'] "וַיֵּרָא לְכְּרוֹבִים תִּבְנִית יָד אָדָם תַּחַת כְּנָפֵיהֶם", וְהִינוּ שְׁאֵמַר הַקֶּב"ה לְגַבְרִיאֵל, הֵם גּוֹמְלִים חֲסָדִים אֵלּוֹ עִם אֵלּוֹ [ויקרא רבה סוף פרק כ"ו], וְאִף אִם הֵם חֲבִיבִים, נִצּוּלוֹ וְהִיא לָהֶם שְׂאֵרִית. וְהַטַּעַם, מִפְּנֵי מִדָּה זֹה, "כִּי חֲפֵץ חֶסֶד הוּא", רוּצָה, בְּמֵה שִׁישְׁרָאֵל גּוֹמְלִים חֶסֶד, וְאוֹתוֹ צַד מְזִכִּיר לָהֶם, עִם הַיִּוֹת שְׁאֵינָם כְּשָׂרִים בְּצַד אֶחָד. אִם כֵּן בְּמִדָּה זֹה רָאוּי לְאָדָם לְהִתְנַהֵג, אִף אִם רָאָה שְׁאֵדָם עוֹשֶׂה לוֹ רַע וּמְכַעֲסוֹ, אִם יֵשׁ בּוֹ צַד טוֹבָה, שְׁמַטִּיב לְאַחֲרֵים, אוֹ מִדָּה טוֹבָה, שֶׁמִּתְנַהֵּג כְּשׁוֹרָה, יִסְפִּיק לוֹ

צד זה לבטל כעסו מעליו וירצה לבו עמו, ויחפץ חסד, ויאמר "די לי בטובה זו שיש לו". וכל שכן באשתו, כדפרשו רבותינו זכרם לברכה [יבמות סג.] "דינו שמגדלות את בנינו ומצילות אותנו מן החטא". כך יאמר על כל אדם. "די לי בטובה פלונית שעשה לי או שעשה עם פלוני או מדה טובה פלונית שיש לו", ויהיה "חפץ חסד".

הז' - ישוב ירחמנו.

אין הקב"ה מתנהג כמדת בשר ודם, שאם הכעיסו חברו, כשהוא מתרצה מעט, לא באהבה הקודמת; אבל אם חטא אדם ועשה תשובה, מעלתו יותר גדולה עם הקב"ה. והינו [ברכות ל"ד:] "במקום שבעלי תשובה עומדים אין צדיקים גמורים יכולין לעמד". והטעם כדפרשו בפרק "הבונה" [בספרינו כתוב כך במנחות כ"ט:] בענין ה, למה היא עשויה כאכסדרה, שכל הרוצה לצאת מעולמו יצא, פרוש, העולם נברא בה', והקב"ה ברא העולם פתוח לצד הרע והחטא לרוחה, אין צד שאין חמר ויצר הרע ופגם, כמין אכסדרה, אינו בעל גדרים אלא פרצה גדולה פרוצה לצד הרע לצד מטה, כל מי שירצה לצאת מעולמו, כמה פתחין לו, לא יפנה לצד שלא ימצא צד חטא ועון לפגם אל החיצונים. והיא פתוחה מלמעלה, שאם ישוב יקבלוהו. והקשו "ולהדרוהו בהאי" – "לא מסתיעא מלתא". רצו בזה, שהשב בתשובה לא יספיק לו שיהיה נגדר בעון כגדר הצדיקים, מפני שהצדיקים שלא חטאו גדר מעט יספיק אליהם, אמנם החוטא שחטא ושב לא יספיק לו גדר מעט, אלא צריך להגדיר עצמו כמה גדרים קשים, מפני שאותו גדר

avec les épouses, comme le Rabbi dit : 'Il est assez qu'elles élèvent nos enfants et nous sauvent du péché.' Donc, il devrait dire avec respect à tous les hommes : 'Il me suffit qu'il ait montré une gentillesse, à moi ou un autre homme, ou qu'il possède cette bonne qualité.' Et il devrait se réjouir dans la miséricorde.

VII. Il aura à nouveau de la compassion pour nous

Le Saint, béni soit-Il, ne se comporte pas comme un être humain se comporte. Lorsque ce dernier a été provoqué, il ne peut aimer celui qui l'a provoqué comme avant, même lorsqu'il a été apaisé. Mais au regard de Dieu, le pécheur repentant a un statut plus haut que l'homme qui n'a jamais péché. C'est la signification de l'enseignement rabbinique qui dit que dans l'endroit où le pénitent se tient, le parfaitement juste ne peut se tenir. La raison en a été exposée par les Rabbis dans le chapitre 'Celui qui construit', où il est dit que la lettre Hé a la forme d'une exèdre, de sorte que chacun voulant s'égarer le puisse. C'est-à-dire, le monde a été créé au moyen de la lettre Hé, et le Saint, béni soit-Il, créa le monde ouvert en direction du péché et du mal. Comme l'exèdre, le monde n'est pas entièrement fermé, mais ouvert en direction du mal. En conséquence, celui qui désire s'égarer n'a pas besoin de se tourner vers ces directions où il n'y a pas de péché et d'iniquité par où entrer dans la province de Ceux Extérieurs. Mais le Hé est ouvert dans le coin supérieur gauche de sorte que si le pécheur se repent, il peut à nouveau y être reçu. Sur quoi le Talmud demande : 'Et pourquoi ne pourrait-il entrer par le même chemin que celui par lequel il est sorti ?' et la réponse est : 'Cela n'aura pas d'effet,' signifiant que le pécheur repentant ne peut se contenter d'être clôturé du péché comme le sont les parfaitement justes. Car une petite palissade est suffisante pour agir en tant que barrière contre le péché pour ceux qui n'ont pas péché. Mais une telle barrière ne serait pas suffisante pour le pénitent. Il requiert de nouvelles et difficiles barrières. Car la petite palissade a été traversée et s'il essaie de se rapprocher de cette

direction, son inclinaison mauvaise le trouvera facile à tenter. Il a besoin d'être fort éloigné du péché. En conséquence, il ne peut entrer par l'ouverture de l'exèdre où elle est ouverte. Il doit monter pour entrer à travers l'ouverture étroite, se tourmentant et se mortifiant jusqu'à ce que les brèches aient été guéries. C'est pourquoi les justes ne peuvent se tenir au même endroit que les pénitents. Car ces derniers ne sont pas entrés par la porte des justes, mais ils se sont tourmentés, montant à travers la porte supérieure. Ils se sont plus profondément mortifiés et séparés du péché que ne l'ont été les justes. Ils sont donc montés jusqu'à se tenir dans le degré spirituel de Hé – c'est-à-dire, le cinquième palais dans le Jardin d'Éden, qui est le toit de Hé, tandis que les justes sont entrés par l'ouverture du Hé à l'entrée de l'exèdre.

En conséquence, lorsqu'un homme se repent – et cela signifie qu'il restaure le Hé dans sa place appropriée – il ne revient pas seulement à l'amour de Dieu, mais cet amour s'est accru de plus en plus. C'est la signification de : Il aura à nouveau de la compassion pour nous : qu'Il accroîtra Ses miséricordes pour Israël et les parfaire et les amener près de Lui.

C'est ainsi qu'un homme devrait se comporter envers son voisin. Il ne devrait pas nourrir de haine de sa colère passée, mais lorsqu'il voit que son voisin veut l'aimer, il devrait lui montrer un plus grand degré de gentillesse et d'amour qu'auparavant. Il devrait dire : 'Vois, il est comparé aux pénitents dans les places desquelles les parfaitement justes ne peuvent se tenir.' Et il devrait l'encourager beaucoup plus que ceux qui sont parfaitement justes, à savoir, ceux qui ne l'ont pas offensé.

הַמַּעַט כָּבֵד נִפְרָץ פַּעַם אַחַת, אִם יִתְקַרֵּב שָׁם, בְּקַל יִפְתָּהוּ יִצְרוּ, אֲלֵא צָרִיךְ לְהִתְרַחֵק הָרַחֵק גָּדוֹל מְאֹד, וְלִזֶּה לֹא יִכָּנֵס דֶּרֶךְ פֶּתַח הָאֲכַסְדָּרָה שֶׁהַפְּרָצָה שָׁם, אֲלֵא יִתְעַלֶּה וְיִכָּנֵס דֶּרֶךְ פֶּתַח צֹר, וְיַעֲשֶׂה כְּמָה צְרוּת וְסִגּוּפִים לַעֲצֹמוֹ וְיִסְתָּם הַפְּרָצוֹת. וּמִטַּעַם זֶה "בְּמָקוֹם שֶׁבַּעֲלֵי תְּשׁוּבָה עוֹמְדִים וְכוּ", מִפְּנֵי שֶׁלֹּא נִכְנָסוּ דֶּרֶךְ פֶּתַח הַצַּדִּיקִים כְּדִי שִׁיְהִיו עִם הַצַּדִּיקִים, אֲלֵא נִצְטָעְרוּ וְעָלוּ דֶּרֶךְ פֶּתַח הָעֲלִיוֹן וְסִגְפוּ עֲצָמָן, וְנִבְדְּלוּ מִן הַחֲטָא יוֹתֵר וְיוֹתֵר מִן הַצַּדִּיקִים, לְכֹךְ עָלוּ וְעָמְדוּ בַּמִּדְרָגָה ה', הֵיכַל ה' שְׁבָגָן עֲדֹן, דִּהְיָנוּ גַּג הַה"א, וְצַדִּיקִים בְּפֶתַח הַה"א בְּכַנִּיסַת הָאֲכַסְדָּרָה, וְלִזֶּה, כְּאֲשֶׁר הָאָדָם יַעֲשֶׂה תְּשׁוּבָה, דִּהְיָנוּ תְּשׁוּבָה ה' אֶל מְקוֹמָהּ, וְיִחְזִיר הַקֶּבֶ"ה שְׁכִינָתוֹ עָלָיו, אִינוּ שֹׁב כְּאַהֲבָה הָרִאשׁוֹנָה בְּלִבָּד, אֲלֵא יוֹתֵר וְיוֹתֵר, וְהִינוּ "יָשׁוּב יִרְחַמְנוּ", שִׁיּוֹסִיף לְיִשְׂרָאֵל וְיִתְקַנֵּם וְיִקְרְבֵם יוֹתֵר.

כֹּךְ הָאָדָם צָרִיךְ לְהִתְנַהֵג עִם חֲבֵרוֹ, לֹא יִהְיֶה נוֹטֵר אִיבָה מִהַפְּעֵס הַקּוֹדֵם, אֲלֵא כְּשִׁירָאָה שֶׁחֲבֵרוֹ מְבַקֵּשׁ אֶהְבֵּתוֹ יִהְיֶה לוֹ בַּמִּדְרָגַת רַחֲמִים וְאַהֲבָה יוֹתֵר וְיוֹתֵר מִקֵּדָם, וַיֹּאמֶר "הָרִי הוּא לִי כְּבַעֲלֵי תְּשׁוּבָה, שְׂאִין צַדִּיקִים גְּמוּרִים יְכוּלִים לַעֲמֹד אֲצֵלָם", וְיִקְרְבֵהוּ תְּכַלִּית קִרְבָּה יוֹתֵר מִמָּה שֶׁמְקַרֵּב אוֹתָם שֶׁהֵם צַדִּיקִים גְּמוּרִים עִמוֹ, שֶׁלֹּא חָטְאוּ אֲצֵלוֹ.

VIII. Il adoucira nos iniquités

Vois, le Complet, Béni soit-Il, se comporte de cette façon envers Israël. Car, vois, les divins préceptes sont ‘comme si elles bourgeonnaient, ses pousses s’élancent,’ fusant sans limites pour entrer en Sa Présence bénie. Les péchés, cependant, n’ont pas d’entrée là, Dieu nous en garde, mais il les adoucit de sorte qu’ils ne puissent entrer. Comme il est écrit : ‘Le mal ne peut pas séjourner avec Toi’ – le mal ne peut demeurer dans Ta demeure. S’il en est ainsi, alors le péché ne peut pas entrer la profonde Présence. C’est pourquoi il n’y a pas de récompenses dans ce monde pour l’accomplissement d’un acte bon, car les actes bons sont en Sa Présence et comment peut-Il donner la récompense spirituelle, qui est Sa Présence, dans un monde matériel ? Vois, le monde entier n’est pas digne d’un seul acte bon et de sa félicité spirituelle.

Pour cette raison également, Il n’accepte pas que les actes bons soient soudoyés. Par exemple, le Saint, Béni soit-Il, ne dit pas : ‘Il a fait quarante actes bons et commis dix péchés. Dix s’annulent mutuellement et laissent trente actes bons,’ Dieu nous en garde. Mais même l’homme parfaitement juste qui commet un simple péché est vu dans les yeux de Dieu comme celui qui brûle la totalité de la Torah, jusqu’à ce que sa dette soit payée, après quoi il recevra la récompense de ses actes bons. C’est une grande gentillesse que le Saint, Béni soit-Il, donne aux justes : qu’Il ne réduise pas les actes bons, car ils sont très précieux, montant à Sa Présence bénie. Comment alors peut-

הח' - יְכַבֵּשׁ עֲוֹנוֹתֵינוּ.

הַרִי הַקֶּבֶ"ה מִתְנַהֵג עִם יִשְׂרָאֵל בְּמִדָּה זוֹ, וְהִיא סוּד כְּבִישַׁת הָעוֹן. כִּי הִנֵּה הַמִּצְוָה הִיא כְּפוֹרַחַת עָלֶיהָ נֹצֶה, וּבּוֹקֵעַ וְעוֹלָה עַד אֵין תְּכָלִית לְכַנֵּס לְפָנָיו יִתְבַּרֵּךְ. אֲמָנָם הָעוֹנוֹת אֵין לָהֶם כְּנִיסָה שָׁם, חֵס וְשְׁלוֹם, אֲלֵא כּוֹבֵשִׁם שְׁלֹא יִכְנָסוּ, כְּדֹכְתִיב [תהילים ה', ה'] "לֹא יִגּוֹרֵךְ רָע", לֹא יִגּוֹר בְּמִגּוֹרֶךְ רָע [שבת קמ"ט:], אִם כֵּן אֵין הָעוֹן נִכְנָס פְּנִימָה. וּמִטַּעַם זֶה "שֶׁכֶּר מִצְוָה בְּהֵאֵי עֲלֵמָא לִיכָא" [קדושין ל"ט, כ'], מִפְּנֵי שֶׁהֵם לְפָנָיו יִתְבַּרֵּךְ, וְהִיאֲךָ יִתֵּן לוֹ מִמָּה שֶׁלְּפָנָיו שֶׁכֶּר רּוּחָנִי בְּעוֹלָם גִּשְׁמִי, וְהֵרִי כָּל הָעוֹלָם אֵינוֹ כְּדֹאֵי לְמִצְוָה אַחַת וּלְקֶרֶת רּוּחַ אֲשֶׁר לְפָנָיו. וּמִטַּעַם זֶה לֹא יִקַּח שִׁחַד [דברים י', יז] שֶׁל מִצְוֹת. הַמִּשְׁל בָּזֶה, אֵין הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא אוֹמֵר, "עֲשֵׂה אַרְבָּעִים מִצְוֹת וְעֲשֵׂה עֲבֵרוֹת נִשְׁאָרוֹ שְׁלֹשִׁים מִצְוֹת וְיִלְכּוּ עֲשֵׂה בְּעֲשֹׂר", חֵס וְחִלְיָהּ, אֲלֵא אֶפְלוּ צָדִיק גָּמוּר וְעֲשֵׂה עֲבֵרָה אַחַת, דּוֹמָה לְפָנָיו כְּאֵלוֹ שָׂרָף אֶת הַתּוֹרָה, עַד שֶׁיִּרְצֶה חֹבּוֹ וְאַחֵר כֶּךָ יִקְבַּל שֶׁכֶּר כָּל מִצְוֹתָיו. וְזֶה חֲסֵד גָּדוֹל שֶׁעוֹשֶׂה הַקֶּבֶ"ה עִם הַצְּדִיקִים, שֶׁאֵינוֹ מִנְכָּה, מִפְּנֵי שֶׁהַמִּצְוֹת חֲשׁוּבוֹת מְאֹד וּמִתְעַלּוֹת עַד לְפָנָיו יִתְבַּרֵּךְ, וְהִיאֲךָ יִנָּכֶה מִהֵן בְּשִׁבִּיל הָעֲבֵרוֹת. כִּי שֶׁכֶּר הָעֲבֵרָה הוּא מִחֻלָּק

Il les déduire à cause des péchés qu'un homme commet ? Car le désert des péchés est une partie de l'Enfer, de ce qui est méprisable. Et la récompense des actes bons est de la gloire estimée de la [Shekhinah](#). Comment ceux-là peuvent-ils être déduits de ceux-ci ? Mais le Saint, béni soit-Il, réclame la dette des péchés et donne récompense pour toutes les bonnes actions. C'est la signification de : Il adoucira nos iniquités, que nos péchés ne prévalent pas en Sa Présence comme les actes bons prévalent, mais Il les adoucit afin qu'ils ne montent pas et ne puissent entrer. Bien que Sa Providence s'étende à toutes les voies de l'homme, bonnes et mauvaises, Il n'en adoucit pas moins le bien, mais il fleurit et l'acte bon est ajouté à l'acte bon jusqu'à ce qu'un édifice soit bâti par eux ainsi qu'une robe honorable. Mais les péchés ne possèdent pas cette propriété ; mais Il les adoucit, de sorte qu'ils n'aient jamais ce succès ni l'entrée dans sa Présence profonde.

Cette qualité également, l'homme devrait la faire sienne ; ne pas adoucir le bien que son voisin a fait, et se souvenir du mal qui a été fait. Au contraire, il devrait adoucir le mal, l'oublier et le rejeter, de sorte que le mal ne demeure pas en lui. Mais le bien que son voisin a fait devrait toujours être inculqué devant lui et il devrait se souvenir de ce bien de sorte qu'il prévale sur tous les actes que son voisin a fait. Et il ne devrait pas déduire en son cœur : 'S'il m'a fait du bien, il s'est également mal comporté envers moi,' de sorte que le bien soit oublié. Il ne devrait pas faire cela, mais du mal que son voisin lui a fait, il devrait se permettre d'être apaisé de toutes les façons possibles. Mais le bien ne devrait jamais être ôté de la vue et il devrait se cacher du mauvais aussi longtemps qu'il peut, tout comme le Saint, Béni soit-Il, adoucit l'iniquité, comme je l'ai expliqué.

הגיהנם, מהנבזה, והמצות שכתן מהנכבד, זיו השכינה, היאך ינקה אלו בצד אלו. אלא הקב"ה גובה חוב העבירות ומשכיר שכר כל המצות. והינו "יכבש עונותינו", שאין העונות מתגברין לפניו כמצות, אלא כובש אותם שלא יתעלו ולא יכנסו, עם היות שהוא משגיח על דרכי איש הטוב והרע, עם כל זה הטוב אינו כובשו, אלא פורח ועולה עד למאד, ונכלל מצוה במצוה ונבנה ממנו בגן ולבוש נכבד; ועונות אין להם סגלה זו, אלא כובש אותם, שלא יצליחו הצלחה זו ולא יכנסו פנימה.

אף מדה זו צריך האדם להתנהג בה, שלא יכבש טובת חברו ויזכר רעתו שגמלהו, אלא אדרבה, יכבש הרע וישכחהו ויזניחהו ולא יגור במגורו רע, ותהיה הטובה סדורה תמיד לפניו, ויזכר לו הטובה ויגבירה לו על כל המעשים שעשה לו. ולא ינקה בלבו ויאמר, "אם עשה לי טובה הרי עשה לי רעה" וישכח הטובה, לא יעשה כן, אלא ברעה יתרצה כל דרך רצוי שיוכל, והטובה אל יזניחה לעולם מבין עיניו, ויעלים עינו מן הרעה כל מה שיוכל, כדרך שהקב"ה כובש עונות, כדפרשתי.

IX. Et Tu jetteras tous leurs péchés dans les profondeurs de la mer

C'est une bonne qualité du Saint, Béni soit-Il. Car, vois, lorsqu'Israël pécha, Il les délivra dans les mains de Pharaon. Mais lorsqu'ils se repentirent, pourquoi Pharaon aurait-il du être puni ? ou Sennacharib, ou Haman, ou les autres ? Le Saint, Béni soit-Il, ne se contente pas de dire : 'Parce qu'ils se sont repentis, le mal ne leur adviendra plus, mais Haman ou Pharaon ou Sennacharib seront ôtés d'eux.' Ceci ne suffit pas, mais la peine d'Haman retourne à sa propre tête, et il en va de même avec Pharaon et avec Sennacharib. La raison de ce type de Providence est en accord avec le secret de : 'Et le bouc portera sur lui toutes leurs iniquités pour un pays qui est ôté.' La signification est que le bouc porte leurs péchés. Maintenant, c'est vraiment difficile à comprendre. Le bouc pourrait porter si Israël a péché ? Mais l'idée est ici : l'homme confesse son péché, son intention étant de se purifier en se confessant. Comme David a dit : 'Lave-moi profondément de mon iniquité.' Donc, également, notre prière : 'Purge le péché dans compassion persistante.' Il prie pour que la punition soit légère afin de ne pas interférer avec l'étude de la Torah. Par conséquent, la prière continue : 'toutefois pas par douloureuse affliction.' C'est également l'intention lorsqu'il dit : 'Mais Tu en juste par rapport à tout ce qui vient à moi.' Il accueille la souffrance, de façon à trouver l'expiation ; car il y a des péchés que seul la souffrance ou la mort peuvent purger. Et ainsi est-il décrété. Le Zohar de Pekude explique que, suivant la confession, les péchés deviennent une part de Samael, comme le bouc. Quelle est cette part ? Que le Saint, Béni soit-Il, décrète la souffrance sur le pécheur repentant, sur quoi Samael apparaît

הט' - וְתִשְׁלִיךְ בְּמַצּוּלוֹת יָם כָּל חַטָּאתָם.

זו מדה טובה להקב"ה. שהרי ישראל חטאו מסרם ביד פרעה ושבּו בתשובה, למה יעניש פרעה. וכן סנחריב וכן המן ודומיהם, אין הקב"ה מתנחם בלבד לומר "שבּו בתשובה, אם כן לא יהיה להם עוד רעה, אם כן יסתלק המן מעליהם, או פרעה או סנחריב", זה לא יספיק, אלא ישוב עמל המן על ראשו, וכן פרעה וכן סנחריב. והטעם להנהיגה זו הוא בסוד "ונשא השעיר עליו את כל עונתם אל ארץ גזרה" [ויקרא ט"ז, כ"ב], ופרשו, שהשעיר נושא עונות ממש, וזה קשה מאד, וכי ישראל חטאו והשעיר נושא. אלא המדה היא כך, האדם מתודה וכונתו בודוי לקבל עליו טהרה, כענין שאמר דוד [תהילים נ"א, ד]: "הרב כבסני מעוני", וכן הוא אמרנו "מחק ברחמיך הרבים", אינו מתפלל אלא שיהיו יסורים קלים שלא יהיה בהם בטול תורה, וזה שאומרים "אבל לא על ידי יסורים רעים", וכך הוא מכונן בהיותו אומר "ואתה צדיק על כל הבא עלי", ממש הוא מקבל יסורים בסבר פנים יפות להתכפר, מפני שיש עונות שייסורים ממרקים או מיתה ממרקת. וכן היא המדה, מיד שזה מתודה בתפלתו, ופרשו בזהר בפרשת פקודי [רס"ב, ב'], שהוא חלק סמאל כעין השעיר, מהו חלקו, שהקב"ה גוזר עליו יסורים ומיד מזדמן שם סמאל והולך וגובה חובו, והרי נושא השעיר העונות, שהקב"ה נותן לו רשות לגבות חובו, וישראל מטהרין. והנה הכל יתגלגל על

immédiatement pour réclamer sa dette. De sorte qu'Israël devienne pur parce que le bouc porte leurs péchés, car le Saint, Béni soit-Il, lui donne la permission de réclamer sa dette. Béni soit-Il, lui donne la permission de réclamer sa dette. Et la raison est que le Saint, Béni soit-Il, a ainsi décrété que dans Son monde, celui qui fait ainsi perd son identité. C'est pourquoi les Écritures disent : 'Et l'animal peut être tué.' Alors, ainsi, en considérant la pierre avec laquelle le commandement de lapider le criminel est exécuté et l'épée avec laquelle l'exécution est accomplie. Ceux-ci doivent être enterrés pour annuler leur existence et leur pouvoir, après que justice aient été faite. De la même façon, nous devons comprendre le secret de l'image de Nebuchadnezzar. Israël a été livré entre les mains du roi babylonien – 'Sa tête était d'or.' Cette tête fut frappée et livrée entre les mains des Perses, qui étaient : 'Ses seins et bras d'argent.' Et ainsi un royaume est dépossédé par un royaume, jusqu'à ce qu'Israël soit aux pieds de l'image – 'en partie d'acier et en partie d'argile ;' Quel sera le bien final ? Éventuellement, le Saint, Béni soit-Il, les relèvera et exécutera Son jugement sur eux. Comme il est écrit : 'J'épuiserai Mes flèches sur eux' – 'Mes flèches seront épuisées, mais Israël ne sera pas épuisé.' 'Ainsi étaient l'acier, l'argile, le cuivre, l'argent, et l'or.' Vois, comme il est écrit : 'qui frappe l'image sur ses pieds' – rien ne fut laissé de l'image à l'exception de ses pieds, car la tête, les épaules et le ventre ont été enlevés et leur puissance détruite. Et cependant, à la fin, 'Ils furent réduits en pièces ensemble.' Car le Saint, Béni soit-Il, est destiné à ressusciter Samael et les méchants qui se comporte comme il fait, et Il exécutera Ses jugements sur eux. Ceci est la signification de : et Tu jetteras tous leurs péchés dans les profondeurs de la mer. C'est : Tu jetteras la puissance du Jugement sur ceux qui sont décrits comme 'les profondeurs de la mer' – 'Mais le méchant est comme la mer trouble : car il ne peut se reposer, et ses eaux rejette de la fange et de la boue.' Ceux là sont les méchants qui portent des jugements sur Israël et dont les agissements vont revenir sur leurs propres têtes. La raison en est que lorsque Israël est puni, le Saint, Béni soit-Il, repent pour ce qui s'est passé avant, et Il fait des demandes au nom de leur honte. Et pas seulement cela, mais : ' Je n'étais qu'un petit courroux et il aidèrent pour le mal.'

Cette qualité, un homme devrait la faire sienne. Même si son voisin est écrasé par la souffrance en résultat de ses péchés, il ne devrait pas être haï, car 'après qu'il ait été disgracié, il est comme ton frère.' Il devrait accueillir ceux qui souffrent et sont

סמאל, והטעם, שהקב"ה גזר על עולמו שכל מי שיעשה כן יתבטל, וזה טעם "ואת הבהמה תהרגו" (ויקרא כ', ט"ו). וכן האבן של מצות הנסקלין והסיף של מצות הנהרגין טעונין קבורה [סנהדרין מה:], לבטל מציאותם וכחם אחר שיגמר דינם. והרי בזה ממש סוד הצלם של גבוכדנצר [דניאל ב, לב-לד], נמסרו ישראל ביד מלך בבל, "ראשה די דהבא", נכנע ההוא רישא, ונמסרו ביד פרס שהן "חדוהי ודרעוהי די כסף", וכן הדחו אלו מפני אלו עד שירדו ישראל ל"רגלוהי מנהון די פרזל ומנהון די חסף". ומה יהיה תכלית הטוב, בסוף הקב"ה מעמיד ועושה בהם דין, כדכתיב [דברים ל"ב, כ"ג] "חצי אכלה בם" – "חצי כלים וישראל אינם כלים" [סוטה ט']. "באדין דקו כחדא וגו' נחשא כספא ודהבא וגו' [דניאל ב', ל"ה]. הנה בהתחלה כתיב [שם שם, ל"ד]: "ומחת לצלמא על רגלוהי", אין מכל הצלם אלא רגלים, שכבר נתבטל כחם ועברו ראשה ודרעוהי ומעוהי, ועם כל זה בסוף "דקו כחדא", עתיד הקב"ה להעמיד סמאל והרשעים עושי מעשיו ופעלותיו ויעשה בהם הדין, והינו – "ותשליך במצולות ים". "והרשעים כים נגרש כי השקט לא יוכל ויגרשו מימיו רפש וטיט" [ישעיה נ"ז, כ'], אלו הם העושים דין בישראל, שישב אחר כך את כל גמולם בראשם. והטעם, מפני שאחר שישראל קבלו הדין, הקב"ה מתנחם אפלו על מה שקדם, ותובע עלבונם. ולא די, אלא "אני קצפתי מעט והמה עזרו לרעה" [זכריה א', ט"ו].

גם במדה זו צריך להתנהג האדם עם חברו, אפלו שיהיה רשע מדכא ביסורין אל ישנאהו, שאחר שנקלה הרי הוא כאחיק. ויקרב המורדים והנענשים וירחם עליהם, ואדרבה יצילם מיד אויב, ואל יאמר: "עונו גרם לו", אלא ירחמהו במדה

זו, כדפרשתי.

punis, et avoir pitié d'eux. Au contraire, il devrait les sauver de leurs ennemis et ne devrait pas dire : 'Ses souffrances sont le résultat de ses péchés' mais il devrait avoir de la compassion pour lui, selon cette qualité comme expliqué.

X. Tu montreras la vérité à Jacob

Cette qualité signifie que le nom Israël se réfère à une excellence spéciale. Mais les personnes moyennes qui ne vont pas au-delà de la lettre de la loi sont appelées Jacob, car ils se comportent seulement en accord avec la vérité. Le Saint, Béni soit-Il, possède la qualité de vérité qui s'accorde avec la stricte justice et la droiture. Car ceux qui se comportent selon la vérité, le Saint, Béni soit-Il, a compassion dans la vérité et la droiture.

Un homme, également, devrait se comporter avec vérité et droiture envers son voisin, sans pervertir la justice. Il devrait avoir de la compassion envers son voisin en vérité tout comme le Saint, Béni soit-Il, a de la compassion pour Ses créatures qui ne sont pas plus que moyennes, pour les parfaire en accord avec la qualité de vérité.

XI. De la pitié pour Abraham

Ceux-là sont ceux qui vont au-delà de la lettre de la loi comme le fit Abraham, notre

ה'י - תתן אמת ליַעקב.

מדה זו היא, שיש לישראל מעלה, אותם הבינונים שאינם יודעים להתנהג לפנים משורת הדין, והם נקראים "יעקב", מפני שאינם מתנהגים אלא עם הנהגות אמתיות, גם הקב"ה יש לו מדת "אמת", שהוא על צד מציאות המשפט והישר, ואלו הם המתנהגים בעולם בישר, הקב"ה מתנהג עמם באמת, מרחם על הבריות הבינונים במדת אמת, ולתקן אותם.

הי"א - חסד לאברהם.

הם המתנהגים בעולם לפנים משורת הדין כאברהם אבינו, גם הקב"ה מתנהג עמם לפנים משורת הדין, אינו מעמיד עמם הדין על תקפו אף לא בדרך הישר, אלא נכנס עמם לפנים מן הישר, כמו שהם מתנהגים. והינו "חסד לאברהם", הקב"ה מתנהג במדת החסד עם אותם שהם כמו "אברהם" בהתנהגות.

גם האדם, עם היות שעם כל אדם יהיה מתנהג בצדק ובישר ובמשפט, עם הטובים והחסידים תהיה הנהגתו לפנים משורת הדין; ואם לשאר

père. Le Saint, Béni soit-Il, aussi, se comporte envers eux au-delà de la lettre de la loi. Il n'invoque pas le pouvoir de la justice, et ne se comporte pas non plus envers eux avec seulement de la stricte droiture, mais Il va au-delà de la lettre de la loi, comme eux. Ceci est la pitié pour Abraham. Le Saint, Béni soit-Il, se comporte avec la qualité de miséricorde envers ceux qui se comportent comme le fit Abraham.

Cette qualité, un homme devrait la faire sienne. Bien qu'il devrait se conduire avec rigueur, justice et droiture envers tous les hommes, il devrait aller au-delà de la lettre de la loi lorsqu'ils à affaire aux bons et saints. S'il est seulement un peu patient avec les autres hommes, il devrait être excessivement patient envers les bons et saints, et montrer de la compassion pour eux, en allant au-delà de la lettre de la loi qu'il suit pour les autres hommes. Ceux-là devraient être particulièrement importants pour lui, et excessivement aimés, et ils devraient être ses amis.

XII. Tel que Tu as juré à nos pères

Il y en a qui sont indignes, et pourtant, le Saint, Béni soit-Il, a pitié d'eux. La Guémara explique ce verset : ' Je serai gracieux envers ceux qui sont gracieux' comme le Saint, Béni soit-Il, dit : 'Cet entrepôt est pour ceux qui sont indignes.' Il y a un entrepôt de grâce duquel le Saint, Béni soit-Il, leur donne un cadeau qu'ils n'ont pas gagné. Car le Saint, Béni soit-Il, dit : 'Vois, ils possèdent le mérite des pères. J'ai fait un serment aux Patriarches, par conséquent, même s'ils ne sont pas dignes, ils recevront leur récompense parce qu'ils sont la semence des Patriarches auxquels j'ai juré. Je les guiderai, donc, et les dirige jusqu'à ce qu'ils s'améliorent.'

Ainsi un homme devrait se comporter. Même lorsqu'il rencontre les méchants, il ne devrait pas se comporter cruellement envers eux, ou les insulter, mais avoir pitié d'eux en disant : 'Même ainsi, ils sont les enfants d'Abraham, d'Isaac et de Jacob. S'ils ne sont pas dignes, leurs pères furent

הָאָדָם הָיָה סִבְלָן קָצֵת, לְאֵלוּ יוֹתֵר וְיוֹתֵר; וִירְחָם עֲלֵיהֶם לְפָנֵס עִמָּהֶם לְפָנֵים מְשׁוּרֵת הַדִּין שֶׁהוּא מִתְנַהֵג בָּהּ עִם שְׂאֵר הָאָדָם; וְצָרִיךְ שְׂיֵהִיו אֵלֹו חֲשׁוּבִים לְפָנָיו מְאֹד מְאֹד וְחִבִּיבִים לוֹ, וְהֵם יֵהִיו מְאֻנְשֵׁי חֲבֵרְתּוֹ.

הי"ב - אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתָּ לְאַבְרָהָם.

יֵשׁ בְּנֵי אָדָם שְׂאִינָם הַגּוֹנִים, וְהַקָּב"ה מְרַחֵם עַל כָּלָם. וּפְרָשׁוֹ בְּגִמְרָא [ברכות ז.]. "וְחִנֵּיתִי אֶת אֲשֶׁר אֶחָן" [שמות ל"ג, י"ט] – "אָמַר הַקָּב"ה אוֹצֵר זֶה לְאוֹתָם שְׂאִינָם הַגּוֹנִים", יֵשׁ אוֹצֵר חֲנוּנִים, שֶׁהַקָּב"ה חוֹנֵן וְנוֹתֵן לָהֶם מִתְּנַת חֲנֻם, לְפִי שְׂאֵמַר הַקָּב"ה: "הֲרִי יֵשׁ לָהֶם זְכוּת אַבּוֹת, אֲנִי נִשְׁבַּעְתִּי לְאַבּוֹת, אִם כֵּן, עִם הָיִוֹת שְׂאִינָם הַגּוֹנִים, יִזְכּוּ בְּשִׁבִּיל שֶׁהֵם מַזְרַע הָאַבּוֹת שֶׁנִּשְׁבַּעְתִּי לָהֶם; לְפִיכָךְ אֶנְהַלֵּם וְאֶנְהַגֵּם עַד שְׂתִּתְקַנּוּ".

וְכֵךְ יֵהִי הָאָדָם, אִף אִם יִפְגַּע בְּרָשָׁעִים אֶל יִתְאַכְזֵר כְּנֶגְדָם אוֹ יִחַרְפֵּם וְכִיּוֹצֵא, אֶלָּא יְרַחֵם עֲלֵיהֶם וְיֹאמַר "סוֹף סוֹף הֵם בְּנֵי אַבְרָהָם יִצְחָק וְיַעֲקֹב, אִם הֵם כְּשָׁרִים, אַבּוֹתֵיהֶם כְּשָׁרִים וְהַגּוֹנִים, וְהַמְבִּזָּה הַבְּנִים מִבְּזָה הָאַבּוֹת, אֵין רְצוֹנִי שְׂתִּתְבְּזוּ אַבּוֹתֵיהֶם עַל יְדִי", וּמִכֶּסֶה עַלְבּוֹנָם וּמִתְקַנֵּם כְּפִי כָחוֹ.

dignes et juste, et celui qui apporte la disgrâce sur les enfants apporte la disgrâce sur les pères, et je ne désire pas que les pères soient méprisés par mon biais.’ Et il devrait cacher leur honte et les faire tout ce qui est en son pouvoir pour les améliorer.

XIII. Des jours anciens

C’est une qualité que le Saint, Béni soit-Il, possède pour Israël. Lorsque, par exemple, le mérite des pères est arrivé à une fin et qu’ils sont indignes en eux-mêmes, que fait-Il ? Il est écrit : ‘Je me souviens pour toi de l’affection de ta jeunesse, l’amour de tes épousailles.’ Le Saint, Béni soit-Il, se souvient de toutes les bonnes actions qui ont été commises depuis le jour de leur naissance, et de toutes les bonnes qualités avec lesquelles le Saint, Béni soit-Il, contrôle le monde. De tout cela, Il crée une propriété spéciale avec laquelle avoir de la pitié pour eux. Cette qualité embrasse toutes les autres comme l’Idra explique. Un homme devrait aussi se comporter ainsi. Même lorsqu’il ne peut découvrir aucune excuse telle que celles mentionnées, il devrait dire : ‘Vois, il fut un temps durant lequel ils n’ont pas péché. Et en ce temps ou dans des jours anciens, ils étaient dignes.’ Et il devrait se souvenir

הי"ג - מימי קדם.

הרי מדה שיש להקב"ה עם ישראל, כשתמה זכות אבות וכיוצא, מה יעשה, והרי מצד עצמם אינם הגונים. כתיב [ירמיה ב', ב'] "זכרתי לך חסד נעוריו אהבת כלולותיך", ממש זוכר הקב"ה ימי קדמונים, אהבה שהיה מקדם, ומרחם על ישראל, ובזה יזכיר להם כל המצוות שעשו מיום שנולדו, וכל מדות טובות שהקב"ה מנהיג בהם עולמו, ומכלם עושה סגלה לרחם בשבילם. והרי זה מדה כוללת כל המדות כלם, כדפרשו באדרא [נשא קל"ד, ב'].

כך האדם יתקן הנהגתו עם בני אדם, שאפלו לא ימצא טענה מאלו הנזכרות, יאמר: "כבר היה שעה קדם שלא חטאו, והרי אותה שעה, או בימים קדמונים, היו כשרים", ויזכר להם הטובה שעשו בקטנותם, ויזכר להם אהבת גמולי מחלב עתיקי משדים [ישעי' כ"ח, ט], ובזה לא ימצא אדם שאינו ראוי להטיבו ולהתפלל על שלומו ולרחם עליו.

עד כאן הגיעו שלש עשרה מדות, שבהן יהיה האדם דומה אל קונו, שהן מדות של רחמים עליונות. וסגלתו, כמו שיהיה האדם מתנהג האדם למטה כך יזכה לפתח לו מדה עליונה מלמעלה, ממש כפי מה שיתנהג, כך משפיע מלמעלה וגורם שאותה המדה תאיר בעולם.

ולכך אל ילזזו מעיני השכל שלש עשרה מדות אלו, והפסוק לא יסוף מפיו, כדי

שִׁיהִיָּה לוֹ לַמִּזְכָּרָת. כְּאֲשֶׁר יָבֵא לוֹ מַעֲשֵׂה שִׁיִּצְטָרֵךְ לְהִשְׁתַּמֵּשׁ בְּמִדָּה אַחַת מֵהֶן, יִזְכֹּר וַיֹּאמֶר "הֲרִי דָּבָר זֶה תְּלוּי בְּמִדָּה פְּלוֹנִית, אִינִי רוֹצֶה לְזוֹז מִמֶּנָּה, שְׁלֹא תִתְעַלֵּם וְתִסְתַּלַּק הַמִּדָּה הַהִיא מִן הָעוֹלָם".

פֶּרֶק שְׁנִי

עוֹד, לְהִיּוֹת הָאָדָם דּוֹמָה לְקוֹנוֹ, בְּסוּד מִדַּת הַכֶּתֶר צָרִיךְ שִׁיהִיּוּ בּוֹ כְּמֵה גּוֹפִי פְּעֻלוֹת, שֶׁהֵם עֶקֶר הַהִנָּהָה.

הִרְאִשׁוֹנָה הַכּוֹלֶלֶת הַכֹּל, הִיא מִדַּת הָעֲנוּה, מִפְּנֵי שֶׁהִיא תְּלוּיָה בְּכֶתֶר, שֶׁהֲרִי הִיא מִדָּה עַל כָּל הַמִּדּוֹת, וְאִינָה מִתְעַלָּה וּמִתְגַּאֶה לְמַעַלָּה אֲמָנָם יוֹרֶדֶת וּמִסְתַּכֶּלֶת לְמַטָּה תְּדִיר. וְזֶה מִשְׁנֵי טַעֲמִים, הָאֶחָד, שֶׁהוּא בּוֹשׁ לְהִסְתַּכֵּל בְּסִבָּתוֹ, אֲלֹא מֵאֲצִילוֹ מִבֵּיט בּוֹ תְּמִיד לְהִיטִיבוֹ, וְהוּא מִבֵּיט בַּתְּחַתּוֹנִים. כֵּן הָאָדָם צָרִיךְ שִׁיבּוֹשׁ מִלְּהִסְתַּכֵּל לְצַד מַעַלָּה, לְהִתְגַּאֲוֹת, אֲלֹא תְּדִיר יִסְתַּכֵּל לְצַד מַטָּה, לְהִפָּחִית עַצְמוֹ כָּל מָה שִׁיּוֹכֵל. וְהֲרִי הַמִּדָּה הַזֹּאת הִיא תְּלוּיָה דְּרָךְ כָּלֵל בְּרֹאשׁ, שְׂאִין הָאָדָם מִתְגַּאֶה אֲלֹא בְּהִרְמַת רֹאשׁוֹ כְּלָפִי מַעַלָּה, וְהָעֲנִי מִשְׁפִּיל רֹאשׁוֹ לְמַטָּה.

וְהֲרִי אֵין סִבְלָן וְעֵנּוּ כְּאַלְהֵינוּ בְּמִדַּת הַכֶּתֶר, שֶׁהִיא תְּכֵלֶת הַרְחָמִים, וְלֹא יִכְנָס לְפָנָיו שׁוֹם פָּגָם, וְלֹא עוֹן, וְלֹא דִין, וְלֹא שׁוֹם מִדָּה מוֹנֵעַת מִלְּהִשְׁגִּיחַ וּלְהִשְׁפִּיעַ וּלְהִיטִיב תְּדִיר. כֵּן צָרִיךְ הָאָדָם שְׁשׂוֹם סִבָּה שֶׁבְּעוֹלָם לֹא תִמְנָעֵהוּ מִלְּהִיטִיב, וְשׁוֹם עוֹן אוֹ מַעֲשֵׂה בְּנֵי אָדָם בְּלִתֵּי הֶגוֹן לֹא יִכְנָס לְפָנָיו כְּדִי

du bien qu'ils ont fait dans leur jeunesse et se souvenir de l'amour de 'ceux qui sont sevrés du lait, ceux qui sont retirés du sein.' Dans ce sevrage, nul homme ne sera trouvé récipient indigne de la bonté, ni indigne d'être prié pour, et de se voir montré de la pitié.

Jusqu'ici, nous avons exposé les treize qualités par lesquelles l'homme ressemble à son Créateur. Ce sont les qualités de miséricorde supérieure, et leur propriété spéciale est que la façon dont l'homme se conduit ici bas montrera s'il est digne d'ouvrir cette haute qualité de là-haut. L'affluence d'au-dessus sera comme la façon dont il se comporte, et il fera briller cette qualité sur terre. Ainsi, ne laisse pas ces treize qualités s'éloigner des yeux de l'esprit et ne laisse pas le verset s'éloigner de la bouche, de sorte qu'il soit un rappel constant. Et où il y a opportunité d'exercer l'une de ces qualités, il se rappellera, se disant à lui-même : 'Vois, ceci dépend de cette qualité particulière. Je ne m'éloignerai pas d'elle, de sorte que cette qualité ne soit pas cachée et quitte le monde.'

Chapitre II : Secret de la Couronne Supernelle

Pour qu'un homme ressemble à son Créateur selon le secret de la Couronne Supernelle, il doit posséder également beaucoup des principales qualités de la providence divine.

1) La qualité d'humilité inclut toutes les qualités, car elle appartient à la Couronne, qui est l'attribut le plus élevé. Elle ne s'élève ni se s'exalte elle-même ; au contraire, elle descend pour regarder vers le bas à tout moment. Il y a deux raisons à cela. La première est qu'elle est honteuse de regarder vers sa source, mais la Cause de son émanation la regarde continuellement pour lui donner la bonté pendant qu'elle regarde ceux en dessous. Ainsi, l'homme

devrait aussi être honteux de regarder fièrement vers le haut, mais devrait toujours regarder vers le bas, de façon à s'abaisser autant que possible.

Cette qualité dépend surtout de la tête, car l'homme fier lève sa tête pendant que l'homme pauvre l'abaisse. Vois, nul n'est plus patient ou humble que notre Dieu dans Sa qualité de Couronne. Car là se trouve la miséricorde parfaite, devant laquelle ne peut être aucun défaut, péché, jugement ou quelque autre qualité qui pourrait l'empêcher de sustenter et de couler avec bonté en tout temps. Alors un homme devrait se comporter de façon à ce qu'aucune cause ne puisse l'empêcher de faire du bien aux autres, et le moindre péché ou erreur de personnes non méritantes ne devrait pouvoir entrer et l'empêcher de faire le bien pour tous ceux qui en ont besoin à tout moment, et en chaque instant.

Tout comme Il sustente la couvée de vermine à partir du buffalo cornu, sans mépriser aucune créature (car s'Il en venait à mépriser Ses créatures à cause de leur insignifiance, elles ne pourraient exister un seul instant), en montrant de la bonté à toutes, l'homme devrait être bon envers toutes les créatures, n'en mépriser aucune, de sorte que même la plus insignifiante soit importante à ses yeux, et qu'il en soit concerné. Et il devrait faire le bien pour tout ce qui est en besoin de sa bonté. Cette qualité dépend de la Couronne selon le secret de la tête dans son entièreté.

2) Ses pensées devraient ressembler aux pensées de la Couronne. Toute comme la sagesse ne cesse jamais de penser de bonnes pensées, sans permettre au mal de rentrer, car c'est miséricorde parfaite et il n'y a ni jugement ni rien de sévère là. De cette même façon, l'esprit de l'homme devrait être libre de toute chose laide. Et tout comme il s'accord avec le secret de la Sagesse Supernelle, la Torah pré existante, et aucun secret de la Torah ne manque là, de la même façon l'homme ne devrait détourner son esprit vers une pensée autre que celles de la Torah et la contemplation de la

שִׁיעָפְּבֵהוּ מִלְּהִיטִיב לְאוֹתָם הַצְּרִיכִים טוֹבָתוֹ בְּכָל עֵת וּבְכָל רֶגַע. וְכִמּוֹ שֶׁהוּא יוֹשֵׁב וְזֶן מִקְרָנֵי רְאֵמִים וְעַד בִּיצֵי כְנִים וְאִינוּ מִבְּזָה שׁוּם בְּרִיָּה, שֶׁאֵלּוּ יִבְזֶה הַבְּרוּאִים מִפְּנֵי פְחִיתוּתָם לֹא יִתְקַיְמוּ אֲפֹלוּ רֶגַע, אֲלֵא מִשְׁגִּיחַ וְנוֹתֵן רַחֲמִים עַל כָּלָם, כִּד צָרִיךְ שִׁיְהִיָּה הָאָדָם מִיִּטִּיב לְכָל, וְלֹא יִתְבַּזֶּה שׁוּם נִבְרָא לְפָנָיו, אֲפֹלוּ בְרִיָּה קֵלָה שֶׁבִּקְלִים תִּהְיֶה מְאֹד חֲשׁוּבָה בְּעֵינָיו וְיִתֵּן דַּעְתּוֹ עָלֶיהָ, וְיִי טִיב לְכָל הַמַּצְטָרֵךְ אֶל טוֹבָתוֹ. וְזוֹ מִדָּה תְלוּיָה בַּכֶּתֶר בְּסוּד הָרֹאשׁ דֶּרֶךְ כָּלָל.

הַשְּׁנִיָּה, מַחֲשַׁבְתּוֹ תִּדְמָה לְמַחֲשַׁבֶּת הַכֶּתֶר. כִּמּוֹ שֶׁאוֹתָהּ חֲכָמָה לֹא תִפְסֹק תָּמִיד לְחַשֵּׁב מַחֲשַׁבוֹת טוֹבוֹת, וְהָרַע לֹא יִכָּנֵס בָּהּ, מִפְּנֵי שֶׁהִיא רַחֲמִים גְּמוּרִים, וְאִין שָׁם דִּין לֹא שׁוּם קָשִׁי כָּלָל, כִּד הָאָדָם תָּמִיד תִּהְיֶה מַחֲשַׁבְתּוֹ פְּנוּיָה מִכָּל דְּבַר מְכַעֵר. וְכִמּוֹ שֶׁהִיא סוּד חֲכָמָה תּוֹרָה קְדוּמָה, וְלֹא יִחֲסֹר שׁוּם סוּד תּוֹרָה, כִּד לֹא יִפְנֶה אֶל שׁוּם פְּנִיָּה חוּץ מִמַּחֲשַׁבֶּת הַתּוֹרָה, וְלִחֲשֹׁב בַּגְּדָלוֹת הָאֵל וּפְעֻלוֹתָיו הַטּוֹבוֹת, וְלִהְיִטִּיב, וְכִיּוּצָא. כָּלְלוּ שֶׁל דְּבַר, לֹא יִכָּנֵס זֶר וּבִטֵּל בְּמַחֲשַׁבְתּוֹ. וְזוֹ הִיָּתָה מַעֲלַת רַבִּי שְׁמַעוֹן וַחֲבֵרָיו. וְהִנֵּה כְּשֶׁהִפְרִיד רַבִּי יוֹסִי מַחֲשַׁבְתּוֹ מֵעֵט, כִּמָּה הוֹכִיחוּ רַבִּי שְׁמַעוֹן בְּזֹהַר פְּרִשְׁת וִיקָהֵל, ר"ז, ב'.

הַשְּׁלִישִׁית, מַצְחוֹ לֹא יִהְיֶה בּוֹ קָשִׁי כָּלָל, אֲלֵא יְדָמָה תָּמִיד לְמִצַּח הָרָצוֹן, שִׁירְצָה אֶת הַכָּל. אֲפֹלוּ שִׁימְצָא בְּנֵי אָדָם כּוֹעֲסִים, יִרְצֻם וְיִשְׁקִיטֻם בְּרָצוֹנוֹ הַטּוֹב. שְׁכֵן מִצַּח הָרָצוֹן הוּא תָּמִיד רוּצָה וּמְרַצָּה הַגְּבוּרוֹת וּמִתְקַנָּם, אִף הוּא יִרְצָה הַגְּבוּרִים הַמִּתְגַּבְּרִים בְּכַעֲסָם, וְהוּא יִנְהַלֵּם בְּרָצוֹן טוֹב, וְיִשְׁתַּף שָׁם

majesté et bonté de Dieu, et les façons des faire le bien et ainsi de suite. En bref : rien d'étrange ou négatif ne devrait être présent dans ses pensées. Tel était le niveau élevé de Rabbi Simeon et son groupe. Vois comment Rabbi Simeon réprimanda Rabbi Jose (Zohar, section Vayakhel) lorsque ce dernier sépara une parcelle de ses pensées de la Torah.

3) Son front ne devrait avoir aucune dureté d'aucune sorte, mais devrait ressembler en tout temps au front de la Volonté, et il devrait être satisfait d'accepter tout le monde. Même lorsqu'il rencontre les provocateurs, il devrait les apaiser et les calmer avec bonne volonté. Car le front de la Volonté accepte constamment et apaise les puissances divines et les parfait. De la même façon, l'homme devrait apaiser ceux chez qui la colère prévaut, et devrait les guider avec bonne volonté, puisant dans la grande sagesse pour affaiblir leur colère, de sorte qu'elle ne dépasse pas ses contraintes et ne cause du tort, Dieu nous en garde.

Il devrait se comporter comme la Volonté Supernelle, qui procède de la merveilleuse sagesse dans le front de l'Ancien qui accepte toutes créatures. Il devrait dériver également le pouvoir d'être agréable avec toutes créatures. Car si d'une quelconque façon il se montre rude envers les hommes, il ne réussira pas dans la qualité d'acceptation. C'est la raison pour l'enseignement de la Mishnah que celui dans l'esprit de quoi ses suivants trouvent plaisir, l'esprit du Tout-Présent trouve plaisir.

4) Que ses oreilles soient toujours ouvertes pour entendre le bien, mais qu'un rapport mauvais ou laid soit interdit d'y entrer, selon le secret de l'Ecoute Supernelle ; car aucun cri de jugement ou défaut de mauvais parler n'est autorisé à y entrer. De la même façon, il ne devrait écouter que les choses bonnes et utiles ; et les autres choses qui font prévaloir la colère ne devraient recevoir aucune écoute. Tout comme le [serpent](#), ses mots et ses paroles n'ont aucune entrée au-dessus donc aucune chose laide ne devrait

חֲכָמָה גְּדוּלָה לְהַשְׁבִּית הַפֶּעַס שֶׁלֹא יַעֲבֹר הַגָּבוּל וַיִּקְלַקֵּל חֵס וְשָׁלוֹם, וַיַּעֲשֶׂה דְגָמָא לְרִצּוֹן הָעָלְיוֹן שֶׁהוּא נִמְשָׁךְ מִן הַחֲכָמָה הַנִּפְלְאָה בְּמִצְחָא דְעֵתִיקָא וּמִשָּׁם מֵרָצָה הִפֵּל. וְגַם יִמְשָׁךְ לִהְיוֹת תַּמִּיד נוֹחַ לְבָרִיּוֹת, שֶׁאִם מִדּוֹתָיו קָשׁוֹת מִצַּד אֶחָד עִם בְּנֵי אָדָם לֹא יִתְרַצּוּ מִמֶּנּוּ. וְזֶה טַעַם הַמִּשְׁנָה [אבות פ"ג, מ"ג] "כָּל שְׂרוּיַח הַבְּרִיּוֹת נוֹחָה הֵימָּנוּ רוּיַח הַמָּקוֹם נוֹחָה הֵימָּנוּ".

הַרְבִּיעִית, שִׁיְהִי אֲזָנָיו נוֹטוֹת תַּמִּיד לְשִׁמְעַ הַטּוֹב, אֲמָנָם שִׁמְעַ שׁוֹא אוֹ הַמְּגָנָה לֹא יִכְנָס בָּהֶן כָּלֵל, כְּדֶרֶךְ שְׁסוּד הָאֲזָנָה הָעָלְיוֹנָה אֵין שׁוּם צַעֲקַת דִּין וְלֹא פָגַם לְשׁוֹן הָרַע נִכְנָס שָׁם, כִּךְ לֹא יֵאָזִין אֶלָּא טוֹבוֹת וְהַדְּבָרִים הַמוֹעִילִים, וְשָׂאֵר הַדְּבָרִים הַמְּגַבִּירִים פֶּעַס לֹא יֵאָזִין אֲלֵיהֶם כָּלֵל. וְכִמוֹ שֶׁהִנָּחַשׁ וְדִבּוּרוֹ וּלְשׁוֹנוֹ אֵינוֹ נִכְנָס לְמַעֲלָה, כִּךְ לֹא יִכְנָס אֵלָיו שׁוּם דְּבַר מְגָנָה, וְהֵינּוּ "לֹא תִשָּׂא שִׁמְעַ שׁוֹא" [שמות כ"ג, א'], כָּל שֶׁכֵּן שָׂאֵר דְּבַר הַמְּגָנָה שֶׁלֹא יִכְנָס לְאֲזָנוֹ כָּלֵל, וְלֹא תִהְיֶה קִשְׁבַּת אֶלָּא הַדְּבָרִים הַטּוֹבִים.

הַחֲמִישִׁית, עֵינָיו, לֹא יִסְתַּכֵּל בָּהֶן בְּשׁוּם דְּבַר מְגָנָה, אֲמָנָם תִּהְיֶינָה תַּמִּיד פְּקוּחוֹת לְהַשְׁגִּיחַ וּלְרַחֵם עַל הָאֲמֻלָּלִים כְּפִי כָחוֹ, וּכְשִׁירָאָה בְּצִרַת עֵינֵי לֹא יַעֲצֵם עֵינָיו כָּלֵל, אֶלָּא יִתְבּוֹגֵן בְּדַעְתּוֹ עָלָיו כְּפִי כָחוֹ, וַיַּעֲוִיר רַחֲמִים עָלָיו בְּפָנֵי שָׁמַיִם וּבְפָנֵי הַבְּרִיּוֹת. וַיִּתְּרַחַק מִכָּל הַשְׁגָּחָה רָעָה, וּכְדֶרֶךְ שֶׁהָעֵין הָעָלְיוֹנָה פְּקוּחָה וּמִסְתַּכֵּלַת תַּמִּיד אֶל הַטּוֹב.

être autorisée à entrer dans les oreilles d'un homme. Celles-là ne devraient en aucune façon entrer dans son oreille, qui ne devrait écouter que les bonnes choses.

5) Ses yeux ne devraient contempler aucune chose laide. Il devrait toutefois être toujours ouvert pour remarquer les souffreteux et leur montrer de la miséricorde. Il ne devrait en aucune façon fermer ses yeux lorsqu'il voit les souffrances des pauvres mais donner autant de considération à leur situation qu'il peut, et éveiller la pitié des Cieux et des hommes sur eux. Il devrait être fort éloigné de remarquer le mal, tout comme l'œil Supernel est toujours ouvert pour regarder immédiatement le bien.

6) Comme pour son nez, il ne devrait pas y avoir de colère en plus non plus. Mais il devrait y avoir à tout moment de la vitalité, de la bonne volonté et une grande patience, même envers ceux qui ne sont pas méritants. Il devrait désirer à tout instant d'accomplir les désirs de quiconque, accorder toutes les requêtes, et raviver chaque souffreteux. De son nez, il devrait donner le pardon du péché et le pardon de l'iniquité. Il ne devrait pas être coléreux envers ceux qui l'offensent mais il devrait être constamment désireux d'être apaisé et désirer plaire à tout le monde en montrant de la gentillesse.

הַשְׂשִׁית, בְּחֹטְמוֹ, מֵעוֹלָם לֹא יִמָּצֵא בּוֹ חֲרוֹן אָף כָּלֵל, אֲלֵא תָמִיד בְּאִפּוֹ חַיִּים וְרָצוֹן טוֹב וְאֲרִיכוֹת אֶף, אֲפִלּוּ לְאוֹתָם שְׂאִינָם הַגּוֹנִים, וְתָמִיד רוּצָה לְמִלֵּאת רָצוֹן וּלְהַפִּיק כָּל שְׂאֵלָה וּלְהַחֲיוֹת כָּל נִדְכָּה, וּמוֹצִיא מִחֹטְמוֹ תָמִיד מַחֲיִלַת עֵוֹן וְהַעֲבֵרַת פֶּשַׁע. וְאִינוּ כּוֹעֵס בְּחוּטָא לוֹ, אֲלֵא מִתְרַצָּה תָמִיד, וְחַפֵּץ חֶסֶד לַעֲשׂוֹת נַחַת רוּחַ לְכָל.

הַשְּׁבִיעִית, פָּנָיו תִּהְיֶינָה מְאִירוֹת תָּמִיד וְיִקְבֹּל כָּל אָדָם בְּסִבָּר פָּנִים יְפוֹת, שֶׁכֵּן בְּכָבוֹד עֲלִיוֹן נֶאֱמַר [משלי ט"ז, ט"ו] "בְּאוֹר פָּנָיו מִלֶּךְ חַיִּים", וְאִין שׁוֹם אָדָם וְדִין נִכְנָס שָׁם כָּלֵל, כִּךְ אֹר פָּנָיו לֹא יִשְׁנָה, וְכָל הַמִּסְתַּכֵּל בָּהֶם לֹא יִמָּצֵא אֲלֵא שְׂמֻחָה וְסִבָּר פָּנִים, וְשׁוֹם סִבָּה לֹא תִטְרִידָהוּ מִזֶּה כָּלֵל.

הַשְּׁמִינִית, פִּיו לֹא יוֹצִיא אֲלֵא טוֹבָה, וּגְזֵרַת אֲמָרָיו תּוֹרָה וְהַפָּקַת רָצוֹן טוֹב תָּמִיד. וְלֹא יוֹצִיא מִפִּיו דְּבַר מַגָּנָה וְלֹא קִלְלָה וְלֹא רִגְז וְכֹעֵס כָּלֵל וְלֹא דְבָרִים בְּטָלִים. וְיִהְיֶה דוֹמָה לְאוֹתוֹ הַפֶּה הָעֲלִיוֹן, שְׂאִינוּ נִסְתָּם כָּלֵל, שְׁלֵא יַחֲשֶׂה וְלֹא יִמָּנַע טוֹב תָּמִיד. וְלִכֵּן צָרִיךְ לְדַבֵּר טוֹבָה עַל הַכָּל, וְלִהְיוֹצִיא מִפִּיו

טובה וברכה תמיד.

הָרִי אֱלוֹ שְׁמוֹנָה מִדּוֹת טוֹבוֹת, וְכָל תַּחַת דָּגָל הָעֲנוּה, שְׂכָלָן לְמַעַלָּה בִּפְתֵר בְּאַבְרִים עֲלִיוֹנִים. וּבִעַת שִׁירָצָה הָאָדָם לְהִתְקַרֵּב לְמַעַלָּה, לְהַדְמוֹת אֱלֹו, לִפְתַּח מְקוֹרוֹתָיו אֶל הַתַּחְתּוֹנִים, צָרִיךְ שִׁישְׁתַּלֵּם בְּשָׁנֵי פְּרָקִים אֱלוֹ.

אֲמָנָם יִדְעֻנוּ שְׁאִי אֶפְשָׁר לְהִתְנַהֵּג בְּאֱלוֹ הַמִּדּוֹת תָּמִיד, מִפְּנֵי שִׁישׁ מִדּוֹת אַחֲרוֹת שֶׁהָאָדָם צָרִיךְ לְהִשְׁתַּלֵּם בָּהֶן, וְהֵן מִהַגְבוּרוֹת הַתַּחְתּוֹנוֹת, כְּאֶשֶׁר נִבְאָר. אֲבָל יֵשׁ יָמִים יְדוּעִים, שְׁאִין הַגְבוּרוֹת פּוֹעֵלוֹת וְאִין בְּנֵי אָדָם צָרִיכִים אֲלֵיהֶן, לִפִּי שֶׁהַפֶּתֶר שׁוֹלֵט בָּהֶם, אוֹ שְׁעוֹת שֶׁהַפֶּתֶר מִתְבַּקֵּשׁ, אִזְ צָרִיךְ שִׁישְׁתַּמֵּשׁ בְּכָל אֱלֹה הַמִּדּוֹת שֶׁזִּכְרָנוּ. אֲמָנָם שְׁאֵר הַמִּדּוֹת, עִם הֵיּוֹת שֶׁהֵן צָרִיךְ עֲבוּדָה בְּשַׁעֲתָן, אִין עַת עֲתָה לְהִשְׁתַּמֵּשׁ בָּהֶן, מִפְּנֵי שְׁאוֹר הַפֶּתֶר מִבְּטָלָן, וְכֵן הוּא לֹא יִשְׁתַּמֵּשׁ בְּאוֹתָן הַמִּדּוֹת הַקְּשׁוֹת. כְּגוֹן בְּשַׁבָּת, שֶׁהָעוֹלָם מִתְמַתֵּק בְּסוּד עֲנָג וְאִין דְּגִין בְּשַׁבָּת, אִזְ יִשְׁתַּמֵּשׁ בְּמִדּוֹת אֱלוֹ כָּלָם, כְּדִי לִפְתַּח הַמְּקוֹרוֹת הָעֲלִיוֹנִים,

שְׁאֵלוֹ יִכְנוֹן בְּכוֹנְתּוֹ אֶל אוֹרוֹת הַפֶּתֶר בְּתַפְלוּתָיו וְהוּא יִפְעַל בְּפַעְלוּתָיו בְּהַפֵּךְ, הֵיאֵךְ נִפְתַּח מְקוֹר הַפֶּתֶר, וְהָרִי הוּא דוֹחֵהוּ מִמֶּשׁ בְּמַעֲשָׁיו. וְהָרִי הַדְּבָרִים קֵל וְחֶמֶר, אִם הַסְפִּירוֹת הָעֲלִיוֹנוֹת מְגִבּוֹרוֹת הַדִּינִים הַקְּדוּשִׁים וְהַפְּעַס הַקְּדוֹשׁ, לֹא יִשְׁרָה הַפֶּתֶר בָּהֶן, אִם הָאָדָם יִגְבִּיר הַפְּעַס הַחִיצוֹנִי, אֶפְלוֹ יִהְיֶה לְשֵׁם שָׁמַיִם, כָּל שָׂכָן שְׁלֹא יִשְׁרָה הַפֶּתֶר מְאוּרוֹ עָלָיו. וְמָה גַּם שֶׁהוּא בָּא לְעוֹרֵר עַל

7) Son visage devrait briller constamment, de façon à accueillir tous les hommes avec une bonne expression. Car en vertu de la Couronne Supernelle, il est dit : « Dans la lumière de l'expression du roi est la vie. » Ni la rougeur ni le jugement n'entrent là. Alors, la lumière du visage devrait également ne trouver là que joie et bonne humeur, et aucune cause ne devrait pouvoir perturber cela.

8) Sa bouche ne devrait produire que du bien, ses mots devraient être constamment Torah et accomplissement de bonne volonté. Il ne devrait jamais permettre une chose laide, ni une malédiction, ni la colère, ni une conversation frivole, de sortir de sa bouche. La sienne devrait ressembler à la Bouche Supernelle qui n'est jamais fermée, et parle du bien en tout temps. Il devrait donc parler en bien de tout et constamment faire de ses mots bonté et bénédiction.

Vois, voici huit bonnes qualités, toutes sous la bannière de l'humilité, qui sont toutes dans les mondes supérieurs dans la Couronne parmi les Membres Supernels. Lorsqu'un homme souhaite se rapprocher de ces mondes supérieurs pour Lui ressembler et ouvrir les sources paradisiaques de bénédiction sur ceux en dessous, il lui est nécessaire d'être bien versé dans ces deux chapitres.

Bien entendu, nous savons qu'il est impossible de se comporter continuellement en obéissant à ces qualités, car il y a d'autres qualités dans lesquelles un homme doit être bien versé, à savoir les qualités inférieures de Puissance, comme nous l'expliquerons. Mais il y a des jours durant lesquels les Puissances ne fonctionnent pas et lorsque les hommes n'ont pas besoin d'elles, en ces jours, la Couronne règne, ou c'est un temps où la Couronne est requise. Alors, il est nécessaire de recourir à toutes les qualités que nous avons mentionnées. Les autres qualités, cependant, bien que requises pour le service divin en temps opportun, ne sont pas nécessaires, car elles sont

annulées dans la lumière de la Couronne. Alors, un homme ne devrait également pas avoir recours à ces rudes qualités. L'une le Sabbath, par exemple, lorsque le monde est adouci, en accord avec le secret du plaisir, et que les cours ne s'assoient pas en jugement dans le Shabbath, alors il devrait utiliser ces qualités de façon à ouvrir les Hautes Sources.

Car si pendant ses prières, un homme dirige ses pensées vers la lumière de la Couronne en se comportant contrairement à elles dans ses actions, comment la Source de la Couronne peut s'ouvrir puisqu'il la repousse par ses actions ? Si la Couronne ne peut se reposer les Sephiroth Supernels des puissances du jugement saint et la colère sainte, comment la Couronne pourrait répondre sa lumière sur l'homme qui s'active en colère extérieure, même si c'est pour le salut des cieux ? Et tout particulièrement s'il cherche à l'activer parmi les Qualités Supérieures, qui dira : « Comme celui-là est présomptueux ! La lumière de la Couronne n'est pas révélée en nous à cause de notre jugement saint et pur, pourtant il demande sa révélation à travers sa colère et en accomplissant de laides actions. »

En conséquence, un homme devrait fixer ses pensées sur toutes ces qualités durant les fêtes, Shabbath, le jour de l'expiation, et en priant et en étudiant la Torah, car ce ne sont pas des périodes de puissances divines, mais des instants pour révéler la Volonté Supérieure. En d'autres temps, il devrait recourir à d'autres qualités au service du Seigneur, mais pas les indignes, car il n'existe pas de moments où celles-ci devraient contrôler l'homme, excepté pour son mal, comme nous l'expliquerons. Alors, s'il recourt à ces qualités, il sera confiant et sûr que les Sources Supérieures seront ouvertes.

הַמַּדּוֹת הָעֲלִיּוֹנוֹת, וְהֵן אוֹמְרוֹת "כַּמָּה עֲזוֹת פָּנִים יֵשׁ בּוֹ. אֵין אוֹר הַכֶּתֶר מִתְגַּלֶּה בְּנוֹ מִפְּנֵי דִינָנוּ הַקָּדוֹשׁ וְהַטָּהוֹר, וְהוּא רוֹצֶה לְגַלוֹתוֹ מְלֵא כֶּעַס וּפְעֻלוֹת מְגִנּוֹת חִיצוֹנִיּוֹת".

לְכָךְ צָרִיךְ הָאָדָם בְּיָמִים טוֹבִים, בְּשַׁבָּתוֹת וַיּוֹם הַכַּפּוּרִים, וּבְשָׁעוֹת הַתְּפִלָּה וּשְׁעוֹת עֶסֶק הַתּוֹרָה, שְׁאֵינֶן שְׁעוֹת הַגְּבוּרוֹת אֲלָא שְׁעוֹת גְּלוּי הָרָצוֹן הָעֲלִיוֹן, לְכוֹנֵן דַּעְוֹתָיו בַּמַּדּוֹת הָאֵלוּ כָּלֵן. וּשְׂאֵר שְׁעוֹת יִשְׁתַּמֵּשׁ בַּמַּדּוֹת הַנִּשְׁאָרוֹת לַעֲבוֹדַת ד', לֹא הַמְּגַנָּה מֵהֶן, שְׁאֵין לוֹ עֵת לִשְׁלֹט בָּאָדָם אֲלָא לָרַעַתוֹ, כְּאֲשֶׁר נִבְאָר. וְאִז, כְּאֲשֶׁר יִשְׁתַּמֵּשׁ בַּמַּדּוֹת אֵלוּ, יִהְיֶה נָכוֹן וּבְטוֹחַ שִׁפְתָּח הַמְּקוֹרוֹת הָעֲלִיּוֹנִים.

לְפִיכָךְ צָרִיךְ כָּל אָדָם לְהַרְגִּיל עֲצָמוֹ בָּאֵלוּ הַמַּדּוֹת מְעַט מְעַט. וְהַעֲקֵרִית שִׁתְּפָס, שֶׁהִיא מִפְתָּח הַכֹּל, הָעֲנָוָה, מִפְּנֵי שֶׁהִיא רֹאשׁ לְכָלֵן, בְּחִינָה רִאשׁוֹנָה בַּכֶּתֶר, וְתַחֲתֶיהָ יִכְלַל הַכֹּל.

וְהִנֵּה, עֶקֶר הָעֲנָוָה הוּא, שֶׁלֹא יִמָּצָא בְּעֲצָמוֹ עֶרֶךְ כָּלֵל, אֲלָא יִחַשֵּׁב שֶׁהוּא הָאֵין, וּכְמֵאֹמֶר הָעֲנֹו [שְׁמוֹת ט"ז, ז'] "וְנַחֲנוּ מָה כִּי תִלִּינוּ עָלֵינוּ". עַד שֶׁיִּהְיֶה הוּא בְּעֵינָיו הַבְּרִיָּה הַשְּׁפֵלָה שֶׁבְּכָל הַנִּבְרָאִים וּבְזוּי וּמֵאוּס מְאֹד. וְכְאֲשֶׁר יִיגַע

Il est donc nécessaire pour chaque homme de s'accoutumer à ces qualités petit à petit. La qualité maîtresse qu'il devrait faire sienne est celle de l'humilité, car c'est la clef pour toutes les autres, car elle est maîtresse entre toutes, le premier aspect de la Couronne, en dessous de laquelle toutes sont contenues.

Vois, l'humilité signifie principalement que l'homme ne trouve rien de valable en lui mais se considère comme néant. Comme l'humble dit : « Que sommes-nous que tu plains contre nous ? » jusqu'à ses propres yeux, il est la plus basse des créatures et excessivement méprisable et dégoûtante. Alors lorsqu'il s'efforce constamment d'acquérir cette qualité, toutes les autres bonnes qualités suivront. Car la première qualité de la Couronne est de se considérer comme néant devant Celui dont il émane. Alors un homme devrait aussi se considérer comme n'étant rien et la non-existence comme bien mieux que l'existence. En résultat de cela, il se comportera envers ceux qui l'offensent comme s'ils avaient raison et comme s'il était le fautif. Et ceci sera la cause de l'acquisition des bonnes qualités.

Maintenant que j'ai trouvé un remède par lequel un homme peut s'accoutumer à ces choses petit à petit, de sorte qu'il puisse être guéri du mal de l'orgueil et entrer dans les portes de l'humilité. Cette onction est faite de trois baumes.

Le premier est de s'habituer à fuir l'honneur autant que possible, car s'il autorise que des honneurs lui soient rendus il deviendra habitué à ces affaires

תמיד להשיג המדה הזאת, כל שאר המדות נגררות אחריה, שהרי הכתר, המדה הראשונה אשר בו שנואה עצמו לאין לפני מאצילו, כך ישים האדם עצמו אין ממש ויחשב העדרו טוב מאד מן המציאות, ובזה יהיה לנכח המבזים אותו כאלו הדין עמם, והוא הנבזה אשר עליו האשם, וזו תהיה סבת קנין המדות הטובות.

ואני מצאתי תרופה להרגיל האדם עצמו בדברים אלו מעט מעט, אפשר שיתרפא בה מחלי הגאווה ויכנס בשערי הענוה. והוא תחבשת הנעשה משלשה סמים:

הראשונה, שירגיל עצמו להיות בורח מהכבוד כל מה שיוכל, שאם יתנהג שיכבדוהו בני אדם, יתלמד בהם על צד הגאווה, ויתרצה הטבע תמיד בכך, ובקשי יוכל להרפא.

השנייה, שירגיל מחשבתו לראות בבזיונו, ויאמר "עם היות שבני אדם אינם יודעים את גריעותי, מה לי מזה, וכי אני איני מכיר בעצמי שאני נבזה בכך וכך, אם בהעדר הידיעה וחלשת היכלת ובזיון המאכל והפרש היוצא ממני וכיוצא", עד שיהיה נבזה בעיניו נמאס.

השלישית, שיחשב על עוונותיו תמיד, וירצה בטהרה ותוכחת ויסורים, ויאמר "מה הם היסורין היותר טובים שבעולם שלא יטרידוני מעבודת ד'", אין חביב בכלם מאלו שיחרפוהו ויבזוהו ויגדפוהו, שהרי לא ימנעו ממנו

d'orgueil et sa nature y trouvera de la satisfaction et il trouvera cela difficile à guérir.

Le second est qu'il devrait entraîner ses pensées à évaluer sa propre valeur, disant : « Qu'importe si les gens ne savent pas à quel point je suis méprisable, ne sais-je pas moi-même que je suis méprisable en toutes choses ? » Soit en manque de connaissance, en manque de puissance, la disgrâce de manger et d'exécuter, et ainsi de suite, jusqu'à ce qu'il devienne méprisable à ses propres yeux.

Le troisième est qu'il pense constamment à ses péchés, désirant la pureté et la réprimande et la souffrance. Et il devrait dire : « Quelles sont les meilleures souffrances au monde, qui ne me détourneront pas du service de Dieu ? » Il n'y en a pas de meilleures que d'être insulté, méprisé et raillé. Car celles-ci ne lui retireront pas sa force et il ne sera pas malade. Pas plus que sa nourriture, ses vêtements ne lui seront ôtés, ni sa vie ni la vie de ses fils. S'il les désire, disant : « Pourquoi devrais-je jeûner et m'affliger avec de la toile et la flagellation qui affaiblit ma force au service de Dieu ? Il est beaucoup mieux de souffrir le dédain et les insultes des hommes, ma force ne me quitte pas ni l'est affaiblie. » De cette façon, lorsque les insultes lui sont jetées, il se réjouira d'elles et, au contraire, les désirera. De ces trois ingrédients, il devrait composer une onction pour le cœur et s'accoutumer à cela tous ses jours.

J'ai de plus trouvé un bon médicament, bien que moins efficace que l'autre. C'est que l'homme devrait s'entraîner à faire deux choses :

כחו ואונו בחלאים, ולא ימנעו אכילתו ומלבושו, ולא ימנעו חייו וחייו בניו במיתתו, אם כן ממש יחפץ בהם, ויאמר "מה לי להתענות ולהסתגף בשקים ומלקיות, המחלישים כחי מעבודת ד', ואני לוקח אותם ביד. יותר טוב אסתגף בבזיון בני אדם וחרפתם לי, ולא יסור כחי ולא יחלש", ובזה כשיבואו העלבונות עליו. ישמח בהם ואדרבה יחפץ בהם. ויעשה משלשת המינים אלו תחבשת ללבו, ויתלמד בזה כל ימיו.

ועוד מצאתי משקה טוב מאד, אבל לא יועיל המשקה כל כך כמו שיועיל אחר תחבשת הנזכר לעיל. והוא שירגיל עצמו בשני דברים:

הראשון הוא, לכבד הנבראים כלם, אחר שיכיר בהם מעלת הבורא אשר יצר האדם בחכמה, וכן כל הנבראים חכמת היוצר בהם, ויראה בעצמו שהרי הם נכבדים מאד מאד, שנטפל יוצר הכל החכם הנעלה על כל בבריותם, ואלו יבזה אותם, חס ושלום נוגע בכבוד יוצרם. והרי זה ידמה אל חכם צורף עשה כלי בחכמה גדולה והראה מעשהו אל בני אדם, והתחיל אחד מהם לגנותו ולבזותו, כמה יגיע מהפעס אל החכם ההוא מפני שמבזין חכמתו בהיותם מבזים מעשה ידיו, ואף הקב"ה ירע בעיניו אם יבזו שום בריה מבריותיו. וזה שכתוב [תהלים ק"ד, כ"ד] "מה רבו מעשיך ה'", לא אמר "גדלו" אלא "רבו", לשון "רב ביות" [אסתר א', ח'], חשובים מאד, "כלם בחכמה עשית", ואחר שנטפלה חכמתך בהם רבו

וְגִדְלוּ מַעֲשֵׂיהֶם, וְרָאוּ לְאָדָם לְהִתְבּוֹנֵן מִתּוֹכָם חֻכְמָה וְלֹא בְזִיוֹן.

Premièrement, honorer toutes les créatures, dans lesquelles il reconnaît la nature exaltée du Créateur qui dans sa sagesse créa l'homme. Et il en va de même pour toutes les créatures, quel la sagesse du Créateur soient en elles. Il devrait voir pour lui-même qu'elles doivent ainsi être honorées pour le Créateur de tout, le Sage exalté qui s'est occupé avec elles, et si, Dieu nous en garde, l'homme les méprise, il touche à l'honneur de leur Créateur. Ceci est semblable à un sage artificier qui créé un récipient avec grande adresse et le montre aux hommes, l'un desquels en parle légèrement et la tourne en dérision. O combien courroucé sera le sage pour ce mépris du travail de ses mains, par lequel sa sagesse est méprisée. Il est également mauvais aux yeux du Saint, Béni soit-Il, de mépriser n'importe laquelle de Ses créatures. Il est ainsi écrit : « Tes œuvres sont multiples », et pas « Grandes » mais rabbu, de l'expression rabh betho, à savoir très importantes. Tu les as toutes faites en sagesse et parce que Ta sagesse est attachée à elles, importantes et grandes sont Tes œuvres. Il est approprié qu'un homme voit en elles la sagesse, pas des causes d'être méprisées.

Deuxièmement, d'apporter l'amour de ses semblables dans son cœur, et même d'aimer les méchants comme s'ils étaient des frères et plus, jusqu'à ce que l'amour de ses semblables soit fermement ancré dans son cœur. Il devrait aimer même les méchants dans son cœur, disant : « S'ils étaient

הַשָּׁנִי, יִרְגִּיל עֲצָמוֹ לְהִכָּנִס אֲהַבַת בְּנֵי אָדָם בְּלִבּוֹ, וְאֶפְלוּ הָרָשָׁעִים, כְּאִלוּ
הָיוּ אֲחִיו, וְיוֹתֵר מִזֶּה, עַד שִׁיקְבַּע בְּלִבּוֹ אֲהַבַת בְּנֵי אָדָם כָּלָם. וְאֶפְלוּ
הָרָשָׁעִים יֵאָהֵב אוֹתָם בְּלִבּוֹ, וַיֹּאמֶר: "מִי יִתֵּן וַיְהִי אֵלָיו צְדִיקִים שְׂבִים
בְּתִשְׁבָּה וַיְהִי כָלָם גְּדוֹלִים וְרָצוּיִים לְמָקוֹם", כְּמֹאמֶר אוֹהֵב נֶאֱמָן לְכָל
יִשְׂרָאֵל, שֶׁאָמַר [בַּמִּדְבָּר יֵא, כֵּט] "וּמִי יִתֵּן כָּל עַם ד' נְבִיאִים וְגו'". וּבִמָּה יֵאָהֵב,
בְּהִיּוֹתוֹ מִזְכִּיר בְּמַחֲשַׁבְתּוֹ טוֹבוֹת אֲשֶׁר בָּהֶם, וַיִּכְסֶּה מוֹמָם, וְלֹא יִסְתַּכֵּל
בְּנוֹגְעֵיהֶם אֲלֵא בְּמַדּוֹת הַטּוֹבוֹת אֲשֶׁר בָּהֶם, וַיֹּאמֶר בְּלִבּוֹ "אֵלֹהֵי הָיָה הָעֵנִי
הַמְּאוֹס הַזֶּה בַּעַל מָמוֹן רַב, כְּמָה הָיִיתִי שְׂמַח בְּחִבְרָתוֹ, כְּמוֹ שֶׁאֲנִי שְׂמַח
בְּחִבְרַת פְּלוֹנִי, וְהָרִי זֶה אֵלֹהֵי יִלְבִּישׁוּהוּ הַלְבוּשִׁים הַנָּאִים כְּמוֹ פְּלוֹנִי, הָרִי אֵין
בֵּינוֹ לְבֵינוֹ הַבְּדֵל. אִם כֵּן לָמָּה יַעֲדֵר כְּבוֹדוֹ בְּעֵינַי, וְהָרִי בְּעֵינַי ד' חָשׁוֹב מִמֶּנִּי,
שֶׁהוּא נִגּוֹעַ מִדְּכָא בְּעֵנֵי וַיִּסּוּרִים וּמִנְקָה מַעֲוֹן, וְלָמָּה אֲשַׁנָּא מִי שֶׁהִקְבִּ"ה
אוֹהֵב". וּבָזֶה יִהְיֶה לְבָבוֹ פּוֹנֶה אֶל צֵד הַטּוֹב, וּמִרְגִּיל עֲצָמוֹ לְחַשֵּׁב בְּכָל מַדּוֹת
טוֹבוֹת שֶׁזִּכְרָנוּ.

justes, revenant en repentir, ils seraient de grands hommes, acceptables pour l'Omniprésent ; comme le juste amant de tout Israël dit « Si tous les hommes du Seigneur étaient prophètes. » Comment peut-il les aimer ? En se rappelant les bonnes qualités qu'ils possèdent, en couvrant leurs défauts et en refusant de regarder leurs fautes et seulement leurs bonnes qualités. Il devait se dire : « Si ce mendiant dégoûtant était riche, ô combien je me réjouirais en sa compagnie, comme je me réjouis de la compagnie d'autres. Mais s'il portait les ornements d'autres, y aurait-il une différence entre lui et son supérieur, pourquoi donc son honneur devrait-il être moindre à mes yeux ? Vois, au regard de Dieu, il est supérieur à moi car il est condamné par la souffrance et la pauvreté et lavé du péché, pourquoi devrais haïr celui que le Saint, Béni soit-Il, aime ? » De cette façon, le cœur d'un homme se tourne vers le bien et il s'habitue à réfléchir à toutes les bonnes qualités que nous avons mentionnées.

Chapitre III : Comment posséder la Sagesse ?

Comment un homme pourrait-il s'entraîner à posséder la qualité de Sagesse ? Vois, la Sagesse Supernelle, bien que cachée et excessivement

פֶּרֶק שְׁלִישִׁי

הַיָּאֵד יִרְגִיל הָאָדָם עֲצָמוּ בְּמִדַּת הַחֲכָמָה.

הִנֵּה, הַחֲכָמָה הָעֲלִיּוֹנָה פְּרוּסָה עַל כָּל הַנִּמְצָאִים בָּלָם, עִם הַיּוֹתָה נַעֲלָמָת וְנִשְׁגָּבָה מְאֹד, וְעַלֶּיהָ נֶאֱמַר [תהילים ק"ד, כ"ד]: "מָה רַבּוּ מַעֲשֵׂיךָ ד' בָּלָם בַּחֲכָמָה עֲשִׂיתָ". כִּךְ רָאוּי לָאָדָם שֶׁתִּהְיֶה חֲכָמָתוֹ מִצִּוְיָה בְּכָל, וְיִהְיֶה מְלָמֵד לְהוֹעִיל לְבָנֵי אָדָם לְכָל אֶחָד וְאֶחָד כְּפִי כָחוֹ, כָּל מָה שְׂיוֹכֵל לְהַשְׁפִּיעַ עָלָיו מִחֲכָמָתוֹ יִשְׁפִּיעֶהוּ, וְלֹא תִטְרִידֵהוּ שׁוּם סִבָּה כָּלָל.

וְהִנֵּה, אֵל הַחֲכָמָה שְׁנֵי פָנִים, הֶפֶן הָעֲלִיּוֹן הַפּוֹנֶה אֶל הַכֶּתֶר, וְאֵין אוֹתָם הַפָּנִים מְסִתְכָּלִים לְמִטָּה, אֲלֹא מְקַבְּלִים מְלַמְעָלָה; הֶפֶן הַשְּׁנִי, הַתַּחְתּוֹן, פּוֹנֶה לְמִטָּה, לְהַשְׁגִּיחַ בְּסַפִּירָה שֶׁהִיא מִתְפַּשֵּׁטֶת בַּחֲכָמָתָה אֲלֵיהֶם. כִּךְ יִהְיֶה אֵל הָאָדָם שְׁנֵי פָנִים, הֶפֶן הָרָאשׁוֹן הוּא הַתְּבוּדָדוּתוֹ בְּקוֹנוֹ, כְּדִי לְהוֹסִיף בַּחֲכָמָה וּלְתַקְנָה; הַשְּׁנִי, לְלַמֵּד בְּנֵי אָדָם מֵאוֹתָה חֲכָמָה שֶׁהִקְבִּ"ה הַשְּׁפִיעַ עָלָיו. וְכֵמוּ

exaltée, est répandue sur toutes les créatures. Concernant cela, il est dit : ‘O combien nombreuses sont Tes oeuvres, ô Seigneur ! Dans la sagesse, Tu les as toutes faites.’ Donc, il est également approprié que la sagesse de l’homme soit prête à profiter à tous. Il devrait être un enseignant efficace des homes, pour chacun selon ses pouvoirs, influençant chacun autant qu’il lui est possible sans l’empêcher d’aucune façon

Vois, la Sagesse a deux visages. Le visage le plus haut se tourne vers la Couronne, il ne regarde pas vers le bas, mais reçoit de l’en haut. Le deuxième visage, celui en dessous, se tourne vers le bas pour contrôler les séphiroth, en leur émanant sa sagesse. Donc, l’homme devrait également avoir deux visages : celui de sa solitude avec son Créateur de façon à ajouter à sa sagesse que le Saint, Béni soit-Il, a déversé sur lui. Et tout comme la Sagesse se déverse sur chaque séphirah selon sa mesure et ses besoins, il devrait déverser sur chaque homme selon les dimensions de son esprit, ce qu’il peut porter, et celui qui lui correspond et lui est approprié. Il devrait faire attention à ne pas donner plus que l’esprit du récipient ne peut contenir, de sorte qu’aucun mal n’advienne, car la séphirah la plus haute n’ajoute pas à la somme déterminée par les limites du bénéficiaire.

De plus, il est de la nature de la Sagesse de pourvoir tout ce qui existe, car elle est la pensée que contemplent toutes les créatures. Concernant la Sagesse, il est dit : ‘Car Mes pensées ne sont pas tes pensées.’ Et il est écrit :

שְׁהַחֲכָמָה מְשַׁפֵּעַת אֶל כָּל סִפְיָרָה וְסִפְיָרָה כְּפִי שְׁעוּרָה וְצִרְכָּהּ, כֵּן יִשְׁפִיעַ בְּכָל אָדָם כְּפִי שְׁעוּר שְׂכָלוֹ אֲשֶׁר יוּכַל שְׂאֵת וְהִנָּאוֹת אֵלָיו לְצִרְכּוֹ, וַיִּשְׁמַר מְלֶתֶת יוֹתֵר מִשְׁעוּר שְׂכָל הַמִּשְׁפָּע, שֶׁלֹּא תִמְשָׁךְ מִמֶּנּוּ תִקְלָה, שֶׁכֵּן הַסִּפְיָרָה הָעֲלִינָה אֵינָה מוֹסֶפֶת עַל הַשְׁעוּר הַמִּגְבֵּל בְּמִקְבָּל.

וְעוֹד, שֶׁדֶרֶךְ הַחֲכָמָה לְהִיּוֹתָהּ מִשְׁגַּחַת עַל כָּל הַמְּצִיאוֹת, מִפְּנֵי שֶׁהִיא הַמַּחֲשָׁבָה הַחוֹשֶׁבֶת עַל כָּל הַנִּמְצָאוֹת, וְעֲלֶיהָ נֶאֱמַר [ישעיה נ"ה, ח] "כִּי לֹא מַחֲשָׁבוֹתַי מַחֲשָׁבוֹתֶיכֶם", וְכָתִיב [שמואל-ב' י"ד, י"ד] "וְחָשַׁב מַחֲשָׁבוֹת לְבָלְתִּי יְדַח מִמֶּנּוּ נִדְּח". וְכָתִיב [ירמיה כ"ט, י"א] "כִּי אֲנֹכִי יֹדַעְתִּי אֶת הַמַּחֲשָׁבוֹת אֲשֶׁר אֲנֹכִי חוֹשֵׁב עֲלֵיכֶם נְאוּם ד' מַחֲשָׁבוֹת שְׁלוֹם וְלֹא לְרָעָה לָתֵת לָכֶם אַחֲרֵית וְתִקְוָה". כֵּךְ צָרִיךְ הָאָדָם לְהִיּוֹת עֵינָיו פְּקוּחוֹת עַל הַנִּהְגָּת עִם ד' לְהוֹעִילָם, וּמַחֲשָׁבוֹתָיו תְּהִינָה לְקֶרֶב הַנִּדְּחִים וְלִחֲשֹׁב עֲלֵיהֶם מַחֲשָׁבוֹת טוֹבוֹת; כְּמוֹ שֶׁהַשֶּׁכֶל חוֹשֵׁב לְתוֹעֵלָת הַנִּמְצָא כָּלוּ, כֵּךְ יִחְשַׁב הוּא תוֹעֵלַת הַחֲבֵרִים, וְיִתְיַעַץ עֲצוֹת טוֹבוֹת עִם ד' וְעִם עַמּוֹ בְּפֶרֶט וּבְכָלָל. וְהִיּוֹצֵא מִהֶנְהֻגָה הַטּוֹבָה יִנְהַלְהוּ אֶל הַהִנְהָגָה הַיְשָׁרָה, וְיִהְיֶה לוֹ כְּמוֹ שְׂכָל וּמַחֲשָׁבָה לְנִהְגוֹ וּלְנִהְלוֹ אֶל הַמִּנְהָג הַטּוֹב וְהַיָּשָׁר, כְּמַחֲשָׁבָה הָעֲלִינָה הַמִּיִּשְׁרָת אֶת הָאָדָם הָעֲלִיּוֹן.

וְעוֹד, הַחֲכָמָה תַּחֲיָה הַכֹּל, כְּדַכְתִּיב [קהלת ז', יב] "הַחֲכָמָה תַּחֲיָה בְּעַלְיָה".
כִּי יִהְיֶה הוּא מוֹרֶה חַיִּים לְכָל הָעוֹלָם וְגוֹרֵם לָהֶם חַיֵּי הָעוֹלָם הַזֶּה וְחַיֵּי
הָעוֹלָם הַבָּא וּמַמְצִיא לָהֶם חַיִּים. זֶה הַכָּל, יִהְיֶה נוֹבֵעַ חַיִּים
לְכָל.

וְעוֹד, הַחֲכָמָה אֵב לְכָל הַנִּמְצָאוֹת, כְּדַכְתִּיב [תהילים ק"ד, כ"ד] "מָה רַבּוּ
מַעֲשֵׂיךָ ד' כֻּלָּם בַּחֲכָמָה עָשִׂיתָ", וְהֵן חַיִּים וּמַתְקִימִים מִשָּׁם. כִּי יִהְיֶה הוּא
אֵב לְכָל יִצּוּרָיו שֶׁל הַקֶּבֶ"ה, וּלְיִשְׂרָאֵל עַקֵּר, שֶׁהֵן הַנִּשְׁמוֹת הַקְּדוֹשׁוֹת
הָאֲצוּלוֹת מִשָּׁם. וַיִּבְקֹשׁ תָּמִיד רַחֲמִים וּבִרְכָּה לְעוֹלָם, כְּדֹרֶךְ שֶׁהָאֵב הָעֲלִיוֹן
רַחֲמָן עַל בְּרוּאָיו, וְיִהְיֶה תָּמִיד מִתְפַּלֵּל בְּצֶרֶת הַמַּצָּרִים כְּאֵלוּ הָיוּ בְּנֵי מִמֶּשׁ
וּכְאֵלוּ הוּא יִצְרֵם, שֶׁזֶּהוּ רְצוֹנוֹ שֶׁל הַקֶּבֶ"ה, כְּדֹרֶךְ שֶׁאִמֵּר הָרוּעָה הַנֶּאֱמָן
[במדבר יא, יב] "הָאֲנֹכִי הָרִיתִי אֶת כָּל הָעָם הַזֶּה וְגו'" כִּי תֹאמַר אֵלֵי שֶׁאֵהוּ
בַּחִיקָה", וּבִזֶּה יִשָּׂא אֶת כָּל עַם ד' "כְּאֲשֶׁר יִשָּׂא הָאוֹמֵן אֶת הַיּוֹגֵק" [שם] ,
בְּזִרְעוֹ יִקְבֹּץ טְלָאִים וּבַחִיקוֹ יִשָּׂא, עֲלוֹת יִנְהַל" [ישעי' מ, י"א] הַנִּכְחָדוֹת יִפְקֹד
הַנֶּעְדָּר יִבְקֹשׁ, הַנִּשְׁבָּרֵת יִרְפָּא, הַנִּצְרָכָה יִכְלֹל, הָאוֹבְדוֹת יִחְזִיר. וְיִרְחֵם עַל
יִשְׂרָאֵל, וְיִשָּׂא בְּסִבָּר פָּנִים יְפוֹת מִשָּׂאֵם, כְּאֵב הָרַחֲמָן הָעֲלִיוֹן הַסּוֹבֵל כָּל, וְלֹא
יִבַּל וְלֹא יִתְעַלֵּם וְלֹא יִקּוּץ, וְיִנְהַל לְכָל אֶחָד כְּפִי צָרְכוֹ. אֵלוּ הֵן מִדּוֹת
הַחֲכָמָה, אֵב רַחֲמָן עַל בְּנָיִם.

‘Mais laisse-le imaginer signifie que celui qui est banni ne soit pas un paria pour lui.’ Et il est écrit plus loin : ‘Car je sais les pensées que je pense vers toi, dit le Seigneur, des pensées de paix et non des pensées de mal, pour te donner un futur et un espoir.’ Alors, il est également nécessaire qu’un homme ait ses yeux ouverts pour aider les enfants d’Israël dans leur voie, et que ses pensées soient dirigées vers le rapprochement de ceux qui s’en sont égarés, et de penser du bien d’eux. Tout comme l’Esprit pense que tout ce qui va bénéficier à toutes les choses existantes, l’homme devrait lui aussi être concerné par l’amélioration du sort de ses amis. Et il devrait prendre bon conseil auprès de Dieu et de Son peuple, les individus et la Communauté dans son entièreté, et de ramener sur le droit chemin ceux qui se sont éloignés de la bonne voie. Et il devrait penser et considérer comme le mener et l’encourager sur la bonne et droite voie, à la manière de la Pensée Supernelle, qui dirige correctement l’homme Supernel.

De plus, la Sagesse préserve la vie de toutes choses, ainsi qu’il est écrit : ‘la Sagesse préserve la vie de celui qui l’a.’ Alors il devrait, lui aussi, enseigner la vie à toute la population du monde, et leur faire posséder la vie de ce monde et du prochain, et leur fournir les moyens de vivre. En somme, il devrait amener la vie à couler pour tous.

De plus, la Sagesse est le père de toutes les choses créées. Comme il est écrit : ‘O combien nombreuses sont tes œuvres, ô Seigneur ! Avec sagesse, tu les as

toutes faites.’ Elles vivent et existent par cette source. Alors, il devrait lui aussi être le père de toutes les créatures du Saint, Béni soit-Il, et d’Israël en particulier, car ce sont les âmes saintes qui émanent de cette source. Et il devrait constamment prier pour la miséricorde et la bénédiction du monde, tout comme le Père Supernel a pitié pour toutes Ses créatures. Et il devrait constamment prier pour l’allègement de la souffrance comme si ceux qui souffrent étaient ses enfants et comme s’il les avait créés. Car telle est la volonté de l’Un, Béni soit-Il. Comme le berger fidèle dit : ‘Ai-je conçu tout ce peuple ? Tu devrais me dire ceci : porte-les dans ton sein ?’ De la même façon, il devrait porter tout le peuple de Dieu comme un père allaitant porte l’enfant suçante. Il devrait rassembler les agneaux dans ses bras et les porter dans son sein, et mener doucement ceux qui donnent la tétée. Il devrait penser à ceux qui sont coupés, chercher ceux qui sont jeunes, guérir ceux qui sont brisés, nourrir ceux qui se tiennent immobiles, restaurer ceux qui sont perdus. Il devrait avoir pitié d’Israël et porter leur poids avec bonne humeur, comme le fait le Père Supernel Miséricordieux qui les porte tous. Il ne devrait ni se lasser, ni se cacher, ni devenir fatigué de guider chacun selon ses besoins. Telles sont les qualités de la Sagesse, du père miséricordieux à ses enfants.

De plus, sa miséricorde s’étend à toutes les créatures, ne détruisant ou ne

עוֹד צְרִיךְ לְהִיטֵר רַחֲמֵי פְּרוּסִים עַל כָּל הַנִּבְרָאִים, לֹא יִבָּזֵם וְלֹא יֵאבְדֵם.
שֶׁהָרִי הַחֲכָמָה הָעֲלִיּוֹנָה הִיא פְּרוּסָה עַל כָּל הַנִּבְרָאִים, דּוֹמֵם וְצוֹמֵחַ וְחַי
וּמְדַבֵּר. וּמִטַּעַם זֶה הִזְהַרְנוּ מִבְּזוּי אֲכָלִים. וְעַל דָּבָר זֶה רָאוּי, שֶׁכָּמוֹ
שֶׁהַחֲכָמָה הָעֲלִיּוֹנָה אֵינָה מְבַזֶּה שׁוֹם נִמְצָא וְהַכֹּל נַעֲשֶׂה מִשָּׁם, דְּכַתִּיב
[תהילים ק"ד, כ"ד] "כֻּלָּם בְּחֲכָמָה עָשִׂיתָ", כֵּן יִהְיֶה רַחֲמֵי הָאָדָם עַל כָּל מַעֲשָׂיו
יִתְבָּרֵךְ. וּמִטַּעַם זֶה הָיָה עֹנֵשׁ רַבֵּנוּ הַקָּדוֹשׁ, עַל יְדֵי שְׁלֹא חָס עַל בֶּן הַבְּקָר
שֶׁהָיָה מִתְחַבֵּא אֲצִלוֹ וְאָמַר לוֹ "זֵיל, לְכָךְ נּוֹצְרֶתָ" [בבא מציעא פ"ה.], בָּאוּ לוֹ
יְסוּרִין, שֶׁהֵם מַצַּד הַדִּין, שֶׁהָרִי הַרַחֲמִים מְגַנֵּם עַל הַדִּין, וְכֹאשֶׁר רַחֵם עַל
הַחֲלָדָה, וְאָמַר "וְרַחֲמֵי עַל כָּל מַעֲשָׂיו כְּתִיב", נִצַּל מִן הַדִּין, מִפְּנֵי שֶׁפָּרַשׁ
אוֹר הַחֲכָמָה עָלָיו, וְנִסְתַּלְקוּ הַיְסוּרִים.

וְעַל דֶּרֶךְ זֶה לֹא יִבָּזֵה שׁוֹם נִמְצָא מִן הַנִּמְצָאִים, שֶׁכֻּלָּם בְּחֲכָמָה, וְלֹא יַעֲקֹר
הַצּוֹמֵחַ אֶלָּא לְצַרְךָ, וְלֹא יִמִּית הַבֹּעַל חַי אֶלָּא לְצַרְךָ, וַיִּבְרַר לָהֶם מִיתָה יְפָה

בספין בדוקה, לרחם על כל מה שאפשר.

זה הכלל, החמלה על כל הנמצאים שלא לחבלם, תלויה בחכמה. זולתי להעלותם ממעלה אל מעלה, מצומח לחי, מחי למדבר, שאז מתר לעקר הצומח ולהמית החי, לחוב על מנת לזכות.

פרק רביעי

היאך ירגיל האדם עצמו במדת הבינה.

והוא, לשוב בתשובה, שאין דבר חשוב כמוה, מפני שהיא מתקנת כל פגם. וכמו שדרך הבינה למתקן כל הדינים ולבטל מרירותם, כך האדם ישוב בתשובה ויתקן כל פגם. ומי שמהרהר בתשובה כל ימיו, גורם שתאיר הבינה בכל ימיו, ונמצאו כל ימיו בתשובה, דהינו לכלל עצמו בבינה, שהיא תשובה, וימי חייו מעטרים בסוד התשובה העליונה.

וראה, כי כמו שהתשובה יש בה שרש כל הנמצאות, בסוד היובל, והרי שרש החיצונים, סוד נהר דינור, הנכלל בקדשה בסוד הגבורות, נשרש שם ויתפשט משם ויקרא התפשטות חרון אף, ובסוד "וירח ד' את ריח הניחח" [בראשית ח', כא] יחזר ההתפשטות שהוא אל מקורו וימתקו הדינים וישקט החרון וינחם ד' על הרעה, כך האדם בסוד תשובתו עושה סוד זה. שלא

méprisant aucune d'elles. Car la Sagesse Supernelle est étendue à toutes les choses créées : minéraux, plantes, animaux et humains. Telle est la raison pour mépriser la nourriture. De la sorte, la pitié de l'homme devrait être étendue à toutes les œuvres du Béni, tout comme la Sagesse Supernelle ne méprise aucune chose créée, car elles sont tout créées de cette source, comme il est écrit : 'Avec sagesse, tu les as toutes faites.' C'est la raison pour laquelle Notre Saint Professeur a été punis pour son incapacité à avoir pitié du jeune veau qui a essayé de se cacher près de lui, lui disant : « Va, pour cela tu as été créé. » Ainsi, les souffrances qui dérivent de l'aspect du Jugement vinrent sur lui, car la Miséricorde agit tel un bouclier devant le Jugement. Et lorsqu'il prit pitié de la belette, disant : « Il est écrit : 'et Ses tendres miséricordes sont sur toutes Ses œuvres.' » il fut délivré du Jugement parce qu'il avait attiré sur lui la lumière de la Sagesse et les souffrances furent retirées.

De cette façon, il ne devrait mépriser aucune chose créée, car elles furent toutes créées avec Sagesse. Il ne devrait pas déraciner ce qui pousse, à moins que ce ne soit nécessaire, ni tuer une chose vivante à moins que ce ne soit nécessaire. Et il devrait choisir une bonne mort pour eux, avec un couteau qui a été soigneusement examiné.

Avoir pitié de toutes choses et ne pas les blesser dépend de la Sagesse, à moins que ce ne soit pour les élever plus et plus haut, de la plante à l'animal, et de l'animal à l'humain. Car alors il est permis de déraciner la plante et de tuer la bête, pour sortir le mérite du démerite.

Chapitre IV : Comment acquérir la Compréhension ?

Comment un homme pourrait-il s'entraîner à acquérir la qualité de Compréhension ? Elle est acquise en retournant en parfait repentir, qui est plus important que tout, car il rectifie chaque défaut. Tout comme il est de la fonction de la Compréhension d'adoucir tous jugements et de neutraliser leur amertume de sorte que l'homme puisse se repentir et rectifier chaque défaut ? Celui qui pense au repentir tous ses jours amène la Compréhension Supernelle à illuminer tous ses jours de sorte que tous ses jours soient en repentir, ce qui est être inclus dans la Compréhension qui est le Repentir, et les jours de sa vie seront couronnés selon le secret du Repentir Supernel.

Note ceci : tout comme le Repentir contient la racine de toutes choses, selon le secret du Jubilé. Et vois la racine de Ceux Extérieurs selon le secret de la rivière Dinur, inclus dans le saint selon le secret des Puissances, est plantée là et se répand et est appelé 'la propagation de la colère du Seigneur.' Mais en accord avec le secret de 'Et le Seigneur sentit la douce saveur' qui se répandant largement retourne à sa source de sorte que les jugements soient adoucis et le Seigneur repent du mal. Ainsi, l'homme accomplit ce secret dans le secret de son repentir. Car tu ne fais pas dire que le repentir n'est bon que pour la portion sainte de l'homme, mais également pour la portion de mal qui est adoucie à la façon de cette qualité.

Sache que [Caïn](#) était mauvais et du [serpent](#), pourtant il lui fut dit : 'Si tu fais bien, puisse cela ne pas être soulevé.' Ne pense pas qu'il n'y a pas d'espoir pour toi parce que tu appartiens au côté mauvais. C'est faux. Vois, si tu fais bien, tu peux t'enraciner dans le secret du Repentir, t'enlevant vers cet endroit, selon le secret du bien qui y est enraciné. Car la racine de chaque amertume Supernelle est douce et il peut être entré par la voie de la racine

תאמר שהתשובה טובה לחלק הקדשה שבאדם, אלא גם לחלק הרע שבו מתמתק, כעין המדה הזאת.

תדע, שהרי קין רע היה ומנחש היה, ונאמר לו [בראשית ד', ז'] "הלא אם תיטיב שאת", אל תחשב מפני שאתה מצד הרע שאין לך תקנה, זה שקר, "הלא אם תיטיב" ותשריש עצמך בסוד התשובה, "שאת", תסתלק שם, בסוד הטוב המשרש שם, שכל מר עליון שרשו מתוק, ויכול לכנס דרך שרשו להיטיב עצמו. ולזה, הפעלות עצמן מיטיב האדם וזדונות נעשו לו כזכיות, כי הנה אותן הפעלות שעשה היו מקטרגים מסטרא דשמאלא, שב בתשובה שלמה הרי מכניס ומשריש אותן הפעלות למעלה, וכל אותם המקטרגים אינם מתבטלין אלא מטיבין עצמן ומשתרשים בקדשה כעין הטבת קין. והרי אם קין שב בתשובה ונתקן, הנה זדון אדם הראשון שבו הוליד את קין, קנא דמסאבותא, היה נחשב לו זכות, בסוד "ברא מזכה אבא" [סנהדרין ק"ד]. אמנם לא רצה לשוב, ולכך כל סטרא דשמאלא נמשך משם. וכל ענפיו עתידין להתמתק, והם שבים ומתמתקים, והינו ממש מן הטעם שפרשתי, שהאדם משריש בעצמו סוד הרע וממתיקו ומכניסו אל הטוב. לפיכך האדם מטהר יצר הרע ומכניסו אל הטוב, והוא משתרש בקדשה למעלה.

וזו היא מעלת התשובה, שהאדם יתנהג בה, צריך שבכל יום ויום יהרהר בה ויעשה תשובה בצד מה, כדי שיהיו כל ימיו בתשובה.

pour devenir bon. En conséquence, l'homme tourne ses propres actes mauvais en bons de sorte que ses péchés intentionnels deviennent des actes bons. Car vois, les actes du pécheur qu'il commet étaient des persécuteurs du côté Gauche. Lorsqu'il retourne en parfait repentir, il fait entrer ces actes et les fait s'enraciner au-dessus. Maintenant, tous les persécuteurs ne sont pas annihilés, mais ils deviennent meilleurs et enracinés dans le saint, tout comme il a été dit à Caïn qu'il pouvait être bon. Vois, si Caïn s'est repenti et a rectifié son péché, alors le péché d'Adam, par lequel Caïn (le nid impur) est né, lui aurait été compté pour son mérite, selon le secret de 'le fils apporte du mérite au père.' Cependant, il ne désirait pas se repentir. Par conséquent, tout le Côté Gauche tire sa nourriture de là. Mais toutes les branches sont destinées à devenir douces et elles seront à nouveau parfaites. C'est pour la raison que nous avons donnée : que l'homme s'enracine dans le secret du mal et le rend doux et l'amène dans le bien. Par conséquent, l'homme purifie l'inclinaison mauvaise et l'amène dans le bien de sorte que cela devienne enraciné au-dessus dans le maintien.

C'est le haut degré du repentir que celui qui le suit devrait peser chaque jour et se repentir dans quelque mesure chaque jour de sorte que tous ses jours soient passés en repentir.

פֶּרֶק חֲמִישִׁי

כִּיצַד יִרְגִּיל הָאָדָם עֲצֻמוֹ בְּמִדַּת הַחֶסֶד.

עקר כְּנִיסַת הָאָדָם אֶל סוּד הַחֶסֶד הוּא, לְאַהֵב אֶת ד' תְּכַלִּית אֲהָבָה שְׁלֵא יִנִּיחַ עֲבוֹדָתוֹ לְשׁוּם סִבָּה, מִפְּנֵי שְׂאִין דְּבַר נְאָהֵב אֲצֻלוֹ כָּלֵל לְעֶרְךָ אֲהָבָתוֹ יִתְבָּרֵךְ. וְלִזֶּה יִתְקַן תַּחֲלָה צִרְכֵי עֲבוֹדָתוֹ, וְאַחֵר כֶּךָ הַמוֹתֵר יִהְיֶה לְשֹׂאֵר הַצִּרְכִּים.

וְתִהְיֶה הָאֲהָבָה הַזֹּאת תְּקוּעָה בְּלִבּוֹ, בֵּין יִקְבֹּל טוֹבוֹת צֵאת הַקֶּבֶ"ה וּבֵין יִקְבֹּל יְסוּרִין וְתוֹכָחוֹת יַחֲשָׁבם לְאַהָבָה לוֹ, כְּדַכְתִּיב [משלי כ"ז, ו'] "נְאֻמִּים פָּעִיעֵי אוֹהֵב", וְכַדְכְּתִיב [דברים ו', ה'] "וּבְכָל מְאֻדְךָ" וּפִרְשׁוּ [ברכות נ"ד, א'] "בְּכָל מִדָּה וּמִדָּה וְגו'", כְּדִי לְכַלֵּל כָּל הַמִּדּוֹת בְּחֶסֶד. וְנִמְצָא סוּד הַנְּהָגָתוֹ מִהַמְּלָכוֹת, וְעַם הַיּוֹת שֶׁהִיא פּוֹעֶלֶת דִּין, הִיא קְשׁוּרָה בְּחֶסֶד. וְהִינוּ מִדַּת נַחוּם אִישׁ גַּם זֶה, שֶׁהִיא אוֹמֵר [תענית כ"א.] "גַּם זֶה לְטוֹבָה", רָצָה לְקַשְּׁרָה תָמִיד בְּצַד הַחֶסֶד הַנִּקְרָא טוֹב [זוהר תרומה קס"ח, ב'], וְהִיא אוֹמֵר "גַּם זֶה", שֶׁנֶּרְאָה שֶׁהִיא בְּשִׁמְאֵל, קְשׁוּרָה בְּגִבּוּרָה, אִינוּ אֵלָּא "לְטוֹבָה", הִיא קְשׁוּרָה

בְּחֶסֶד, וְהִיא שֶׁם דַּעְתּוֹ אֶל צֶד הַטּוֹב בַּמַּדָּה הַהִיא וּמִסְתִּיר דִּינֶיהָ. וְזוֹ הִיא הַנְּהֻגָה גְּדוּלָּה לְהַקְשֵׁר בְּחֶסֶד תָּמִיד.

Chapitre V : Comment acquérir la Bonté ?

Comment un homme pourrait-il s'entraîner à acquérir la qualité de la Bonté ? La voie principale par laquelle l'homme peut entrer dans le secret de la Bonté est d'aimer Dieu avec un amour parfait, sans renoncer à Son service pour quelque raison que ce soit, car rien n'a de valeur pour lui si ce n'est l'amour du Béni. Par conséquent, il devrait surtout se conformer aux exigences du service de Dieu et le reste du temps peut être pour d'autres besoins.

Cet amour devrait être fermement ancré dans le cœur qu'il reçoive du bien des mains du Saint, Béni soit-Il, ou qu'il reçoive de la souffrance ou des réprimandes. Ces dernières, elles aussi, devraient être considérées comme des marques de l'amour de Dieu. Ainsi qu'il est écrit : 'Fidèles sont les blessures d'un amis.' Ainsi qu'il est écrit : 'Avec toute ta puissance', que les rabbins expliquent par 'Pour n'importe quelle mesure, Il mesure par toi,' de sorte à inclure toutes les mesures sous la Bonté. Il sera alors trouvé que le secret de la direction de la vie sera de la Souveraineté, mais même lorsque la Souveraineté agit en jugement, elle est liée à la Bonté.

וּבִתְקוּנִים [בְּתַחֲלַת הַהִקְדָּמָה] פִּרְשׁוּ "אֵיזָה חֶסֶד. הַמִּתְחַסֵּד עִם קוֹנוֹ". לְפִי שְׂגֻמִּיּוֹת חֶסֶדִים שֶׁאָדָם עוֹשֶׂה הַתְּחִתּוֹנִים, צָרִיךְ שְׂיִכְנוֹן בָּהֶם הַתְּקוּן הָעֲלִיוֹן דְּגֻמָּתוֹ, וְהוּא שְׂגוּמָל חֶסֶד עִם קוֹנוֹ.

וְעֵתָה צָרִיךְ לַדַּעַת כִּמָּה הֵן מַדּוֹת גְּמִילוֹת חֶסֶדִים בְּבִגְי אָדָם, וְכֻלָּם יַעֲשֶׂה עִם קוֹנוֹ לְמַעַלָּה, אִם יִרְצֶה לְקַנּוֹת מִדַּת הַחֶסֶד. וְלָזֶה נֹאמַר כִּי מַדּוֹת גְּמִילוֹת חֶסֶדִים הֵם אֵלֶּי:

רֵאשׁוֹנָה, בְּלִדַת הָאָדָם צָרִיךְ לְגַמֵּל עִמּוֹ כָּל תְּקוּן לְמִזּוֹנוֹ. אִם כֵּן יַעֲלֶה בְּדַעְתּוֹ עַת לִדַת הַבִּינָה הַתְּפָאֶרֶת. וְיִהְיֶה בְּהַקְשׁוּתָהּ בְּלִדְתָּהּ, מִצַּד הַדִּין חֶסֶד וְשְׁלוֹם, יֵצֵא הַתְּפָאֶרֶת לְצַד הַגְּבוּרוֹת וְלִדְתָּהּ בְּקִשִּׁי, צָרִיךְ לְתַקֵּן שֶׁם כָּכָל הָאִפְשָׁר שֶׁתִּהְיֶה לִדַת הַתְּפָאֶרֶת לְצַד הַיָּמִין, כְּדִי שֶׁיֵּצֵא הַוֹלָד בְּלִי מוֹם כָּלֵל, כְּדֹאמְרֵינוּ "וְתוֹצִיא כְּאוֹר מִשְׁפָּטָנוּ אֵימ קְדוּשָׁה", דְּהֵינּוּ שִׁיּוּצִיא הַתְּפָאֶרֶת

Dans les Tikkunim, il est expliqué : ‘ Qui est un saint ? ‘ Celui qui fait la Bonté à son Créateur. Car dans les actes de bienveillance que l’homme transporte dans le monde inférieur, il devrait y avoir l’intention de perfectionner les mondes supérieurs de la même façon, et c’est là la signification de faire la Bonté à son Créateur.

Il est nécessaire, par conséquent, de savoir les types de bienveillance pratiqués parmi les hommes, qu’il devrait toutes faire au nom de son Créateur dans les mondes supérieurs s’il veut atteindre la qualité de Bonté. Ainsi, nous déclarons que les types de bienveillance sont :

Premièrement, lorsque qu’un homme est né, il est nécessaire de lui fournir de la nourriture. L’homme devrait donc avoir ce qui suit en tête. Lorsque la Compréhension engendre la Beauté et qu’elle se trouve être en dur labeur à cause de l’aspect du jugement, alors la Beauté trouve sa sortie vers les Puissance et sa naissance est avec difficulté. Il est nécessaire pour l’homme de mettre les choses aussi loin que possible, de sorte que la naissance de la Beauté soit dirigée vers la Droite, de sorte que l’enfant naisse sans défauts.

Comme nous le disons : ‘ Et engendre la justice telle la lumière, ô Dieu sacré,’ c’est-à-dire, que la Beauté devrait émerger vers la lumière, qui est la Droite, et elle sera dès lors sainte et séparée des Puissances. En cela est incluse son intention, avec les actes qu’il accomplit, de la lier constamment à la Bonté, et de l’engendrer de la Compréhension dans la direction de la Bonté, et l’enfant naîtra alors bien formé et plein de vitalité.

Pratiquement, chaque interdiction de la [Torah](#) est incluse dans ceci, que les Puissances n’agissent pas la puissance du jugement sévère, Dieu nous en garde, la naissance sera une naissance difficile.

משפט לצד האור שהוא הימין, ויהיה קדוש ונבדל מן הגבורות. ובזה נכלל היותו מכונן במעשיו לקשרו תמיד בחסד ולהוציא מן הבינה בצד החסד, ואז יצא הולד מזרז ומלבן. וכמעט בזה נכלל כל אזהרה שבתורה כדי שלא יעוררו הגבורות תגברת הדינים שם, ויהיה קשי בלדתה חס וחלילה.

שְׁנִיָּה, למול את הולד, הינו לעשות כתיקונו ומצותיו, שכל איזה צד קלפה וערלה המטפלת אל היסוד ימול אותה, וירדף אחר כל אותם הגורמים שם ערלה ויחזירים בתשובה, באפן שבהיותו מל את ערלת לבבם גורם שיהיה הצדיק העליון בלי ערלה, ויעמד בחזקה לתקן כל הדברים הגורמים שם ערלה. ולזה פנחס כשמל ערלת בני ישראל זכה אל הכהנה, מפני שגמל חסד עם קונו בסוד המילה, שמל היסוד מאותה ערלה, זכה אל החסד. ומזה ילמד אל כל שאר מדות החסד.

שְׁלִישִׁית, לבקר חולים ולרפאותם. כך ידוע, שהשכינה היא חולת אהבה מהיחוד, כדכתיב [שיר השירים ב', ה] "כי חולת אהבה אני", ורפואתה ביד אדם להביא לה סמנים יפים, כדכתיב [שם] "סמכוני באשיות", ופרשו בתקונים [תיקון י"ט] בסוד אשיות, הינו כל הדברים הנקשרים במלכות, באיש י' ובאשה ה' גבורה בשני זרועות, ושם היא נסמכת עליהם, ומי שעושה זה סומך החולה בחליו. הב', "רפדוני בתפוחים" [שם], פרוש לקשרה בין נצח והוד, ששם היא רפידתה, בהיותה חור וסמק, כתפוחים

הָלָלוּ שְׁגוֹנֵיהֶם מְזוּגִים מִצַּד הַחֶסֶד. וְצִרְיָךְ לְבַקְרָהּ וּלְזַכֵּר אוֹתָהּ וּלְחַלּוֹת פְּנֵיהָ שֶׁתִּקְבֹּל מֵאֹכֶל וּמִשְׁקָה מִהַשְׁפַּע הָעֲלִיּוֹן שֶׁהִיא מוֹנֵעַת עֲצָמָהּ מִמֶּנּוּ וּתִקְצֹר נַפְשָׁהּ בַּעֲמַל יִשְׂרָאֵל. כְּדֹרֶךְ שֶׁהוּא בַּחֲלוּלִים הַגְּשָׁמִיִּים, כִּךְ צִרְיָךְ בַּחֲלוּלִים הָעֲלִיּוֹנִים, שֶׁהִיא חוֹלָה כְּדֹאמְרוֹ, וְהוּא חוֹלָה דָּנֵעַ מֵאַתְרָהּ בְּעֵלְמָא דְאַתִּי וְנָד אֲבַתְרָהּ בְּעֵלְמָא דִּין, כְּדִכְתִּיב [משלי כ"ז, ח'] "כְּצִפּוֹר נוֹדֶדֶת מִן קִנָּה", שֶׁהִיא הַשְׂכִּינָה, "כִּן אִישׁ נוֹדֵד מִמְּקוֹמוֹ", וְנִטֵּר לָהּ וְאוֹמֵי דְלֹא יְתוֹב לְאַתְרָהּ עַד דִּיחֲזִיר לָהּ לְאַתְרָהּא [זוהר כי תצא רע"ח, א']. הִנֵּה גַם הוּא מְחַלֵּל מִפְּשָׁעֵינוּ מִדְּכָא לְרִצּוֹנוֹ מַעֲוֹנוֹתֵינוּ, וּרְפוּאָת שְׁנֵיהֶם בְּיַדֵּינוּ, וְרֹאוּי לְבַקְרָם וּלְהַזְמִין צִרְכֵיהֶם בְּתוֹרָה וּבְמִצְוֹת.

רְבִיעִית, לְתֵת צְדָקָה לַעֲנִיִּים, וְדִגְמַת יְסוֹד וּמַלְכוּת. וְהַצְדָּקָה הָרְאוּיָה אֲלֵיהֶם פִּרְשׁוּ בְּתַקּוּנֵי [תיקון י"ח], לְקַיֵּם צ' אֲמִנִּים, ד' קְדָשׁוֹת, ק' בְּרִכּוֹת, ה' חֲמִשִּׁי תוֹרָה, בְּכָל יוֹם. וְעוֹד כָּל אֶחָד כָּפִי כָחוּ יִמְשִׁיךְ צְדָקָה מִתַּפְּאֶרֶת לַעֲנִיִּים הָלָלוּ, וַיִּזְמִין אֲלֵיהֶם לְקַט מִהַסְפִּירוֹת כָּלֶם, שֶׁכָּחָה מִסוּד הָעֶמֶר הָעֲלִיּוֹן שֶׁהִיא בִּינָה, וּפָאָה מִבְּחִינַת הַמַּלְכוּת עֲצָמָה שֶׁהִיא פָאָה לְשֹׂאֵר הַמַּדּוֹת, וּכְתִיב [ויקרא י"ט, י'] "לְעֹנִי וּלְגֵר תַּעֲזֹב אוֹתָם", שֶׁאַפְּדוּ הַתַּפְּאֶרֶת גֵּר לְמַטָּה בַּמַּלְכוּת, וְצִרְיָךְ לְתֵת לוֹ מֵאֵלּוּ הַתַּקּוּנִים. וְכֵן מַעֲשֵׂר עֲנִי, לְהַעֲלוֹת הַמַּלְכוּת שֶׁהִיא מַעֲשֵׂר אֶל הַיְסוֹד הַנִּקְרָא עֲנִי, וְאִם יִקְשְׁרָנָהּ בְּתַפְּאֶרֶת יְתֵן מִן הַמַּעֲשֵׂר אֶל הַגֵּר. וְכַמָּה תַּקּוּנִים נִכְלָלִים בָּזֶה.

Deuxièmement, de circoncire l'enfant : c'est-à-dire, respecter les règles de la circoncision de manière correcte, en circoncisant le prépuce et la peau qui s'attache à la Fondation. Et il devrait poursuivre tous ceux qui cause un nouveau prépuce et les amener en repentir, de telle façon qu'en circoncisant le prépuce de leur cœur, il permette au Juste Supernel de ne pas avoir de prépuce et de se tenir fermement, et il corrige toutes les choses qui causent un prépuce. C'est la raison pour laquelle Phineas mérita la prêtrise lorsqu'il circoncit les prépuces des Israélites, car il fit bienveillance à son Créateur selon les secrets de la circoncision, en circoncisant la Fondation de ce prépuce, et il en résulta qu'il mérita la bienveillance. De ceci, il peut être appris toutes les autres qualités de la bonté.

Troisièmement, de visiter les malades et de les guérir. Car il est su que la Shekinah est en mal d'amour pour l'Union, ainsi qu'il est écrit : ' Je suis en mal d'amour. ' Son remède est entre les mains de l'homme qui peut lui apporter la bonne médecine dont elle a besoin, ainsi qu'il est écrit : ' Veille me avec des délicatesses, soutiens-moi avec des pommes.' Le secret de 'ashishoth est expliqué dans les Tikkunim, à savoir, les choses liant la Souveraineté, 'ish [l'homme] représentant la Bonté, 'ishah [la femme] représentant la Puissance, ceux-ci sont les Deux Bras et là elle est supportée. Et celui qui supporte ainsi le malade dans sa maladie. Secondement, 'soutiens-moi avec des pommes,' signifiant de La lier entre l'Endurance et la Majesté car là se trouve son soutien lorsqu'elle est blanche et rouge, comme ces pommes dont les couleurs sont mélangées, du côté de la Bonté. Et il est nécessaire de visiter Son âme et de la supplier de prendre de la nourriture et de la boisson depuis le Flot Supernel duquel elle s'abstient car Son âme est malade pour la misère d'Israël, comme ça l'est pour les malades du monde matériel. Ainsi est-il nécessaire de faire au nom des Malades Supernels. Car Elle est malade, comme nous l'avons dit. Et Il est malade car Il se déplace de

Son lieu, pour errer après Elle dans ce monde. Ainsi qu'il est écrit : ' Tel un oiseau qui s'aventure hors de son nid, tel est l'homme qui s'aventure hors de son lieu.' Il L'attend et jure qu'Il ne retournera pas en Son lieu tant Qu'il ne La ramènera pas dans Son lieu [à Elle]. Par conséquent, Lui aussi, 'fut blessé par nos transgressions. Il fut écrasé (de Sa propre volonté) à cause de nos iniquités.' Le remède des deux se trouve dans nos mains. Il est correct de les visiter et de subvenir à leurs besoins en étudiant la Torah et en respectant ses préceptes.

Quatrièmement, donner la charité aux pauvres, analogue à la Fondation et la Souveraineté [la charité est une vertu qui permet au flot de Yessod de se déverser en Malkuth. De plus, ces deux Sephirah, basses, sont considérées comme « pauvres »]. Les Tikkunim expliquent le type de charité qui leur est adéquate, à savoir, d'accomplir nonante amen, pour Kedushoth, cent bénédictions et les cinq livres de Moïse chaque jour. De plus, selon cette habilité, chacun devrait amener la charité de la Beauté à ces Pauvres et leur apporter les glanages de tous les autres [Sephithoth](#), la liasse oubliée, selon le secret de la liasse Supernelle, qui est la Compréhension, et les coins du champ de la Souveraineté elle-même, car ceci est le coin du champ en relation avec les autres qualités. Il est écrit : 'Au pauvre et à l'étranger tu peux les laisser,' car même la Beauté est un étranger en bas avec la Souveraineté, donc il est nécessaire d'accomplir ces Tikkunim en son nom. Alors aussi, en considération pour la pauvre dîme, élever la Souveraineté, qui est 'la dîme', vers la Fondation, qui est appelée 'le pauvre,' et s'il la lie à la Beauté, il donnera la dîme à l'étranger, et combien de Tikkunim sont inclus dans ceci !

חמישית, הכנסת אורחים, הם התפארת והיסוד, לתת להם בית מנוחה שינוחו בו, דהינו המלכות, כיון שהם הולכי דרכים, בסוד הגלות, לחזר על אבדתם, צריך להכניסם שם. ולפי המתבאר בזהר [וירא קט"ו, כ'], שזו מצוה מתקיימת בהולכי על דרך שיחו [שופטים ה' י'], שהם המתגרשים מבתיהם לעסק בתורה, שגורמים שיהיו האורחים עוסקים בצרכי המלכות. וכן כל העושה יחוד אל התפארת במלכות מבחינה אחרת וקובע מקום לתורתו, גורם שהתפארת יעשה מלונו במלכות. וכן פרש בתקונים [בהקדמה]. ואל האורחים צריך להכין אכילה, שתיה, לויה, דהינו שצריך להכניס התפארת והיסוד אל המלכות, ולתת להם שם אכילה, מעין "באתי לגני וכו' אכלתי יערי עם דבשי" [שיר השירים ה', א'], שהוא שפע ראוי להנהיג התחתונה המתפשטת מצד הגבורה המתוקה, ושתיה, מעין "שתיתי ייני עם חלב" [שם], שהוא שפע פנימי מן היין המשמר ומסוד החלב המתמתק, לקשר התפארת במלכות יעקב ורחל והגבורה בנצח או בהוד, כי כן פרשו ברעיא מהימנא [ויקרא ד' ג' ב], והלויה, להביא עצמו ונשמתו שם עמהם בדיוקן עליון, ללוותם שם, עוד להביא שאר הספירות שם עמהם לעשות להם לויה טובה, וכמה דברים נכללים בתקון זה. כללו של דבר, ישתדל בצורך הדיוט ויכונן ברמיזותיו, ומבטח הוא שיעשה למעלה כיוצא בו, אחר שיהיה

בְּקִי בַסּוּדוֹת. וּמָה טוֹב לְהַזְכִּיר בְּפִיו רְמִיזָת כּוֹנֶנֶת הַנִּכּוֹנָה בְּשַׁעַת מַעֲשֶׂה,
 לְקַיֵּם "בְּפִיד וּבְלִבָּבָד לַעֲשׂוֹתוֹ" [דְּבָרִים ל', י"ד].

שְׂשִׁית, עֶסֶק הַחַי עִם הַמֵּת. וְדָבָר זֶה הֵיאָד יִתְיַחַס לְמַעֲלָה קָשָׁה מְאֹד, כִּי
 הוּא סוּד הַסְּפִירוֹת שֶׁהֵם מִתְעַלְמוֹת וּמִסְתַּלְקוֹת אֶל נִרְתִּיקָן לְמַעֲלָה, כַּמָּה
 צָרִיד לְתַקְנָן וּלְהַרְחִיצָן מִכָּל חִלָּאת עוֹן וּלְהַלְבִּישָׁן לְבָנִים, לְבוּגֵי הַסְּפִירוֹת
 בְּאוֹר הַמַּעֲשֶׂה הַטּוֹב, לְהַתְעַלּוֹת בְּסוּד אֶחָד, לְקַשֵּׁר לְמַעֲלָה, וּלְשֹׂאת אוֹתָם
 עַל הַפֶּתַח, סוּד עֲלוֹי הַסְּפִירוֹת אֶחָד אֶל אֶחָד, עַד שִׁיתְעַלּוּ לְמַעֲלָה מִהַפְתָּה,
 שֶׁהוּא תַּחֲלַת חֲבוּר הַזְּרוּעַ בְּגוֹף, וּלְמַעֲלָה מִזֶּה הוּא סוּד הַנֶּעְלָם שֶׁאֵין הַשְׁגָּה
 בוֹ. וַיְכּוֹן בְּסוּד הַקְּבוּרָה הַפְּסוּק [דְּבָרִים ל"ד, ו'] "וַיִּקְבֹּר אוֹתוֹ בַּגִּי",
 דְּמִתְרַגְּמִינָן "בְּתַלְסַר מְכִילִין דְּרַחֲמִי" [תְּקוּנִים מִזוּהַר חֲדַשׁ], שֶׁהֵן נוֹבְעוֹת
 בְּפֶתֶר בְּבַחֲיוֹנֵתוֹ הַפּוֹנוֹת לְמִטָּה, לְרַחֵם בְּתַחֲתוֹנִים, וּמִשָּׁם יַעֲלֶה הַנִּקְבֵּר אֶל
 הָעֶדֶן הָעֲלִיוֹן, חֲכָמָה שְׂבַכְתָּר, וְצָרִיד הַתִּישְׁבוֹת הַדַּעַת בְּזֶה
 מְאֹד.

שְׁבִיעִית, הַכְּנָסַת כָּלָה לַחֲפָה. וּבְזֶה נִכְלָלִים כָּל צָרָכֵי הַיְּחוד. שְׁכָל
 הַתְּפִלוֹת וְהַיְּחודִים הֵם סוּד הַכְּנָסַת כָּלָה לַחֲפָה, וְעַקְרָה בְּסוּד הַתְּפִלָּה
 מִכַּמָּה מַדְרָגוֹת זֹא אַחֵר זֹא, קְרִיבָנוֹת, זְמִירוֹת, תְּפִלָּה מִשְׁבַּשׁ שְׁבָה קְרִיאַת שְׁמַע

Cinquièmement, d'accueillir les invités, à savoir la Beauté et la Fondation, de leur donner une maison d'invités où ils peuvent se reposer, qui est la Souveraineté. Car parce qu'ils sont des voyageurs, selon le secret de l'Exil, cherchant leur service, il est nécessaire de les y amener. Selon ce qui est affirmé dans le Zohar, ce bon acte est accompli par ceux qui 'marchent par la voir, dis-en,' à savoir, ceux qui divorcent de leur maison pour étudier la Torah. Par eux, les invités se gorgent des besoins de la Souveraineté. D'un autre aspect, quiconque unifie la Beauté avec la Souveraineté en établissant un endroit défini pour sa Torah fait en sorte que la Beauté prenne son logement avec Souveraineté, et ceci est expliqué dans les Tikkunim. Il est nécessaire de préparer de la nourriture et des boissons pour les Invités, et de les accompagner sur leur chemin. C'est-à-dire, il est nécessaire d'amener la Beauté et la Fondation dans la Souveraineté, et de leur apporter de la nourriture, en analogie de 'Je suis venu dans mon jardin, j'ai mangé mes rayonnages de miel avec mon miel,' c'est-à-dire, le flot convenant à la Providence ici-bas qui provient de la Puissance adoucie. Et pour leur apporter des boissons, en analogie avec 'J'ai bu mon vin avec du lait,' c'est-à-dire, le flot intérieur du vin qui est emmagasiné et, selon le secret du lait adouci, de lier la Beauté à la Souveraineté, Jacob à Rachel, et la Puissance à l'Endurance ou à la Majesté : car ceci est expliqué dans les Bergers Saints. Comme pour les accompagner, cela signifie qu'il amène son âme et lui avec eux, selon le motif Supernel, pour les y accompagner. En outre, pour amener les autres Sephiroth avec eux pour leur donner un bon renvoi, et de nombreuses choses sont inclus dans ce [Tikkun](#). En bref, il devrait essayer de faire ces choses pour leur but commun but son intention devrait être les signes mentionnés, et il peut alors être sûr qu'il affectera ces choses dans le Monde Supérieur puisqu'il est un expert dans les secrets. Et à quel point il

est bon d'exprimer aux signes qu'il a en intention lorsqu'il effectue l'acte afin d'accomplir. 'Dans ta bouche et dans ton cœur pour le faire.'

Sixièmement, le vivant s'occupant du mort. Il est très difficile de voir comment cela peut être appliqué au Monde Supérieur. Car c'est une des Sephiroth qui se cachent et se retirent dans leur lieu de dissimulation au-dessus. Il est nécessaire de les ajuster et de les laver de chaque trace de péché, et de les vêtir de blanc, la purification des Sephiroth dans le feu chauffé à blanc apporté par la lumière du bon acte, pour les élever, selon le secret de l'unité, pour les lier au-dessus. Et de les porter sur l'épaule, selon le secret de l'élévation des Sephiroth, un par un, jusqu'à ce qu'ils soient hissés au dessus de l'épaule, qui est l'endroit où le bras commence à se joindre au corps, et encore plus haut que cela est le secret caché duquel il n'est pas de compréhension. Et dans le secret de l'enterrement, il devrait se concentrer sur ce verset : ' Et il l'enterra dans la vallée,' ce qui est traduit par 'avec les treize attributs de pitié' qui s'écoule de la Couronne, selon ses différents aspects lorsqu'il se tourne en bas pour avoir pitié de ceux qui s'y trouvent. Et de là les enterrés s'élèvent vers l'Éden Supernel, dont le nom est Sagesse de la Couronne. Ceci requiert une importante considération.

Septièmement, amenant l'épouse sous le dais de mariage. Dans ceci sont inclus tous les actes de l'union. Car toutes les prières et unifications sont en accord avec le secret d'amener l'épouse sous le dais, et cette fonction est surtout accomplie en prière, selon ses nombreux degrés, l'un plus haut que l'autre, les sacrifices, les [psaumes](#), les prières récitées en s'asseyant, qui incluent le Shema et ses bénédictions, ensuite la prière récitée en se levant, et les autres Tikkunim qui suivent. Tous ceux-là sont des actes de bienveillance

וברכותיה, אחר כך תפלה מעמד ושאר תקונים הבאים אחריהם, הכל גמילות חסד אל החתן והפלה לפקח על צרכיהם ותקוני זיווגם.

שמינית, הבאת שלום בין אדם לחברו, שהם התפארת והיסוד, לפעמים יתרחקו זה מזה וצריך להשלימם ולתקנם שיהיו שוים ונקשרים יחד באהבה וחבה, וזה על ידי כשרון המעשה הטוב, שפאשר יהיה היסוד נוטה אל השמאל והתפארת אל הימין אז הם נגדיים זה לזה, עד שהיסוד יטה אל הימין כמוהו, וכאשר חס ושלום יש איזה פגם של עון בעולם אז יש שנאה נגדית בין החכמה והבינה או בין החסד והגבורה או בין הנצח וההוד, צריך להכניס שלום ביניהם, והינו הבאת שלום בין אדם לחברו. וכן בין איש לאשתו, דהינו היסוד שלום בין התפארת ומלכות. וכל כיוצא בזה מדרכי שלום, הוא גמילות חסד למעלה.

pour le marié et l'épouse, pour prendre conscience de leurs besoins et les conditions de leur union.

Huitièmement, faire la paix entre l'homme et son voisin, c'est-à-dire la Beauté et la Fondation. Car par moment, ils sont séparés l'un de l'autre et il est nécessaire de les parfaire et de les ajuster jusqu'à ce qu'ils soient semblables et liés ensemble dans l'amour et l'amitié. Ceci est accompli par la rectitude du bon acte. Car lorsque la Fondation se tourne vers la Gauche et la Beauté vers la Droite, ils sont opposés l'un à l'autre, jusqu'à ce que la Fondation se tourne également vers la Droite. Et alors, Dieu nous en garde, il y a un défaut de péché dans le monde, alors il y a une haine les opposant, et il n'y a pas d'unité ou de lien entre les Sephiroth. De cette façon également, puisque les autres paires de Sephiroth qui sont Droite et Gauche, à savoir la Sagesse et la Compréhension, ou la Bonté et la Puissance, ou l'Endurance et la Majesté, il est nécessaire de leur apporter la paix. C'est cela, faire la paix entre l'homme et son voisin. Alors, aussi, faire la paix entre l'homme et la femme, c'est-à-dire la Fondation établie entre la Beauté et la Souveraineté. Tous les actes pacifiques similaires sont des actes de bienveillance au nom des Mondes Supérieurs.

פרק ששי

היאך ירגיל האדם עצמו במדת הגבורה.

דע, כי כל פעולות התעוררו. יצר הרע הן ממש מעוררות הגבורות החזקות, לך לא יתנועע ליצר הרע, שלא יעורר גבורה. והטעם, שהאדם נוצר בשתי יצירות, יצר טוב ויצר הרע, זה חסד וזה גבורה. אמנם פרשו בזה פרשת בראשית [מ"ט, א'], שייצר טוב נברא לאדם עצמו, לצרכו, ויצר הרע לצרך אשתו. ראה כמה מתוקים דבריו. הרי התפארת, בעל החסד, נוטה אל הימין, וכל הנהגותיו בימין יצר טוב, והנקבה שמאלית וכל הנהגותיה בגבורה, אם כן ראוי שלא יעורר יצר הרע לתועלת עצמו, שהרי מעורר אדם העליון בגבורה ומאבד העולם. אם כן, כל הערות שיעורר האדם לעצמו לצד הגבורה ויצר הרע, פוגם האדם העליון, ומכאן יראה כמה מגנה הפעם וכל כיוצא בו, שהוא מגביר הגבורות הקשות.

אמנם יצר הרע צריך להיות קשור ואסור, לבלתי יתעורר לשום פעלה שבועולם מפעלות גופו, לא לחמוד ביאה ולא לחמדת ממון ולא לצד כעס ולא לצד כבוד כלל. אמנם לצרך אשתו יעורר יצרו בנחת לצד הגבורות

Chapitre VI : Comment acquérir la Puissance ?

Comment un homme pourrait s'entraîner à acquérir la qualité de Puissance ? Sache que toute action qui excite l'inclinaison mauvaise agite les fortes Puissances. Ainsi, l'homme ne devrait pas exciter l'inclinaison mauvaise, afin de ne pas éveiller les Puissances. La raison en est que l'homme est créé avec deux inclinaisons, bonne et mauvaise : l'une appartient à la Bonté, l'autre à la Puissance. Cependant, dans le Zohar, dans la première section de la [Genèse](#), il est indiqué que l'inclinaison bonne fut créée pour le salut de l'homme lui-même, l'inclinaison mauvaise pour le salut de sa femme. Vois comme ses mots sont doux. Contemple la Beauté, la qualité compatissante, tourne vers la Droite et tout son conduit est avec la Droite, l'inclinaison bonne. Mais la Femelle [signifie ici la Sephirah de la Puissance] est de la Gauche et Son conduit [à elle] est avec la Puissance. Il est, ainsi, adéquat de ne pas agiter l'inclinaison mauvaise, pour le salut de l'homme, car cela agite la Puissance de l'Homme Supernel et ainsi détruit le monde. Ainsi, chaque excitation de l'homme pour le Pouvoir et l'inclinaison du mal fait un défaut dans l'Homme Supernel. De là, on peut observer la laideur de la colère et de ses semblables, car elle cause la prévalence des fortes Puissances.

En vérité, l'inclinaison mauvaise doit être liée et attachée, de sorte qu'elle n'incite à aucun acte corporel quel qu'il soit, ni pour le désir de cohabitation, ni pour le désir de l'argent, ni à l'égard de la colère, ni à l'égard de l'honneur, de quelque façon que ce soit. Cependant, pour le salut de la femme, il devrait gentiment agiter son inclinaison mauvaise en direction des douces Puissances, pour la pourvoir de vêtements et d'une maison, par exemple. Et il devrait dire : 'En la pourvoyant de vêtements, je pare la Shekinah', car le Shekinah est parée avec la Compréhension qu'est la Puissance (car elle inclut toutes les Puissances

הַמְתִּיקוֹת, כְּגוֹן לְהַלְבִּישָׁהּ, לְתֵקֵן לָהּ בֵּית, וַיֹּאמֶר "בְּזֶה שֶׁאֲנִי מַלְבִּישָׁה אֲנִי מְתִקֵּן הַשְּׂכִינָה", שֶׁהִיא מְתַקְּשֶׁת בְּבִינָה, שֶׁהִיא גְבוּרָה דְּכָלִּיל כָּלֶהוּ גְבוּרוֹת, וְהֵן מְתַמְתְּקוֹת בְּהַמּוֹן רַחֲמִים, לְפִיכָךְ כָּל תְּקוּנֵי הַבֵּית הֵם תְּקוּנֵי הַשְּׂכִינָה, שֶׁהִיא מְתַמְתְּקֶת מֵצֵד יֵצֵר הָרָע, הַנִּבְרָא לַעֲשׂוֹת רָצוֹן קוֹנוֹ לֹא זוּלָתוֹ.

לְפִיכָךְ לֹא יִכּוֹן הָאָדָם בּוֹ שׁוּם הִנָּאָה שֶׁל כָּלוּם, אֲלֵא כְּשֶׁאֲשַׁתּוֹ מְתַגָּאָה לְפָנָיו בְּדִירָה נָאָה, יִכּוֹן לְתְּקוּנֵי שְׂכִינָה שֶׁהִיא מְתַתְּקֶנָּה בְּגְבוּרוֹת הַשְּׂמֵאלִיוֹת הַטּוֹבוֹת, שֶׁמֶשֶׁם הָעוֹשֶׁר וְהַכְּבוֹד. מֵצֵד זֶה יַעֲזֹר הַיֵּצֵר הָרָע לֹאֲהַבְתָּהּ, וְאִזּוֹ יִכּוֹן אֶל הַשְּׂמֵאל הַמְתַּעֲוָרֶר, לְקַרְבָּה בְּסוּד "שְׂמֵאלוֹ תַּחַת לְרֹאשִׁי" [שִׁיר הַשִּׁירִים ב, ו], שֶׁאִינָה מְתַקְּשֶׁרֶת תַּחֲלָה אֲלֵא מֵצֵד הַשְּׂמֵאל. וְאַחֵר כֵּךְ "וַיִּמְינוּ תַּחֲבֻקָּנִי" [שם], יִכּוֹן לְמַתֵּק כָּל אוֹתָם הַתְּקוּנִים בְּיֵצֶרוֹ הַטּוֹב, וּלְתֵקֵן אוֹתָם מִמֶּשׁ, לְשִׁמְחָה בְּדִבְרֵי מִצְוָה לְשֵׁם יַחֲוִיד עֲלִיוֹן, הָרִי הַמְתִּיק כָּל הַגְּבוּרוֹת וְתִקְנָם בְּיָמָיו. וְדֶרֶךְ זֶה יִהְיֶה לְכָל מִינֵי חֲמָדָה הַבָּאִים מֵצֵד יֵצֵר הָרָע, יִהְיֶה עֹקֶרֶם לְתְּקוּנֵי הָאִשָּׁה אֲשֶׁר הוֹכִיחַ ה' לוֹ לַעֲזֹר כְּנִגְדּוֹ, וַיִּהְפֹּךְ כָּלֶם אַחֵר כֵּךְ לַעֲבֹדֶת ה', לְקִשְׁרָם בְּיָמָיו.

et celles-ci sont adoucies dans ses abondantes compassions.) Par conséquent, tous les besoins de la maisonnée sont les Tikkunim de la Shekinah, qui est adoucie par l'inclinaison mauvaise, qui a été créée pour faire la volonté de son Créateur et pour nul autre but.

Par conséquent, un homme ne devrait pas avoir l'intention de tirer aucune sorte de plaisir de l'inclinaison mauvaise, mais lorsque sa femme apparaît devant lui dans sa beauté dans une jolie maison, il devrait avoir l'intention de parer la Shekinah, car Elle est parée par les bonnes Puissances de la Gauche d'où viennent la richesse et l'honneur. Pour cette raison, il devrait agiter son inclinaison mauvaise pour les aimer et il devrait alors avoir l'intention d'agiter la Gauche pour l'Amener tout près, selon le secret de : 'Son bras gauche est sous ma tête' (car Elle ne s'attache pas tout de suite sauf à l'égard de la Gauche). Et alors : 'son bras droit m'étreint', il devrait avoir l'intention d'adoucir tous ces Tikkunim avec l'inclinaison bonne, et d'accomplir réellement le Tikkun pour Elle, pour la rendre heureuse en accomplissant le commandement divin pour le salut de l'Union Supernelle. Contemple, de cette façon il adoucit tous les jugements et accomplit leurs Tikkunim avec la Droite. Cette méthode s'applique à tous les désirs qui dérivent de l'inclinaison mauvaise. Ceux-ci devraient être fermement dirigés vers le bénéfice de la femme que Dieu a choisie pour être une rencontre qui l'aide, et après quoi, il devrait les tourner tous vers le service de Dieu, pour les lier à la Droite.

פֶּרֶק שְׁבִיעִי

הַיָּאָד יִרְגִיל הָאָדָם עֲצֻמוֹ בְּמִדַּת הַתְּפָאֶרֶת.

אִין סִפֵּק שְׁמִדַּת הַתְּפָאֶרֶת הִיא הָעֶסֶק בְּתוֹרָה. אָמֵנָם צְרִיךְ זְהִירוֹת גְּדוֹלָה שֶׁלֹּא יִתְגָּאֵה אָדָם בְּדַבְרֵי תוֹרָה, שֶׁלֹּא יִגְרַם רָעָה גְּדוֹלָה, שֶׁהָרִי כָּמוֹ שֶׁהוּא מִתְגָּאֵה, רַק גּוֹרֵם שְׁמִדַּת הַתְּפָאֶרֶת, שֶׁהִיא הַתוֹרָה, תִּתְגָּאֵה וְתִסְתַּלַּק לְמַעַלָּה, ח"ו. אֲלֹא כָּל הַמְשָׁפִיל עֲצֻמוֹ בְּדַבְרֵי תוֹרָה גּוֹרֵם אֶל הַתְּפָאֶרֶת שִׁירָד וּמְשָׁפִיל עֲצֻמוֹ לְהִשְׁפִּיעַ לְמִטָּה. וְהָרִי לְמִטָּה מִהַתְּפָאֶרֶת אַרְבַּע סְפִירוֹת, וְלֵהֲוֹן שְׁלֹשׁ מִדּוֹת,

רֵאשׁוֹנָה, הַמִּתְגָּאֵה עַל תַּלְמִידָיו גּוֹרֵם שֶׁהַתְּפָאֶרֶת יִתְגָּאֵה וְיִתְעַלֶּה מֵעַל נֶצַח וְהוֹד, שֶׁהֵם לְמוֹדֵי ה' תַּלְמִידֵי הַתְּפָאֶרֶת, וְהַמְשָׁפִיל עֲצֻמוֹ (וּמְלַמֶּדָה) [וּמְלַמֶּדִים] בְּאַהֲבָה, גַּם הַתְּפָאֶרֶת יִשְׁפִּיל עֲצֻמוֹ אֶל תַּלְמִידָיו וְיִשְׁפִּיעֵם. לְפִיכָךְ יִהְיֶה הָאָדָם נוֹחַ לְתַלְמִידָיו וְיִלְמְדֵם כְּאִשֶּׁר יוֹכֵלוֹן שְׂאֵת, וְהַתְּפָאֶרֶת בְּזִכּוֹתָיו יִשְׁפִּיעַ בְּלִמּוּדֵי ה' כְּפִי בְּחִינָתָם הָרְאוּיָה אֲלֵיהֶם.

שְׁנִיָּת, הַמִּתְגָּאֵה בְּתוֹרָתוֹ עַל הָעֲנִי וּמִבְּזָה אוֹתוֹ, כִּהְיוּ עוֹבְדֵי עִם אֲלֵהֶו,

Chapitre VII : Comment acquérir la Beauté ?

Comment un homme pourrait-il s'entraîner à acquérir la qualité de Beauté ? Il n'y a pas de doute ; la qualité de Beauté doit être trouvée dans l'étude de la [Torah](#). Cependant, un grand soin doit être pris afin que l'homme ne s'exalte pas lui-même d'orgueil à cause des mots de la Torah, de façon à ce qu'il ne commette pas de grand mal. Car, tout comme il s'élève d'orgueil, il pousse la qualité de Beauté, qui est la Torah, à s'élever et à s'éloigner vers le haut. Mais celui qui se soumet aux mots de la Torah incite la Beauté à descendre et s'abaisser pour déverser son influence sur ceux en dessous.

Maintenant vois, il y a quatre [Sephiroth](#), embrassant trois qualités, en dessous de la Beauté.

Premièrement, celui qui s'exalte fièrement devant ses élèves pousse la Beauté à s'élever et à être exaltée par-dessus l'Endurance et la Majesté, car ceux-ci sont enseignés par le Seigneur, les élèves de la Beauté. Mais celui qui s'abaisse à enseigner dans l'amour pousse la Beauté à s'abaisser vers les Elèves et leur donner de son influence. Ainsi, un homme devrait être agréablement disposé envers ses élèves, leur enseigner autant qu'ils peuvent absorber et, par ce mérite, la Beauté déversera son flot dans les Elèves selon leur capacité, en juste mesure.

Secondement, celui qui s'exalte fièrement par vertu de sa Torah par-dessus le pauvre homme et le méprise. Comme dans l'accident lorsque Elijah apparut

שְׁנֵדְמָה לְרַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן אֶלְעָזָר כְּעִנִּי מְכַעַר נִבְזָה וְנִמְאָס, לְהַכְשִׁילוֹ, שְׁזַחַח דַּעְתּוֹ עָלָיו וְגָנָה אֶת הָעֵנִי, וְהוּא הוֹכִיחַ עַל פָּנָיו מוֹמוֹ [תַּעֲנִית כ']. כִּי הַמִּתְגַּאֵה עַל הָעֵנִי גוֹרֵם שְׁהִתְפָּאֲרֶת יִתְגַּאֵה עַל הִיסוּד וְלֹא יִשְׁפִּיעַ בּוֹ. וְאִם תִּהְיֶה דַּעְתּוֹ שֶׁל חָכֵם מִיִּשְׁבֶּת עָלָיו עִם הָעֵנִי, אִזּוֹ הַתְּפָאֲרֶת יִשְׁפִּיעַ בִּיְסוּד. לְפִיכָךְ יִחָשֵׁב הָעֵנִי מְאֹד אֶצֶל הַחָכֵם וְיִקְרָבֵהוּ, וְכָךְ יִחָשֵׁב לְמַעַלְה הִיסוּד אֶצֶל הַתְּפָאֲרֶת וְיִתְקַשֵּׁר בּוֹ.

שְׁלִישִׁית, הַמִּתְגַּאֵה בְּתוֹרָתוֹ עַל עַמָּא דְאַרְעָא, שֶׁהוּא כָּלֵל עִם ה', גוֹרֵם שְׁהִתְפָּאֲרֶת יִתְגַּאֵה מֵעַל הַמַּלְכוּת וְלֹא יִשְׁפִּיעַ בָּהּ. אֲלֵא יִהְיֶה דַּעְתּוֹ מְעַרְבֶת עִם הַבְּרִיּוֹת, וְכָל עִם הַיְשׁוּב חֲשׁוּבִים לְפָנָיו, מִפְּנֵי שֶׁהֵם לְמַטָּה בְּסוּד הָאָרֶץ. וְחֵס וְחִלְיָה אִם קוֹרָא אוֹתָם "חֲמוּרִים" מוֹרִידֵם אֶל הַקְּלָפוֹת, לְכָךְ לֹא יִזְכֶּה לְבֵן שִׁיְהִי בּוֹ אֹר תוֹרָה, כְּדֹאִיתָא בְּגִמְרָא [נִדְרִים פ.א.]. אֲלֵא יִתְנַהֵג עִמָּהֶם בְּנִחַת עַל פִּי דִרְכָם, כְּעֵין הַתְּפָאֲרֶת שֶׁהוּא מִשְׁפִּיעַ לְמַלְכוּת וּמִנְהִיגָה כְּפִי עֲנִיּוֹת דַּעְתָּהּ, כִּי "דַּעְתָּן שֶׁל נָשִׁים קְלוֹת" [קְדוּשִׁין פ.]. וּבְכָלֵל זֶה שְׁלֹא יִתְגַּאֵה עַל כָּל חֲלוּשֵׁי הַדַּעַת, שֶׁהֵם בְּכָלֵל "עֶפְרָא הָאָרֶץ". וּמִפְּנֵי זֶה הַקְּדָמוֹנִים לֹא הָיוּ מִתְגַּאֲרִים בְּתוֹרָה, כְּעוֹבְדֵי דָרְב הַמְּנוּנָא בְּפִרְשֵׁת בְּרֵאשִׁית [הַקְּדָמָה הַזֹּהָר ז', ר] וְכְּעוֹבְדֵי דָרְב חֲגָאִי [זוהר שלח קנ"ח, א'], וּבִתְקוּנִים [סוֹף תִּיקוּן כ"ו] "הֵהוּא סָבָא דְבָעִי לְנוֹשָׁקָא לָהּ פֶּרַח", שְׁלֹא הָיָה רוֹצֵה לְהִתְגַּאֲוֹת בְּדַבְּרֵי תוֹרָה.

à R. Simeon ben Eleazar déguisé en mendiant hideux, méprisable et dégoûtant, de façon à le piéger. Se sentant supérieur au mendiant, il l'insulta et dur repoussé ouvertement pour cette faute. Car celui qui s'élève fièrement au-dessus du pauvre pousse la Beauté à s'élever au-dessus de la Fondation et à faillir à y déverser de son flot. Mais si le sage est plein d'égard pour le pauvre, alors la Beauté déversera son flot dans la Fondation. Ainsi, le pauvre devrait être grandement estimé par le sage et il devrait les reconforter. Et ainsi sera-t-il dans les Mondes Supérieurs ; la Fondation, elle aussi, sera hautement estimée par la Beauté et liée à elle.

Troisièmement, celui qui s'élève fièrement par la vertu de sa Torah par-dessus l'ignorant, c'est-à-dire le peuple du Seigneur dans son entièreté, pousse la Beauté à s'élever au-dessus de la Souveraineté et de faillir à y déverser son flot. Mais il devrait être agréablement disposé envers toutes les créatures, et tous les peuples civilisés devraient être significatifs à ces yeux car ce sont ceux en dessous, selon le secret de la terre. Et, s'il les appelle ânes, il les amène vers les Coques, en résultante de quoi il ne méritera pas un fils dans lequel il y a la lumière de la Torah, ainsi qu'il est dit dans le Gemara. Mais il devrait se conduire agréablement envers eux selon leur coutume, en analogie avec la Beauté, qui déverse son flot dans la Souveraineté et La contrôle, selon la pauvreté de Son esprit, car l'esprit de la femme est lumière. Il est inclus dans cela qu'il ne devrait pas s'exalter fièrement au-dessus de ceux dont l'esprit est faible, car ils sont inclus dans la poussière de la terre. À cause de cela, les professeurs antérieurs ne se sont jamais exaltés dans leur apprentissage, ainsi qu'il peut être vu dans l'incident de R. Hamnuna dans la première section de la [Genèse](#), et de R. Hagai, et l'incident relaté dans le Tikkunim à propos du vieil homme qui a fui lorsqu'ils voulurent l'embrasser, car il ne voulait pas prendre orgueil de son apprentissage.

עוֹד יְהִי רָגִיל בְּהִיּוּתוֹ נוֹשֵׂא וְנוֹתֵן בְּדַבְרֵי תוֹרָה לְכַוֵּן אֶל תְּקוּנֵי שְׂכִינָה, לְתַקְנָהּ וּלְקַשְׁטָהּ אֶל הַתְּפָאֶרֶת, דִּהְיֵנוּ הִלְכָה אֶל הָאֱמֶת. וְזֶהוּ "מַחְלֶקֶת לְשֵׁם שָׁמַיִם", דִּהְיֵנוּ חֶסֶד וּגְבוּרָה לָבֵא אֶל הַתְּפָאֶרֶת שְׁוִים לְהַסְכִּים עִמּוֹ. וְכָל מַחְלֶקֶת שְׂיִצֵּא מִן הַשּׁוּרָה הַזֹּאת יִבְדֹּל מִמֶּנּוּ, כִּי לֹא יִרְצֶה הַתְּפָאֶרֶת לְהִתְאַחֵז בַּחוּץ אֲפֹלוּ שִׁיְהִי בְּדַבְרֵי תוֹרָה, אִם הוּא לְקַנְטֵר סוּפָה גִּיהֲנָם, חֵס וְחִלָּה. וְאִין לָךְ מַחְלֶקֶת שְׁלֹא יִפְגֹּם הַתְּפָאֶרֶת, אֲלֹא מַחְלֶקֶת הַתּוֹרָה לְשֵׁם שָׁמַיִם, שֶׁכָּל נְתִיבוּתֶיהָ שְׁלוֹם וְאַהֲבָה בְּסוּפָה. וְאִם יִכּוֹן לְהִנָּאוֹת מִדַּבְרֵי תוֹרָה, פּוֹגֵם בַּמִּדָּה הַזֹּאת שֶׁהִיא קֹדֶשׁ, וּמוֹצִיָּאָה אֶל דַּבְרֵי חֵל, וְכֹאֲשֶׁר יַעֲסֹק בַּתּוֹרָה לְהִנָּאוֹת גְּבוּהָ אֲשֶׁרִי חֲלָקוּ. וְעַקֵּר הַכֹּל הוּא, לְצַרֵּף דַּעְתּוֹ בְּמַבְחָן הַמַּחְשָׁבָה וּלְפַשְׁטָא בְּעֶצְמוֹ דֶּרֶךְ מִשָּׂא וּמִתֵּן, אִם יִמָּצֵא שְׂמֵן עֲרוֹת דְּבַר יַחֲזִיר בּוֹ, וּלְעוֹלָם יוֹדָה עַל הָאֱמֶת, כְּדִי שִׁימָצֵא שֵׁם הַתְּפָאֶרֶת מִדַּת אֱמֶת.

פֶּרֶק שְׁמִינִי

הַיָּאֵד יִרְגִיל הָאָדָם עֲצָמוּ בְּמִדּוֹת נֶצַח, הוֹד, יָסוֹד.

וְאוֹלָם בְּתִקּוּנֵי הַנֶּצַח וְהַהוֹד קִצָּתָם מִשְׁתַּפִּיִּים לְשִׁנְיָהֶם וְקִצָּתָם מִיַּחֲדִים כָּל אֶחָד לְעַצְמוֹ.

Il devrait s'accoutumer, lorsqu'il débat des mots de la Torah, à avoir l'intention de parer la Shekinah, de la parer et de la décorer pour la Beauté, et c'est le sens de Halakhah pour la Vérité. Et ceci est le sens d'un débat pour le salut du Ciel, à savoir entre la Bonté-Aimante et la Puissance pour résulter dans la Beauté (Ciel), pour convenir que l'Halakhah est en accord avec Son commandement. Et l'homme qui ne désire pas se saisir de ce qui est extérieur (même si cela est dans les mots de la Torah) devrait se tenir à l'écart de chaque débat qui va au-delà de cette mesure de la Beauté, si cela est contestataire et la fin est l'Enfer. La seule querelle qui ne provoque pas de défaut dans la Beauté est le débat de la Torah pour le salut du Ciel, car tous ses chemins sont paix, et il y l'amour à la fin.

Et celui qui arrache des bénéfices des mots de la Torah provoque un défaut dans cette qualité. Car il est tenu, et il l'utilise pour des choses séculaires. Mais heureux est son lot s'il étudie la Torah pour le bénéfice du Plus Haut.

La chose la plus importante de toutes est de purifier son esprit par le test de la pensée et de l'examiner au cours d'un débat, de sorte que la moindre trace de chose honteuse soit trouvée et rejetée. Et on devrait toujours admettre la vérité de façon à ce que la Beauté, la qualité de la vérité, soit trouvée là.

וְהִנֵּה, ראשונה, צריך לסַיֵעַ לומדי התורה ולהחזיקם, אם בממונו או במעשהו, ולהזמין להם צרכי שמוש והזמנת מזון והפקת כל רצונם, שלא יתבטלו מדברי תורה. ולהזהר שלא לגנות תלמודם, שלא יתרפו מעסק התורה, אלא לכבדם ולהלל מעשיהם הטובים, כדי שיתחזקו בעבודה. ולהזמין להם ספרים צריך עסקם ובית מדרש, וכל כיוצא שהוא חזוק וסעד לעוסקי התורה. הכל תלוי בשתי מדות הללו, כל אחד כפי לחו, המעט הוא אם רב. סוף דבר, כל מה שירבה בזה לכבד התורה ולהחזיקה בדבור בגופו ובממונו ולעורר לב הבריות אל התורה שיתחזקו בה, הכל נשרש בשתי ספירות אלו, מפני שהם נקראים "מחזיקים בה ותומכיה".

Chapitre VIII : Comment acquérir l'Endurance ?

Comment un homme devrait-il s'entraîner pour acquérir les qualités d'Endurance, de Majesté et de Fondation ? Selon le Tikkunim de l'Endurance et de la Majesté, certaines des qualités s'appliquent ensemble aux deux, d'autres distinctivement à chacun.

Vois, avant tout, il est nécessaire d'aider les étudiants de la Torah et les supporter, par de l'argent ou des actes, en leur fournissant les choses qu'ils requièrent pour leur travail, préparer leur nourriture, et combler tous leurs désirs, de sorte qu'ils ne cessent l'étude de la Torah. Il devrait prendre garde à ne pas interrompre leur apprentissage de façon à ce qu'ils ne s'affaiblissent pas dans leur étude de la Torah, mais devrait les honorer et vénérer leurs actes bons, afin de les encourager dans leur travail. Et il devrait leur procurer des livres avec lesquels travailler et une maison d'étude. Toute aide et support de ce genre à ceux qui étudient la Torah dépend de ces qualités ; chaque personne devrait faire son possible, que ce soit peu ou beaucoup. En bref, quoi qu'il fasse pour honorer la Torah et la renforcer par le langage, qui par ses actions corporelles et avec son opulence, et par l'éveil du cœur des gens à la Torah, afin qu'ils s'engagent dans son étude, tout ceci fermement tenu et enraciné dans ces deux séphiroth connus comme 'ceux qui ont de l'influence sur elle' et 'qui tiennent son jeûne.'

עוֹד צָרִיךְ הָעוֹסֵק בַּתּוֹרָה, שְׁיִלְמַד מִכָּל אָדָם, כְּדֹכְתִּיב [תהילים קי"ט, צ"ט]
"מִכָּל מְלַמְּדֵי הַשְּׂכֵלֶתִי", כִּי אֵין הַתּוֹרָה מִשְׁתַּלְמֶת אֶצֶל רַב אֶחָד. וְכִיּוֹן שֶׁהוּא
נֶעֱשֶׂה תַלְמִיד לְכָל, זֹכֶה לְהִיּוֹת מְרַכָּבָה אֶל נֶצַח וְהוּד לְמוֹדֵי ה', וְהַמְשָׁפִיעַ
אֵלָיו תּוֹרָה הוּא בְּמַדְרַגַּת תַּפְאֲרַת, וְהָרִי בְּהִיּוֹתוֹ יוֹשֵׁב וְלוֹמֵד זֹכֶה אֶל
הַתַּפְאֲרַת שִׁישְׁפִיעַ בְּנֶצַח וְהוּד וְהוּא בְּמַדְרַגָּתָם מִמֶּשׁ. וְהִנֵּה, בְּהִיּוֹתוֹ לוֹמֵד
מִקְרָא שֶׁהוּא מִן הַיָּמִין, יֵשׁ לוֹ יַחַס פְּרָטִי אֶל הַנֶּצַח, וּבְהִיּוֹתוֹ לוֹמֵד מִשְׁנָה,
שֶׁהוּא מִן הַשְּׂמָאל, יֵשׁ לוֹ יַחַס פְּרָטִי אֶל הַהוּד, וְהַגְּמָרָא הַכְּלוּלָה בְּכָל,
שֶׁמְבִיָּאָה רְאִיָּה לְדִינֵי הַמִּשְׁנָה מִן הַכְּתוּב הָרִי זֶה תִּקּוֹן לְשִׁנְיָהֶם יַחַד.

וְאוֹלָם, הֵיאֵךְ יִרְגִיל הָאָדָם עֲצָמוֹ בְּמַדַּת הַיְסוּד, צָרִיךְ הָאָדָם לְהִזְהָר מְאֹד
מִהַדְּבוּר הַמְּבִיא לִידֵי הִרְהוּר, כְּדִי שֶׁלֹּא יָבֹא לִידֵי קָרִי. אֵין צָרִיךְ לוֹמֵר שֶׁלֹּא
יְדַבֵּר נִבְלָה, אֲלֵא אֶפְלוּ דְּבוּר טְהוֹר הַמְּבִיא לִידֵי הִרְהוּר רְאוּי לְהִשְׁמֵר מִמֶּנּוּ.
וְהֵכִי דִּיק לְשָׁנָא דְקָרָא [קהלת ה', ה'] "אֵל תִּתֵּן אֶת פִּיךָ לַחֲטִיָּא אֶת בִּשְׂרָךְ",
הַזִּהִיר שֶׁלֹּא יִתֵּן פִּי בְּדְבוּר שֶׁמְבִיא לְהַחֲטִיא בִּשְׂרָךְ קֹדֶשׁ אוֹת בְּרִית בְּקָרִי,
וּכְתִיב [שם] "לִמָּה יִקְצֹף הָאֱלֹהִים וְגו'", וְאִם הוּא נִבְלָה הִפָּה, מֵאֵי
"לַחֲטִיָּא", הָרִי הוּא בְּעֲצָמוֹ חֲטָא, אֲלֵא אֶפְלוּ שֶׁהַדְּבוּר לֹא יִהְיֶה חֲטָא, אֲלֵא
דְּבוּר טְהוֹר, אִם מְבִיא לִידֵי הִרְהוּר צָרִיךְ לְהִזְהָר מִמֶּנּוּ, וְלִזְהָר אֲמֵר "לַחֲטִיָּא
אֶת בִּשְׂרָךְ לִמָּה יִקְצֹף", יִרְצֶה, אַחֵר שֶׁהַמְּחִטִּיא יִקְצֹף עַל אוֹתוֹ קוֹל אֶפְלוּ
שִׁיָּהִי מִתֵּר, כִּי עַל יְדֵי פְעֻלָּה רָעָה הַנִּמְשָׁכֶת מִמֶּנּוּ חֲזוֹר הַקּוֹל וְהַדְּבוּר רָע.

כָּל כֶּךָ צָרִיךְ זְהִירוֹת לְאוֹת בְּרִית שְׁלֵא לְהִרְהֹר וְלֹא יִשְׁחִית.

וְעוֹד צָרִיךְ לְזַהֵר, שֶׁהִיסוּד הוּא אוֹת בְּרִית הַקִּשְׁת, וְהַקִּשְׁת אֵינָה דְרוּכָה לְמַעַלָּה אֶלָּא לְשִׁלַּח חֲצִים לְמִדַּת הַמַּלְכוּת, שֶׁהִיא מַטְרָה לַחֵץ, שׁוֹמְרֵת הַטָּפָה הַיּוֹרָה כַּחֵץ לַעֲשׂוֹת עֲנָף וְלִשְׂאֵת פָּרִי. וְכֵשֶׁם שֶׁמַּעוֹלָם לֹא יִדְרֹךְ הַקִּשְׁת הָעֲלִיוֹן אֶלָּא לְנִכְח הַמַּטְרָה הַנִּזְכָּרָת, כֶּךָ הָאָדָם לֹא יִדְרֹךְ הַקִּשְׁת, וְלֹא יִקְשֶׁה עֲצָמוּ בְּשׁוּם צַד, אֶלָּא לְנִכְח הַמַּטְרָה הָרְאוּיָה, שֶׁהִיא אֲשֶׁתוֹ, בְּטַהֲרָתָהּ, שֶׁהוּא עֵת הַזְּוֹג, וְלֹא יוֹתֵר מִזֶּה, שִׁיפְגֹם בַּמַּדָּה הַזֹּאת, חֵס וְחִלְיָה. וּמֵאֵד מְאֹד צָרִיךְ זְהִירוֹת, וְעַקֵּר הַשְׁמִירָה בְּהִיוֹתוֹ שׁוֹמֵר עֲצָמוֹ מִן הַהִרְהוּר.

De plus, celui qui étudie la Torah doit être préparé à apprendre de tous les hommes, ainsi qu'il est écrit : 'De tous mes professeurs, j'ai reçu la compréhension.' Car la Torah ne peut être étudiée correctement d'un seul professeur. Étant devenu l'élève de tous, il a le mérite de devenir un chariot pour l'Endurance et la Majesté, ceux-ci enseignés par le Seigneur, et celui qui lui enseigne la Torah est dans le degré de la Beauté. De sorte que lorsqu'il s'assied pour étudier, il mérite que la Beauté coule dans l'Endurance et la Majesté et dès lors, il est effectivement dans leur degré. Maintenant, vois, lorsqu'il étudie la Bible, qui est de la Droite, il a une association spéciale avec l'Endurance. Et lorsqu'il étudie la Mishnah, qui est de la Gauche, il a une association spéciale avec la Majesté. Et Gemara inclut tout, car cela apporte la preuve des lois de la Mishnah de la Bible, de sorte que cela est un [Tikkun](#) pour les deux.

Cependant, comment un homme pourrait-il s'entraîner à acquérir la qualité de Fondation ? Un homme doit être sur ses gardes contre le genre de discours qui amène à songer au péché, de sorte qu'il ne puisse être visité par une émission séminale. Inutile de préciser qu'il ne devrait pas prononcer d'obscénités, mais il devrait également prendre garde à ne pas exprimer de mots propres s'ils donnent naissance à des pensées sexuelles. Et ceci est contenu dans l'examen consciencieux du verset : 'Ne souffre pas que ta bouche apporte ta chair à la culpabilité', à savoir, prends soin à ne point souffrir que ta bouche donne discours pouvant apporter le péché à la chair sainte, le signe de l'engagement, par des émissions séminales. Ainsi qu'il est écrit : 'Pourquoi Dieu devrait être courroucé...' Maintenant, si l'obscénité est signifiée, quel est le sens de :

‘amener au péché’, voyant que ceci est lui-même ‘culpabilité’ ? Mais le sens est que même s’il n’y a pas de péché dans le mot en lui-même, puisqu’il est propre, il doit prendre garde s’il est capable d’amener des pensées sexuelles. Voilà pourquoi il dit : ‘Apporter ta chair à la culpabilité... Pourquoi Dieu devrait être courroucé ?’. Il signifie que lorsque le péché en résulte, Il sera courroucé que par ce discours, cette pensée soit tolérée; car la voix et le discours se tournent vers le mal lorsque l’acte en résulte. Ceci est l’étendue du soin qui doit être pris par considération du signe de l’engagement, qu’il ne devrait pas avoir d’imagerie sexuelle et ainsi détruire.

Davantage de soin est nécessaire, car la Fondation est le signe de l’engagement de l’arc , et l’Arc du Monde Supérieur est seulement étendu de façon à tirer des flèches dans la qualité de Souveraineté, qui est ‘la cible pour flèches’, préservant la goutte qui jaillit telle une flèche pour enfanter les branches et porter fruit. Maintenant, tout comme l’Arc Supernel n’est jamais tendu sauf vers sa cible, alors, également, l’homme ne doit pas étendre son arc et se permettre une érection sous quelque circonstance que ce soit, sauf pour la fin adéquate, c’est-à-dire, pour sa femme lorsqu’elle est propre, ce qui est le temps de l’union. Et pas plus que cela, car cela cause un défaut dans cette qualité. Un soin excessivement grand doit être pris et la précaution principale est de se garder d’imagerie sexuelle.

פֶּרֶק תְּשִׁיעִי

הַיָּאֵךְ יִרְגִּיל הָאָדָם עֲצָמוּ בְּמִדַּת הַמַּלְכוּת.

רִאשׁוֹנָה לְכָל, שְׁלֹא יִתְגַּאֵה לְבוּ בְּכָל אֲשֶׁר לוֹ, וַיֵּשִׁים עֲצָמוּ תְּמִיד כְּעֹנִי וַיַּעֲמִיד עֲצָמוּ לִפְנֵי קוֹנוֹ כְּדֹל שׁוֹאֵל וּמִתְחַנֵּן. וְלִהְרַגִּיל עֲצָמוּ בְּמִדָּה זֹ, אֶפְלוּ שִׁיְהִיָּה עֲשִׂיר, יַחֲשֹׁב שָׂאִין דְּבִק עֲמוּ מִכָּל אֲשֶׁר לוֹ מְאוּמָה, וְהוּא נֶעְזֵב צְרִיךְ לִרְחֵמֵי הַבּוֹרָא תְּמִיד, שָׂאִין לוֹ כָּל דְּבָר אֵלָא הַלָּחֵם אֲשֶׁר יֹאכֵל. וַיִּכְנִיעַ לְבָבוּ וַיַּעֲנֶה עֲצָמוּ, וּמָה גַם בָּעֵת תְּפִלוֹתָיו, שֶׁזֶּה סִגְלָה נִפְלְאָה. וְלִהְפֹּךְ מִזֶּה נֶאֱמַר [דברים ח', י"ד] "וְרָם לְבָבְךָ וְשָׁכַחְתָּ", שֶׁשָּׁכַחְהָ הַחֲצִיצוֹנִית מִצִּוְיָהּ שֶׁם וְדוֹד הַתְּנַהֵג בְּמִדָּה זֹ הַרְבֵּה, שְׁאֵמֶר [תהילים כ"ה, ט"ז] "כִּי יַחֲדִיד וְעֹנִי אָנִי". שֶׁהָרִי כָּל אֲנָשִׁי בִּיתוֹ כָּל אֶחָד וְאֶחָד צְרִיךְ לְהַעֲזִיר לְעֲצָמוּ, מָה כָּלָם אֵלָיו. אֶפְלוּ אֲשֶׁתוֹ וּבָנָיו מָה יוֹעִילוּהוּ בְּהִיוֹתוֹ נִשְׁפָּט לִפְנֵי הַבּוֹרָא, אוּ בָּעֵת סְלוּק נִשְׁמָתוֹ, כָּלוּם יְלוּוֹהוּ אֵלָא עַד קִבְרוֹ, מָה הֵם לוֹ בָּעֵת דִּינָיו מִפְּתַח הַקֶּבֶר וְאֵילָךְ. לְפִיכָךְ יִשְׁפִּיל וַיִּתְקַן עֲצָמוּ בְּסוֹד הַמִּדָּה הַזֹּאת.

Chapitre IX : Comment acquérir la Souveraineté ?

Comment un homme pourrait s'entraîner à avoir la qualité de Souveraineté ? Premièrement et avant toute chose, il ne doit pas être fier dans son cœur en raison de tout ce qui est sien, mais il devrait constamment se comporter comme un mendiant, se tenant devant son Créateur comme un pauvre homme suppliant et offrant supplique. Même s'il est riche, il peut s'entraîner à agir de cette façon en considérant qu'aucune de ses possessions ne lui sont attachées, et qu'il est pardonné de requérir les pitiés du Ciel à chaque instant, car tout ce qu'il possède est le pain qu'il mange, et il devrait humilier son cœur et s'affliger. Tout particulièrement en temps de prière, car ceci est une aide merveilleuse. De l'opposé, il est dit : « Alors ton cœur sera soulevé, et tu oublieras ». Car l'oubli appartenant à Ceux Extérieurs se trouve là. David se comporta en grande mesure de cette façon lorsqu'il dit : « Car je suis solitaire et affligé ». Car tous les gens de sa maisonnée doivent eux-mêmes réfléchir. Que sont-ils pour lui ? Même sa femme et ses enfants, que peuvent-ils faire pour lui lorsqu'il est jugé devant le Créateur ou quand son âme s'en va ? Peuvent-ils l'accompagner au-delà de la tombe ? De quel utilité lui sont-il de l'entrée de la tombe et plus loin ? Il devrait donc s'humilier et se perfectionner selon le secret de cette qualité.

עוֹד שְׁנִיָּה פִּרְשׁוּ בְּסֵפֶר הַזֶּהר [ויקהל קצ"ח, ב'] וְהִיא חֲשׂוּבָה מְאֹד. יִגְלֶה מִמָּקוֹם לְמָקוֹם לְשֵׁם שְׁמִיָּם, וּבְזֶה יַעֲשֶׂה מְרַכְבָּה אֶל הַשְּׂכִינָה הַגּוֹלָה, וַיִּדְמָה עֲצָמוֹ, "הֲרִי אֲנִי גְלִיתִי וְהֲרִי כָּלִי תִשְׁמִישִׁי עִמִּי, מִה יַעֲשֶׂה כְּבוֹד גְּבוּהַ שְׁגֻלָּתָה שְׂכִינָה וְכָלֶיהָ אֵינָם עִמָּה, שֶׁחִסְרוּ בְּסִבַּת הַגְּלוּת". וְלִזֶּה יִמְעֹט בְּכָלִיו בְּכָל יְכָלָתוֹ, כְּדֹכְתִּיב [יחזקאל י"ב, ג'] "כָּלִי גּוֹלָה עָשִׂי לָךְ". וַיִּכְנִיעַ לָבָּו בַּגּוֹלָה וַיִּתְקַשֵּׁר בַּתּוֹרָה, וְאִזּוֹ שְׂכִינָה עִמּוֹ, וַיַּעֲשֶׂה לְעֲצָמוֹ גְּרוּשִׁין וַיִּתְגַּרֵּשׁ מִבֵּית מְנוּחָתוֹ תָּמִיד, כְּדֶרֶךְ שֶׁהָיוּ מִתְגַּרְשִׁים רַבִּי שְׁמַעוֹן וְחִבְרִיו וְעוֹסְקִים בַּתּוֹרָה. וַיִּמָּה גַּם אִם יִכְתֹּת רִגְלָיו מִמָּקוֹם לְמָקוֹם בְּלִי סוֹס וְרֶכֶב, עָלָיו נֶאֱמַר [תהילים קמ"ו, ה'] "שִׁבְרוּ עַל ה' אֱלֹהֵינוּ", וּפִרְשׁוּ בּוֹ [זוהר ויקהל קצ"ח, א'] לְשׁוֹן "שִׁבְר", שֶׁהוּא מְשִׁבֵּר גּוּפוֹ לְכְבוֹד גְּבוּהַ.

עוֹד מִמִּדַּת הַמַּלְכוּת, מִדָּה חֲשׂוּבָה מְאֹד מִשְׁאֵר הָעֲבוּדָה כְּלָה, וְהִיא, לִירְאָה אֶת ה' הַנִּכְבָּד וְהַנּוֹרָא. וְהִנֵּה הִירְאָה מְסֻכָּנָת מְאֹד לַפֶּגֶם וְלַהֲכַנֵּס בָּהּ הַחִיצוֹנִים. שֶׁהֲרִי אִם הוּא יֵרָא מִן הַיְסוּרִים אוֹמֵן הַמִּיתָה אוֹ מִגִּיהֶנָּם הֲרִי זֹו יִרְאָת הַחִיצוֹנִים, שֶׁכָּל פְּעֻלוֹת אֱלֹו מִן הַחִיצוֹנִים. אֲמָנָם הִירְאָה הָעֲקָרִית, לִירְאָה אֶת ה'. וְהוּא שֶׁיִּחַשֵּׁב בְּשִׁלְשָׁה דְבָרִים, הָא', לִהְיוֹת גְּדֻלָּתוֹ שֶׁל יוֹצֵר הַכָּל עַל כָּל נִמְצָא. וְהֲרִי הָאֲדָם יֵרָא מִן הָאֲרִי, מִן הַדֵּב, מִן הָאֲנָס, מִן הָאֵשׁ, מִן הַמַּפְלָת, וְאֱלֹו הֵם שְׁלֹוּחִים קִטְנִים, וְלִמָּה לֹא יֵרָא מִן הַמַּלְךְ הַגָּדוֹל וְיִהְיֶה פְּחָדוֹ עַל פָּנָיו מִגְדֻלָּתוֹ וַיֹּאמֶר, "הִיאֲךָ יַחֲטֵא הָאֲדָם הַנִּבְזָה לְאֲדוֹן רַב כְּזֶה,

וְהָרִי אֱלוֹ הָיָה דָב, יֹאכְלֶהוּ, וְאֱלוֹ הַקֶּבֶ"ה סוֹבֵל עֲלֵבוֹן, מִפְּנֵי זֶה לֹא יִירָא מִפְּחָדוֹ וּגְדֻלָּתוֹ?". הִב', כֹּאֲשֶׁר יִדְמָה הַשְׁגָּחַתוֹ תָּמִיד, שֶׁהוּא צוֹפֶה וּמַבִּיט בּוֹ, וְהָרִי הָעֶבֶד יֵרָא מֵרַבּוֹ תָּמִיד בְּהִיּוּתוֹ לִפְנֵי, וְהָאָדָם תָּמִיד לִפְנֵי הַבוֹרָא וְעֵינָיו פְּקוּחָה עַל כָּל דְּרָכָיו, יִירָא וַיִּפְחַד הֵיאָךְ יֵהָא מִבְּטָל מִצּוֹתָיו. הִג', הִיּוּתוֹ שֶׁרֶשׁ כָּל הַנְּשָׁמוֹת, וְכֻלָּן מְשֻׁרְשׁוֹת בְּסִפְּירוֹתָיו, וְהַחוּטָא פּוֹגֵם הֵיכְלוֹ, וְלָמָּה לֹא יִירָא הֵיאָךְ יֵהָיָה הֵיכַל הַמֶּלֶךְ מְלַכְלָךְ מִמַּעֲשָׂיו הָרָעִים. הִד', יִרְאֶה שֶׁפָּגַם מַעֲשָׂיו הֵם דּוֹחִים שְׂכִינָה מִלְּמַעְלָה, וַיִּירָא הֵיאָךְ יִגְרַם הָרָעָה הַגְּדוֹלָה הַזֹּאת לְהַפְרִיד חֶשֶׁק הַמֶּלֶךְ מִן הַמַּלְכָּה. וְהִירְאֶה שֶׁהִיא כְּיוֹצֵא בָּזָה, הִיא יִרְאֶה הַמִּישֻׁרֶת הָאָדָם אֶל תִּקּוֹן הַמַּדָּה הַזֹּאת, וְהוּא דִּבֶּק בָּהּ.

עוֹד זְהִירוֹת הַרְבֵּה צָרִיךְ לִקַּח הָאָדָם לַעֲצֹמוֹ, לַעֲשׂוֹת שִׁתְּהִיָּה שְׂכִינָה דְּבִקָּה עִמּוֹ וְלֹא תִפְרֹד מִמֶּנּוּ. וְהִנֵּה, הָאָדָם בְּעוֹד שֶׁלֹּא נָשָׂא אִשָּׁה, פָּשִׁיטָא שְׂאִין עִמּוֹ שְׂכִינָה כָּלָל, כִּי עֶקֶר שְׂכִינָה לָאָדָם מִצַּד הַנִּקְבָּה, וְאָדָם עוֹמֵד בֵּין שְׁתֵּי הַנִּקְבּוֹת, נִקְבָּה תַּחְתּוֹנָה גִּשְׁמִית, שֶׁהִיא נוֹטֶלֶת מִמֶּנּוּ שְׂאֵר כָּסוֹת וְעוֹנָה, וְהַשְׂכִּינָה הָעוֹמֶדֶת עָלָיו לְבָרְכוֹ בְּכֻלָּם שִׁיתָן וַיִּחְזֹר וַיִּתֵּן לְאַשְׁתּוֹ בְּרִיתוֹ, כְּעֵנִין הַתִּפְאָרֶת שֶׁהוּא עוֹמֵד בֵּין שְׁתֵּי הַנִּקְבּוֹת, אִמָּא עֲלָאָה, לְהַשְׁפִּיעַ לוֹ כָּל הַצָּרָה, וְאִמָּא תַתָּאָה, לְקַבֵּל מִמֶּנּוּ שְׂאֵר כָּסוֹת וְעוֹנָה, חֲסֵד דִּין וְרַחֲמִים, וְלֹא תִבָּא אֱלֹיוֹ שְׂכִינָה אִם לֹא יִדְמָה אֶל מְצִיאוֹת הָעֲלִיוֹן.

Une deuxième méthode est expliquée dans le Zohar et est très importante. Il devrait s'exiler d'endroit en endroit pour le salut du Ciel, et de cette façon, il deviendra un chariot pour la Shekinah exilée. Il devrait imaginer : 'Vois ! Je suis allée en exil, mais, vois, mes ustensiles vont avec moi. Que pourrait être avec l'honneur du Plus Haut voyant que la Shekinah est en exil sans Ses ustensiles absents suite à l'Exil ?' À cause de cela, il devrait être satisfait d'aussi peu que possible, comme il est écrit 'Apprête tes choses pour l'exile' et il devrait humilier son cœur en exil, et se lier à la Torah et ensuite, la Shekinah sera avec lui. Et il devrait exécuter le divorce, faisant constamment divorce de lui-même et de sa maison reposante, à la façon de R. Simeon et sa compagnie, qui divorcèrent de l'étude de la Torah. Et combien mieux s'il blesse ses pieds pendant son errance d'endroit en endroit, sans cheval ou chariot. Le concernant, il est dit : 'Son espoir [sibhro] est avec le Seigneur son Dieu.' qu'ils expliquèrent de l'expression shebher [briser], car il brise son corps au service du Plus Haut.

Une autre excellente qualité de Souveraineté venant de la porte du divin service dans son entièreté, est de craindre le Seigneur, l'honoré et l'affreux. Maintenant, vois, la peur est très dangereuse pour créer un défaut et pour permettre à Ceux Extérieurs d'entrer, car il est effrayé par la souffrance ou la mort ou l'Enfer, vois, ceci est la peur de Ceux Extérieurs ; car toutes ces

choses viennent de Ceux Extérieurs. Cependant, la peur principale est la peur du Seigneur, qui est accomplie en considérant trois choses : la première est que la grandeur du Créateur est au dessus de toutes choses existantes. Maintenant, l'homme a peur du lion, de l'ours, du voleur, du feu et de la maçonnerie défailante, pourtant ce ne sont que de malingres délégués. Pourquoi donc ne devrait-il craindre le Grand Roi ? Et sa peur devrait être constamment sur sa face à cause de Sa grandeur. Et il devrait dire : « Comment l'homme méprisable ose pécher devant un Seigneur si grand ? ». Vois, si cela était un lion, cela le dévorerait, mais simplement parce que le Saint, Béni soit-il, est patient, est-ce une raison pour ne pas Le craindre ? Deuxièmement, il devrait considérer la constance de la Providence, qu'Il regarde, et le fixe.

Maintenant, un esclave est effrayé en présence de son maître, et l'homme est toujours en présence de son Créateur. Des yeux complets sont ouverts à toutes ses voies. Il devrait être effrayé et terrifié d'ignorer Ses commandes. Troisièmement, Il est la racine de toutes les âmes, et tout ce qui est enraciné dans Ses Sephiroth. Et puisque le péché fait un défaut dans Son Palais, comment ne pourrait-il pas être effrayé de souiller, de ses actes mauvais, le Palais du Roi ? Quatrièmement, il devrait observer que le défaut dans ses actes repousse la Shekinah de l'en haut. Il devrait craindre de causer ce grand mal, qui est de séparer l'amour du Roi de la Reine . Ce genre de peur est ce qui place l'homme sur le droit chemin, vers la perfection de ses qualités, et par ce moyen il pénètre jusqu'à celle-ci.

De plus, un homme doit veiller à se comporter de façon à ce que la Shekinah pénètre jusqu'à lui et ne parte jamais. Maintenant, il est évident que la Shekinah ne peut être avec un célibataire, puisque la Shekinah est principalement du féminin . L'homme se tient entre les deux femelles, la femelle physique en dessous de lui, qui reçoit nourriture, ornement, et droits conjugaux de lui, et la Shekinah, qui se tient au dessus de lui et le bénit de ce

וְהִנֵּה, לַפְעָמִים הָאָדָם פּוֹרֵשׁ מֵאֲשֶׁתּוֹ לְאַחַת מִשְׁלֹשׁ סְבוֹת.

הא', להיותה נדה,

הב', שהוא עוסק בתורה ובודל ממנה כל ימי החל,

הג', שהוא הולך בדרך ושומר עצמו מן החטא.

וּבְזִמְנֵים אֵלּוּ הַשְּׂכִינָה דְּבִקָּה וּקְשׁוּרָה עִמּוֹ, וְאִינָה מִנַּחַת אוֹתוֹ כְּדֵי שֶׁלֹּא יִהְיֶה נֶעֱזָב וְנִפְרָד, אֲלֵא לְעוֹלָם אָדָם שְׁלָם זָכָר וּנְקֵבָה, וְהָרִי שְׂכִינָה מְזֻדְגָּת לוֹ, צָרִיךְ אָדָם לִזְהַר שֶׁלֹּא תִפָּרֵד שְׂכִינָה מִמֶּנּוּ בְּהִיּוֹתוֹ יוֹצֵא לְדֶרֶךְ, וְיִהְיֶה זָרִיז וְנִשְׁכָּר לְהִתְפַּלֵּל תְּפִלַּת הַדֶּרֶךְ וּלְאַחֲזוֹ בַּתּוֹרָה, שֶׁבִסְבָּה זֹ, שְׂכִינָה, שֶׁהִיא שְׁמִירַת הַדֶּרֶךְ, עוֹמֶדֶת לוֹ תָּמִיד, בְּהִיּוֹתוֹ זֹהִיר מִן הַחֲטָא וְעוֹסֵק בַּתּוֹרָה. וְכֵן בְּהִיּוֹת אֲשֶׁתּוֹ נִדָּה, שְׂכִינָה עוֹמֶדֶת לוֹ כְּשֶׁשׁוֹמֵר הַנִּדָּה כְּרֹאוּי. אַחֵר כֶּךָ, בְּלֵיל טְהֻרָתָהּ, אוֹ בְּלֵיל שַׁבָּת, אוֹ בְּבוֹאוֹ מִן הַדֶּרֶךְ, כָּל אֶחָד מֵהֶן זְמַן בְּעִילַת מִצְוָה הִיא, וּשְׂכִינָה נִפְתַּחַת לְמַעַלָּה לְקַבֵּל נִשְׁמוֹת קְדוּשׁוֹת, גַּם אֲשֶׁתּוֹ רֹאוּי לְפָקֵד אוֹתָהּ, וּבִזָּה שְׂכִינָה תָּמִיד עִמּוֹ, כֵּן פִּרְשׁוֹ בִּזְהַר פְּרָשֶׁת בְּרֵאשִׁית [מ"ט, א].

qu'il, à son tour, donne à la femme à laquelle il est engagé. Ceci est après le motif de la Beauté, qui se tient entre les deux Femelles : la Mère Supérieure, qui déverse tout ce qui est requis, et la Mère Inférieure, qui en reçoit nourriture, ornement et droits conjugaux, à savoir amour-bonté, justice, et pitié tel que connus. Et la Shekinah ne peut venir à lui à moins qu'il ne ressemble à la Réalité Supernale.

Maintenant, un homme se sépare par moments de sa femme pour une de ces trois raisons :

1. Lorsqu'elle est dans sa période de séparation.
2. Lorsqu'il étudie la Torah et vit éloigné d'elle durant les jours de la semaine.
3. Lorsqu'il s'aventure hors de la maison et se garde du péché.

Durant ces moments, la Shekinah pénètre jusqu'à lui et lui est lié et ne le quitte pas, de sorte qu'il ne soit pas abandonné et séparé, mais toujours l'homme parfait, male et femelle. Parce que, dès lors que la Shekinah s'unit à lui, un homme devrait prendre soin à ce qu'Elle ne le quitte pas pendant qu'il voyage. Il devrait être assidu et bénéficiaire du récit de la prière des voyageurs et en se raccrochant à la Torah, car par cette vertu, la Shekinah, qui garde le chemin, se tient toujours près de lui pendant qu'il prend garde à ne point pécher et étudier la Torah. Donc, également, lorsque sa femme est dans sa période de séparation, la Shekinah reste avec lui s'il respecte correctement les lois de la séparation. Après quoi, la nuit de sa purification, ou la nuit du Shabbath, ou lorsqu'il s'en revient chez lui après son voyage, chacun de ces moments est cohabitation respectueuse. La Shekinah est

הפקידה לאשתו צריך שתהיה דוקא בזמן שהשכינה במקומה, דהינו כשהיא בין שתי זרועות. אמנם בזמן צרת הצבור שאין השכינה בין שתי זרועות, אסור, וכן פֿרשו בתקונים פֿרשת בראשית [תקון ס"ט]. הרוצה להזדוג עם בת המלך ושללא תפרד ממנו לעולם, צריך תחלה שיקשט עצמו בכל מיני קשויטים ומלבושים נאים, והם תקוני המדות הנזכרות כלם. ואחר שתקן עצמו בתקונים, יכון לקבלה עליו בהיותו עוסק בתורה ונושא על מצות בסוד כִּנִּיית הַיְחוד תמיד, ומיד היא נשאת לו ואינה פורשת ממנו. וזה בתנאי שיטהר ויקדש עצמו. ואחר שהוא טהור וקדוש, יכון לקיים לה שאר כסות ועונה, שהם שלשה דברים שחייב האדם לאשתו.

הא', להשפיע לה בכל מעשיו שפע מן הימין למזונה. הב', לכסות עליה מצד הגבורה, שלא ישלטו בה החיצונים, שלא יהיה צד יצר הרע בעסק מצותיו, כגון להנאת הגוף ולתקות הכבוד המדמה וכיוצא, שיצר הרע מצוי באותה מצוה והיא בורחת ממנו, מפני שהיא ערֶ"ה, אם כן צריך לכסות הערוה ולהסתירה תמיד שלא ישלט בה. ביצד, כל מעשיו לשם שמים בלי חלק ליצר הרע. וכן תפלין וציצית הם מגנים גדולים בעדה שלא ישלטו החיצונים בה, ויהיה רגיל בהם. הג', ליחדה עם התפארת בעונת קריאת שמע, בקביעות עתים לתורה. וכשיקבע עונה לכל דבר, יכון שזהו עונת השכינה בת מלך, ויש רמז לזה בתקונים.

constamment ouverte au dessus, afin de recevoir les âmes saintes, donc il est approprié qu'il ait congrès avec sa femme et par la vertu de ceci, la Shekinah sera toujours avec lui. Ainsi est-il expliqué dans le Zohar , à la première section de la Génèse.

Le congrès avec sa femme ne devrait se tenir que lorsque la Shekinah est dans Son lieu, à savoir entre les Deux Bras . Pendant un désastre public, cependant, lorsque la Shekinah n'est pas entre les Deux Bras, cela est interdit, ainsi est-il énoncé dans le Tikkunim de la Génèse. Celui qui veut être uni à la Fille du Roi, pour que jamais Elle ne le quitte, doit tout d'abord se parer de tous les ornements et fins vêtements, et ceux-ci sont toutes les qualités du Tikkunim mentionnées. Après qu'il se soit ainsi paré, il devrait avoir l'intention de La recevoir pendant l'étude de la Torah et en portant le joug des préceptes, selon le secret de l'union perpétuelle. Immédiatement, Elle devient mariée à lui et ne le quittera plus jamais. Mais ceci est à la condition de sa pureté et de sa sanctification, et lorsqu'il est si pur et saint, il peut emplir pour Elle le devoir de Lui apporter nourriture, ornement, et droits conjugaux, qui sont les trois choses qu'un homme est obligé de faire pour son épouse terrestre.

La première chose est de La pourvoir de la Droite avec le flot qui est Sa nourriture par vertu de ses actes. La seconde est de La couvrir de Puissance, de sorte que Ceux Extérieurs n'aient pas prise sur Elle, c'est-à-dire, qu'il n'y ait pas de trace d'inclinaison pour le mal dans l'exécution des préceptes, pas plus pour le bénéfice du corps que pour l'espoir d'honneur illusoire ; car dès

פֶּרֶק עֲשִׂירִי

פֶּרֶשׁ רַבִּי שְׁמַעוֹן בְּפֶרֶשׁת בְּרֵאשִׁית [זוהר בראשית יא, א] **עֲצָה רַבָּה וּגְדוּלָּה מִן הַתּוֹרָה, הִיאֵךְ יִתְקַשֵּׁר הָאָדָם בְּקִדְשָׁהּ הָעֲלִיּוֹנָה וַיִּתְנַהֵּג בָּהּ, וְאֵל יִפְרֹד מִן הַסְּפִירוֹת הָעֲלִיּוֹנוֹת תְּדִיר.**

וְצָרִיךְ הָאָדָם בָּזֶה לְהִתְנַהֵּג כְּפִי הַזְּמַן, רוֹצֶה לוֹמַר, לְדַעַת אִיזוֹ סְפִירָה שׁוֹלֶטֶת וְלְהִתְקַשֵּׁר בָּהּ, וְלַעֲשׂוֹת הַתְּקוּן הַמַּתְיַחֵס אֶל הַמַּדָּה הַשּׁוֹלֶטֶת.

וְהִתְחִיל מֵהַלֵּלָהּ, עַתָּה שְׁכִיבַת הָאָדָם עַל מִטָּתוֹ, וְהָרִי הַשְּׁלִיטָה הִיא לִילָה, מִדַּת הַמַּלְכוּת, וְהוּא הוֹלֵךְ לִישׁוֹן, הַשְּׁנָה הִיא כְּעֵין מִיתָה וְאֵלֶּנָּה דְּמוּתָא שְׁלֵטָא, מֶה יַעֲשֶׂה, יִתְקַן וְיִקְדָּים לְהִתְקַשֵּׁר בְּסוּד הַקִּדְשָׁהּ, דְּהֵינּוּ סוּד מִדַּת הַמַּלְכוּת בְּבַחֲנִינַת קִדְשָׁתָהּ, וְלִזְזָה יֵלֵךְ עַל מִטָּתוֹ וְיִקְבֹּל עַל מַלְכוּת שָׁמַיִם שְׁלֵמָה בְּכוּנַת הַלֵּב. קֵם בְּחֻצוֹת לִילָה, יִטֹּל יָדָיו מֵהַקְּלָפָה הַשּׁוֹלֶטֶת עֲלֵיהֶם וְיַעֲבִיר רָעָה מִבְּשָׂרוֹ וְיִבְרָךְ וְיִתְקַן הַשְּׁכִינָה בְּעֶסֶק הַתּוֹרָה. וְעַל זֶה נֶאֱמַר עָלֶיהָ [משלי ו', כ"ב], "בְּשֹׁכְבְּךָ תִּשְׁמַר עֲלֶיךָ", מִן הַחֲצִיּוֹנִים, "וְהִקִּיצוּתָּהּ הִיא תִּשְׁיַחֲךָ". וְתִתְקַשֵּׁר עִמּוֹ וְהוּא עִמָּה, וְיִתְעַלֶּה דִּיוְקוֹן נִשְׁמָתוֹ בְּגֹן עֶדֶן עִם הַשְּׁכִינָה הַנִּכְנָסֶת שָׁם עִם הַצְּדִיקִים, וְהַתְּפָאֶרֶת יָבֹא שָׁם גַּם הוּא לְהִשְׁתַּעֲשֹׁעַ עִם הַצְּדִיקִים וְעִמּוֹ בְּחִבְרָתָם, שְׁכָלָם מְקַשְׁיָבִים לְקוּלוֹ. הָרִי מִמֶּשׁ נִסַּע עִמָּה מִהַמִּיתָה וְהַשְּׁנָה אֶל סוּד הַחַיִּים הָעֲלִיּוֹנִים, וְנִקְשֵׁר בְּסוּד גֹּן עֶדֶן, וְהִתְחִיל לְהִתְנוּצֵץ עָלָיו אֹר הַתְּפָאֶרֶת הַמַּתְנוּצֵץ בְּגֹן עֶדֶן עַל הַצְּדִיקִים. וְכֵן פֶּרֶשׁ בְּפֶרֶשׁת תְּרוּמָה [ק"ל, ב].

lors, l'inclinaison pour le mal est présente dans ce précepte et Elle le fuit, car c'est une honte. Donc, il devrait couvrir la honte et toujours La cacher de sorte qu'il n'y ait pas d'emprise sur Elle. Comment pourrait-il faire cela ? En effectuant toutes ses actions pour le salut du Ciel et sans aucune trace d'inclinaison pour le mal. Tephillin et Tzitzith sont également puissants pour La protéger de l'emprise de Ceux Extérieurs et il devrait s'accoutumer à les porter. Troisièmement, effectuer l'union avec la Beauté durant le temps de lecture du Shema et en se gardant des périodes pour l'étude de la Torah. Et lorsqu'il garde une période pour n'importe quel but, il devrait avoir l'intention que ce soit le temps de la Shekinah , la Fille du Roi. Et il y a une indication de cela dans le Tikkunim.

Chapitre X : Arpenter l'arbre

Dans le premier chapitre de la Génèse, R. Simeon expose un grand et magnifique conseil de la Torah sur la façon dont un homme peut être lié avec la Sainteté Supernelle, et ne pas être séparé des Séphiroth supérieures.

Il est nécessaire pour l'homme, dans cette connexion, de se conduire en accord avec le temps, c'est-à-dire à savoir quelle Séphirah règne [sur le moment] et se lier à elle en accomplissant le Tikkun associé avec cette qualité régnante.

Il commence par la nuit, le temps où l'homme dort dans son lit. La force dirigeante alors est la qualité de la Souveraineté, mais s'il continue à dormir, le sommeil est comme la mort et l'arbre de la mort règne. Que devrait-il faire ? Il devrait anticiper en se préparant à se lier selon la sainteté secrète, à savoir le secret de la qualité de la Souveraineté dans l'aspect de sa sainteté. Avec cela, il devrait aller à son lit, en acceptant sur lui le joug du Royaume

הַשָּׂכִים וְעָלָה עֲמוּד הַשָּׁחַר, הִתְחִיל הוּא גַם כֵּן לְבֹא לִכְנֹס לְבֵית הַכְּנֻסֶת, וְקָשַׁר עֲצָמוֹ בְּשִׁלְשָׁה אָבוֹת. בִּפְתֹּחַ בֵּית הַכְּנֻסֶת אָמַר [תהלים ה', ח'] "וְאֲנִי בְּרַב חֶסֶד אָבּוֹא וְגו'", וְכוּלֵל עֲצָמוֹ בְּסוּד הַתְּפָאֶרֶת אָדָם, כָּלֵל חֶסֶד וּגְבוּרָה וְתְּפָאֶרֶת, וְנִכְנָס לִכְנֻסֶת מַלְכוּת. וּמִכּוֹן בְּפָסוּק בְּשִׁלְשָׁה אָבוֹת, "בְּרַב חֶסֶד" דָּא אַבְרָהָם, "אֲשֶׁתְּחַוָּה אֵל הֵיכַל קִדְשֶׁךָ" דָּא יִצְחָק, דְּמִסְטֵרָה הַשְׁתַּחֲוּיָה לְכַפֵּף קוֹמָתוֹ נֶגֶד מֵדֶת הַדִּין לִהְיוֹת נִדְחָה מִפְּנֵיהָ, וְאִזּוּ הַשְּׁעָה נִדְחִית מִפְּנֵיו, כִּי יִמְשֹׁךְ שְׁפַע הָרַחֲמִים מִלְּמַעְלָה עָלֶיהָ לְמִתְקָה, "בִּירְאָתְךָ" דָּא יַעֲקֹב, כְּתִיב בָּהּ [בראשית כ"ח, י"ז] "מָה נֹרָא הַמָּקוֹם הַזֶּה". הָרִי כָּלֵל עֲצָמוֹ בָּהֶם בְּמַחֲשָׁבָה דְּבוּר וּמַעֲשֵׂה, כִּי מַחֲשָׁבָה שֶׁזְכָּרְנוּ הִיא הַפְּנוּהָ, הַדְּבוּר הוּא הַפָּסוּק, וְהַמַּעֲשֵׂה, הַבִּיאָה לְבֵית הַכְּנֻסֶת וְהַשְׁתַּחֲוּיָה נֶגֶד הֵיכְלוֹ.

קִדְּם תְּפִלָּה עוֹמֵד בְּבֵית הַכְּנֻסֶת, פִּיו מְקוּר נוֹבֵעַ תְּפִלָּה וְיַחּוּד יְסוּד. מְקוּר הַבָּאֵר נִפְתָּח בְּבָאֵר שֶׁהוּא בֵּית הַכְּנֻסֶת, וּמִתְקַן שְׂכִינָה בְּכָל יְלָלָת כְּוִנָּתוֹ בְּתַפְלָתוֹ.

des Cieux avec l'intention de son cœur. Il devrait se lever à minuit, laver ses mains des Klippoth qui ont domination sur elles, ôter le mal de sa chair et réciter la bénédiction. Il devrait alors faire un Tikkun pour la Shekinah en étudiant la Torah, concernant laquelle il est écrit : « À ton coucher, elle te gardera. Ranime-toi, elle s'épanchera en toi. » (Prov. 6 : 22) et il sera lié à elle, et elle à lui. La forme de son âme montera au Jardin d'Éden avec la Shekinah qui entre là avec délice avec le juste, et avec lui en leur compagnie, car ils écoutent tous sa voix. De sorte qu'il voyage avec Elle depuis la mort et le sommeil vers le secret de la Vie Supérieure, et qu'il s'y lie selon le secret du Jardin d'Éden, et que la lumière de la Beauté qui brille sur les justes dans le Jardin d'Éden commence à briller sur lui. Et ainsi est-il expliqué dans la section Terumah.

Avec l'aube du jour, il doit lui aussi commence à s'apprêter à rentrer dans la Synagogue, en se liant aux trois patriarches. À l'entrée de la Synagogue, il dit : « Dans l'abondance de ta Bonté Aimante, je viens en ta maison. » (Ps. 5 : 8), et il s'inclut dans le secret de la Beauté, car l'homme embrasse la Bonté Aimante, la Puissance, et la Beauté, et entre dans la Synagogue, qui est la Souveraineté. Lorsqu'il récite ce verset, il devrait penser aux trois patriarches : « Dans l'abondance de ta Bonté Aimante » est Abraham ; « Je m'inclinerai devant ton saint temple » est Isaac (car « s'incliner » est de son côté, à savoir s'incliner de toute sa hauteur à l'opposé de la qualité de Jugement, d'être repoussé par elle, et alors l'heure est repoussée de devant lui, de sorte que le flot de la pitié divine est attirée vers elle depuis les hauteurs, afin de la rendre douce) ; « Dans la peur de toi » est Jacob, de qui il est écrit : « Quel frémissement, ce lieu ! » (Gen. 28 :17). Vois, il les a embrassés au moyen de la pensée, de la parole, et de l'action. Car la pensée est l'intention que nous avons mentionnée ; la parole, le verset qu'il récite ; et l'action, le fait de venir à la Synagogue et de s'incliner à l'opposé de son

יוצא משם, עולה בסוד התורה ומתקשר בה בסוד מדת היום, ומתנהג עמה כל היום, עד שעות מנחה שמתקשר בגבורה, שהרי בבקר נקשר בחסד בתפלתו, וביום בתפארת בעסק התורה, ובערב בגבורה. וכל זה במדת יום שהוא בא לבית הפנסת ליחד בסוד הגבורה כדרך שעשה בצד החסד.

ובין זה לזה קושר השכינה עמו בסעדתו, שגומל חסד עם הענינה הזאת, כמו שהיה אומר הלל הזקן [עיין ויקרא רבא פרק ל"ד] "יודע צדיק נפש בהמתו" [משלי י"ב, י'], וזו תהיה פונתו בסעדתו, לגמול חסד לנפש בהמה ולקשרה בסוד המזון.

ואחר שעלה לשעת המנחה ונקשר בגבורה, המתין לערב וירד התפארת אל המלכות, והרי הוא עמה בתחלת הלילה, וקושר עצמו בה, ונכנס לבית הפנסת עם הפונה הנזכרת לעיל, וקושר עצמו למטה, תפארת בא למלוננו.

יצא מבית הפנסת, יחד עצמו ממש במלכות לבד, ובסוד קבלת על מלכות שמים. וזהו תקופתו ביום עם תקופת הספירה ולעולם דבק באור השולט.

עצה זו עקרה בפרשת בראשית, והשאר מקבץ ממקומות רבים מהזהר, והיא

temple avant la prière.

Il se tient dans la Synagogue, et sa bouche ouverte est la source de la prière et de l'union, de sorte que la Fondation, source du puits, est ouverte dans le puits qui est la Synagogue. Et il fait un Tikkun pour le Shekinah autant qu'il lui est possible, par la vertu de sa concentration dans la prière.

À sa sortie de la Synagogue, il monte vers le secret de la Torah, et il se lie à la Torah selon le secret de la qualité du jour, et il se conduit avec la Torah tout le long du jour jusqu'au moment de la prière de l'après-midi, où il se lie à la Puissance. Car durant la matinée, il était lié à la Bonté Aimante dans sa prière, durant le jour il était lié à la Beauté avec sa Torah, et le soir, à la Puissance. Et tout cela dans la qualité du jour, qu'il vienne à la Synagogue pour réaliser l'union selon le secret de la Puissance de la même façon qu'il l'a fait en fonction de la Bonté Aimante.

Entre les deux, il lie la Shekinah à lui par la vertu de son repas, dans lequel il fait grâce à « cette pauvre chose », ainsi que Hillel l'ancien avait l'habitude de dire : « Le juste connaît l'âme de sa bête. » Cela devrait être son intention lorsqu'il mange, de faire grâce à son âme animale, et de la lier selon le secret de la nourriture.

Lorsque le temps de la prière de l'après-midi est venu et qu'il s'est lié à la

עצה כוללת להתקשר האדם תמיד בקדשה ולא יחסר עטור השכינה מעל ראשו.

Puissance, il attend le soir, lorsque la Beauté descend vers la Souveraineté. Et, vois, il est avec Elle au début de la nuit. Il se lie à elle et entre dans la Synagogue avec l'intention dont nous avons parlé. Et il se lie en bas lorsque la Beauté vient à son logement. Lorsqu'il quitte la Synagogue, il s'unit à la Souveraineté seule, selon le secret de l'acceptation du poids du Royaume des Cieux.

C'est le cycle quotidien en accord avec le cycle des Séphiroth, de sorte qu'il soit toujours attaché à la lumière dominante. Ce conseil est principalement contenu dans la section d'ouverture de la Genèse, et le reste a été compilé sur base du Zohar. Et ceci est une méthode par laquelle l'homme peut se lier pour toujours à la sainteté, afin que la couronne de la Shekinah ne quitte jamais sa tête.